

END

Trao Hơi Ấm Cho Em
Nhẹ Nhàng Chiếm Lấy

Thúy Vy06032008

TRAO HƠI ẤM CHO EM NHẸ NHÀNG CHIẾM LẤY

Tác giả: Thúy Vy06032008

Thể loại: Ngôn Tình, Hiện Đại

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

Số phận vẫn luôn trớ trêu như vậy.

Có người từ nhỏ đã sống trong nhung ấm lụa êm, có người sinh ra đã phải chịu nhiều tổn thương.

Như cô, một cô gái sinh ra trong một gia đình trọng nam khinh nữ.

Từ khi cô chào đời đã mang theo một nỗi thất vọng cho gia đình, khiến gia đình ghét bỏ.

Đặc biệt là bà nội cô, bà ấy không hề yêu thương cô mà còn không thèm nhìn lấy một cái.

Mẹ cô cũng vậy mà suốt ngày không ngừng than thở, bà nói, nếu cô là con trai thì tốt biết bao nhiêu, con gái chẳng làm được gì.

Nuôi cho lớn khôn, cuối cùng vẫn gả đi, khác nào nuôi con giúp nhà người ta chứ.

Còn ba cô? Ha! Ông ấy suốt ngày rượu chè, bài bạc còn gây sự đánh nhau.

Những lúc say xỉn thì lấy cô ra làm bao cát mà trút giận.

Ông ta chỉ mang lại cho cô những trận đòn roi, ngoài ra thì chẳng còn gì. Cô như vậy đã là đủ bất hạnh lắm rồi, lúc nào cũng sống trong lo sợ, tủi thân.

Nhưng khi năm cô lên mười thì em trai ra đời.

Cuộc sống của cô cũng khép lại từ đó.

Tình yêu nhỏ bé của mẹ dành cho cô đã trao hết cho em trai, bà nội cũng một mực cưng chiều em trai.

Tất cả mọi người đều quan tâm em trai, xem cô như một người tàn hình.

Một ánh mắt cũng tiếc không cho cô.

Cô tưởng mình đã quen, nhưng không, cô vẫn đau lòng như vậy.

Nhưng nỗi đau về tâm hồn vẫn chưa phải là hồi kết mà nỗi đau về thể xác và những lời mắng nhiếc mới là đỉnh điểm.

Từ khi em trai được sinh ra, ngày nào cô cũng bị đánh, chỉ cần em trai khóc, cô sẽ bị mắng, chỉ cần em tranh giành đồ chơi của cô mà cô không cô, cô sẽ bị đánh.

Ngay cả khi em trai quậy phá, xé sách của cô, cô cũng là người bị ăn đòn. Mọi người...!đều bên vực đứa em này.

...

Năm cô mười lăm tuổi, ba cô vì ngộ độc rượu mà chết, để lại một khoảng nợ lớn do chơi bài bạc.

Mà gia đình cô lại khó khăn, làm gì có tiền chi trả.

Mẹ cô phải gồng gánh đi làm, mặt dày mượn tiền dòng họ.

Rồi cuối cùng, mẹ cô không cho cô đi học nữa mà phải đi làm kiếm tiền nuôi em trai, giúp gia đình trả nợ.

...

Vài năm sau, nợ của cô mất, đã để lại một số tiền.

Nhưng tiền lãi đã chôn chặt, có lấy hết số tiền đó ra cũng không trả hết nợ.

Gia đình thật sự rơi vào túng thiếu trăm bề, nợ nần bủa vây, hầu như ngày nào cũng có người đến đòi nợ.

Thậm chí còn bị đánh, bị dọa giết, vô cùng đáng sợ.

...

Năm cô hai mươi bốn tuổi, mẹ cô phát hiện ra bản thân bị ung thư giai đoạn cuối, phải nằm viện, mọi gánh nặng đổ lên vai cô, một người con gái mỏng manh.

...

Năm hai mươi lăm tuổi, mẹ cô qua đời, nhưng cô thậm chí còn không có

tiền chôn cất mẹ mình.

Vì vậy cô đã đến bán rượu, nơi cô làm việc để ứng trước tiền lương, còn muốn mượn thêm một số tiền lớn.

Ông chủ cũng biết hoàn cảnh của cô, nhưng cô ứng tiền trước thì được, còn mượn tiền thì không thể.

Nhưng cô cứ nài nỉ ông chủ, khóc lóc van xin khiến ông ta vô cùng tức giận mà đá vào người cô muốn đuổi cô đi.

Không ngờ cô lại ngã xuống dưới chân một người đàn ông trung niên.

Ông ta liếc mắt nhìn cô một cái rồi đỡ cô đứng dậy.

Mọi chuyện chính là bắt nguần từ đây.

Ông ta thấy nhan sắc cô xinh đẹp nên muốn hỏi xem là chuyện gì.

Cô e dè nhìn ông ta, là một người giàu có, không phải là dạng tầm thường vì vậy đã kể cho ông ta nghe tất cả, mong có thể mượn được một ít tiền từ ông ta để chôn cất mẹ.

Không ngờ ông ta lại nói: "Tôi sẽ cho em tiền chôn cất mẹ, trả hết nợ cho em và lo tiền cho em trai của em đi học, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời tôi, trở thành người phụ nữ của tôi.

Em nghĩ sao?"

Cô đương nhiên là nhanh chóng từ chối.

Tình nhân, đó là thứ mà cô vô cùng không muốn làm.

Trước đây dì cô đã giới thiệu cho cô nhiều ông chủ giàu có nhưng cô đều không đồng ý.

"Tôi cho em một phút để suy nghĩ, nếu qua một phút mà em không trả lời, tôi sẽ đổi ý, không giúp em nữa."

"Vả lại...! làm người phụ nữ của tôi, ăn sung mặc sướng, không cần lo đến tiền bạc, có gì không tốt?"

Cô suy nghĩ một lúc, cô nghĩ đến lò trần trối của mẹ cô là phải lo cho em trai thật tốt, phải cho nó học đại học, như vậy thì sau này mới kiếm được nhiều tiền.

Nhưng học đại học? Cô lấy gì nuôi nó đây, trong khi gia đình còn nợ nhiều tiền như vậy? Cho dù là cả đời cũng chưa chắc có thể trả hết.

Thế là cô cắn chặt môi, gạt đầu đi ờng ý.

Còn ông ta, đương nhiên giữ lời hứa, không những giúp cô chôn cất mẹ còn trả hết nợ cho cô chỉ trong một đêm.

Đó là một số tiền lớn mà ông ta lại không tiếc chi cho cô, lại chẳng làm gì cô, còn cho cô ở một nơi sang trọng.

Điều đó khiến cô vô cùng hoang mang.

Chương 2

Vài ngày sau, ông ta đưa cô đi đăng ký kết hôn, khi đó cô mới biết ông ta hơn cô ba mươi tuổi, tên là Lôi Chí Hào.

Vợ ông ta mất sớm, ông ta còn có một đứa con.

Thậm chí người đó còn lớn hơn cô ba tuổi.

Đúng là nực cười hết phần thiên hạ.

...!

Cho đến giờ, cô vẫn không biết tại sao ông ta lại ưu ái cô như vậy, còn cho cô trở thành bà Lôi.

Nhưng hiện tại, cô đã ở trong phòng trang điểm, chuẩn bị cho hôn lễ sắp bắt đầu.

Cô, một cô gái hai mươi lăm tuổi, tên là Cao Nhược Hy, phải gả cho một người lớn hơn mình ba mươi tuổi làm chồng.

Đây là một hôn lễ vô cùng long trọng, tuy gấp rút nhưng lại không hề qua loa.

Có lẽ đây là một hôn lễ mà các cô gái thường mơ ước, cũng là một hôn lễ mà cô có năm mơ cũng không dám.

Nhưng cô lại không thấy vui, cũng chẳng cảm thấy hạnh phúc.

Cô không ngờ cuộc đời của mình lại chấm dứt ở đây.

Cũng không biết là may mắn hay xui xẻo, chỉ là Nhược Hy đã không còn vướng bận gì nữa.

Không phải suốt ngày nơm nớp lo sợ người khác đòi nợ hay dọa giết, cũng không cần lao đao về chuyện tiền bạc để lo cho em trai đi học.

Xem như cô đã làm tròn bổn phận của một người con, một người chị gái.

Chỉ là...!thật đáng hổ thẹn.

Cuộc hôn nhân này nói dễ nghe thì là vì hoàn cảnh đẩy đưa, nói khó nghe chính là...!cô đã bán thân, bán thân cho một nhà giàu.

Cái người ta thường nói là ham hư vinh.

Cũng phải, từ đầu đến cuối cô đầu là vì tiền, tự cô lựa chọn kết cục của mình, có thể trách ai đây?

Chỉ mong kiếp sau, cô có thể sống một cuộc sống tốt hơn.

Cao Nhược Hy nhìn mình trong gương, cô nhìn thấy bản thân đang khoác trên người bộ váy cưới trắng tinh, đầu tinh xảo, vô cùng xinh đẹp, nhưng đôi mắt lại bi thương vô lối.

Chợt, nước mắt cô chảy ra, lăn dài trên đôi gò má.

Cạch một tiếng, có người bước vào, cô vội vàng lau nước mắt đi.

Người đó nói: "Đến giờ rồi, cô dâu mau ra ngoài đi, đừng ng ồi đó nữa."

...

Cao Nhược Hy bước ra lễ đường, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô mà xì x ầm, bán tán.

Bọn họ vừa khinh thường vừa thương hại nhưng đa số chính là ghét bỏ và tỏm lợm.

Vì trong mắt họ, cô là một người phụ nữ ham tiền mà bất chấp tất cả bước vào Lôi gia.

Cô cũng đã biết trước sẽ như thế này nên đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

Cô bước từng bước chân với gương mặt không cảm xúc.

Nhưng khi bước lên sân khấu thì cô mới nhận ra rằng, không có chú rể, ông ta không xuất hiện.

MC lại gần thì th ầm vào tai cô, lúc này cô mới biết là ông ta đã đi công tác đột xuất, không thể đến hôn lễ, chỉ đành để cô chịu thiệt.

Nhược Hy mím chặt môi, sự chịu đựng của cô bây giờ chỉ còn con số không.

Mọi người trong hôn lễ vẫn cứ chia mắt về phía cô như hình viên đạn, mọi lời mắng chửi, chế giễu và tiếng cười phỉ báng khiến cơ thể cô run rẩy.

Nhược Hy bấu chặt lấy váy, cố không để bản thân sợ hãi, cố không để mọi

người phát hiện cô đang run.

Đột nhiên MC đi đến, đưa micro cho cô: "Cô dâu không muốn nói gì sao? Về hôn lễ ngày hôm nay của mình."

Cô chờ người ra, dường như quên mất cách cử động.

Nói gì chứ? Cô có thể nói gì đây?

Nếu là những cô dâu khác, họ sẽ nói họ thật hạnh phúc và mong chờ hôn lễ nào như thế nào.

Cô dâu và chú rể đã phải tốn bao nhiêu công sức, vượt qua bao giông bão mới đến được với nhau.

Nhưng cô? Cô không biết nói gì cả.

"Cô dâu?" MC lên tiếng hỏi cô một lần nữa.

Lúc này Nhược Hy mới bừng tỉnh, tay cô run rẩy vươn ra, đầu cô trở nên trống rỗng.

Cô còn chưa chạm vào được micro thì một người đàn ông đã bước lên sân khấu, anh ta mặt mày khôi ngô, đẹp trai đến mức khó diễn tả.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, ngay cả góc nghiêng cũng vô cùng thu hút.

Anh nhìn cô lạnh lùng rồi cầm lấy micro: "Hôm nay là hôn lễ của ba tôi nhưng ông ấy bận việc đột xuất không đến được."

Tôi thân là con trai của ông ấy, thân là thiếu gia của Lôi gia, hôm nay, tôi thay mặt ông ấy xin lỗi mọi người, cũng thay mặt ông ấy tiếp đãi mọi người chu đáo.

Mong mọi người có thể vui vẻ, thoải thích uống rượu."

Anh ta nói xong liền đưa micro cho MC sau đó nhìn Nhược Hy nở nụ cười đầy mùi sát khí: "Dì Cao, thiết thòi cho dì rồi."

Đột nhiên, anh ta ghé sát vào tai cô: "Mong dì nhớ tên tôi, Lôi Kinh Vũ."

Vì sau này, chúng ta chính là người...! một nhà."

Anh ta nói xong liền mỉm cười nhạt rồi bước đi.

Cô không thể nhìn ra được đi đâu từ anh ta nhưng lại có cảm giác rùng mình và lạnh lẽo.

Thậm chí người đàn ông này còn đáng sợ hơn của ba anh ta.
Cô thầm nghĩ: "Người một nhà? Cả đời này mình cũng không thể nào biết được cảm giác được người thân yêu thương là thế nào."

Hai chữ "người nhà" ...! thật xa xỉ."

Chương 3

Cuối cùng thì hôn lễ cũng đã kết thúc, vào lúc này Nhược Hy cứ nghĩ là mình đã có thể thở phào nhẹ nhõm mà trút bỏ hết mọi muộn phiền.

Nhưng không ngờ sau khi bước vào Lôi gia thì mọi chuyện lại khác.

Đây là biệt thự chính của Lôi gia và hôm nay cũng là ngày đầu tiên mà cô chính thức bước vào căn biệt thự này.

Nó thật sự rất rộng, rất nguy nga tráng lệ như một cung điện của hoàng gia, còn cao lớn hơn nhiều so với căn biệt thự riêng mà Lôi Chí Hào cho cô ở. Không những vậy, ở Lôi gia còn có rất nhiều người làm, dường như đi đến đâu cũng sẽ có ánh mắt dõi theo, có người dòm ngó, đi đâu đó khiến cô vô cùng khó chịu.

Khi cô xách hành lí vào đây ở, chỉ có chú quản gia, được mọi người gọi là chú Lý mới tiếp đón cô nồng hậu.

Còn những người kia thì nhìn cô bằng ánh mắt chán ghét, gì cũng không nói.

Đến khi Nhược Hy đi lên lầu thì cô mới loáng thoáng nghe được vài câu: "Haizz! Tiếc thật đó, cô ấy còn trẻ, lại xinh đẹp, tại sao phải đi đến bước đường này?"

Cô không nói gì, gương mặt không biểu cảm, chỉ cười khổ rồi bước đi tiếp.

Thật ra, cô biết bản thân cô đáng thương, cũng biết bản thân cô đê hèn, có thể vì tiền mà bán thân cho đại gia nức tiếng.

Nhưng mỗi khi nghe người khác dè bĩu, cơ thể cô lại không khỏi run rẩy và đau nhói.

Có lẽ trong sâu thẳm, cô vẫn còn chút ít lòng tự trọng và tự tôn của bản

thân.

...

Sau khi cởi bỏ chiếc váy cưới nặng nề và đẩy mùi ti ền ra, cô đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhi ều.

Cô ngắm mình trong b ồn tắm rất lâu sau đó mới bước ra ngoài.

Cô ng ồi trước gương trắng đi ềm, cẩn thận lau đi mái tóc ướt sũng xoã ngang lưng.

Chợt, cô nhìn mình trong gương, thật sự có chút cảm thán.

Cô không nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ được sống trong một căn biệt thự thế này.

Cô cũng từng nghĩ mình sẽ trở thành bà Lôi, một cô gái chỉ mới học hết cấp hai, phải bán tóc, bán máu để chữa bệnh cho mẹ.

Nhưng, đây vốn không phải là thứ cô ao ước.

Thật ra, cô cũng rất muốn sống vô tư vô lo như những cô gái ở trong quán bar, chỉ cần có ti ền thì chuyện gì họ cũng có thể đáp ứng.

Nhưng cô lại không thể như họ, vì thứ cô muốn chẳng phải là ti ền, cũng chẳng phải là hư vinh, vật chất, cô chỉ cần một tình yêu chân thành, trao trọn con tim.

Chỉ là thế giới này quá tàn ác với cô.

Nếu không vì mẹ, không vì em trai thì cô đã sớm kết liễu đời mình rồi.

Nói thật, có chết Nhược Hy cô cũng không muốn sống những cảnh ngày đ ầy khốn khổ này.

Suy nghĩ vu vơ một lúc, nước mắt không không kiềm được mà rơi ra khỏi hốc mắt, lăn dài xuống đôi gò má của người phụ nữ.

"Cạch!"

Chợt, có tiếng mở cửa, Nhược Hy vội vàng lau đi nước mắt.

"Tôi vào được không?"

Là Lôi Kinh Vũ, người đàn ông này cũng thật kì lạ, đã tự ý mở cửa còn hỏi cô là có vào được không, ti ền trăm hậu tấu sao?

"Đương nhiên...!là được."

Anh thoáng nhìn qua, thấy khoé mắt của cô đỏ hoe, đột nhiên lại nhếch mép: "Hối hận rồi à? Bây giờ hối hận thì có trễ quá không?"

Nhược Hy chờ người ra, còn chưa kịp nói gì thì Lôi Kinh Vũ đã đặt ly sữa xuống bàn, lạnh giọng, nói: "Dì uống sữa đi, uống nhân lúc còn nóng sẽ dễ ngủ hơn."

"Cảm ơn cậu, thiếu gia."

Nhược Hy gọi hai tiếng "thiếu gia" một cách dè dặt khiến anh cảm thấy có hơi tức cười.

Đôi mắt còn đượm buồn.

Tỏ vẻ cho ai xem chứ? Đã vì tiền, bất chấp trao thân cho đàn ông, thậm chí là đàn ông trung niên để hưởng giao sang, phú quý, còn diễn trò đáng thương.

Để làm gì? Để khiến người khác cảm thấy đồng cảm, thương hại?

Anh quay người lại, dựa vào bàn trang điểm, khoanh tay trước ngực nhìn Nhược Hy, môi khẽ mấp máy: "Uống đi, tôi muốn nhìn thấy dì uống hết ly sữa này."

Từ đầu đến cuối, người đàn ông này luôn khiến cho cô có cảm giác sợ hãi, rùng mình, không thoải mái khi đến gần nhưng không hiểu sao trên gương mặt lạnh giá đó cô lại không nhìn ra được bất kì đi đâu đáng ngờ nào.

Vì vậy, tuy có hơi quái lạ nhưng cô vẫn cầm ly sữa lên uống cạn vì nghĩ anh là đang có ý tốt.

"Tôi...!uống xong rồi." Cô nhỏ giọng.

Lôi Kinh Vũ hài lòng nở nụ cười: "Tốt."

Sau đó anh đứng dậy đi ra ngoài.

Đúng, cô cứ tưởng là anh sẽ đi ra ngoài, nhưng không, anh đi đóng cửa phòng, còn khoá lại, rồi đi đến chỗ của cô.

Anh cúi người, đặt hai tay lên mép bàn, nhốt cô lại trong lòng anh.

Anh nhìn cô trong gương, cô cũng sợ hãi nhìn anh trong gương, tuy là nhìn gián tiếp nhưng hơi nóng mà anh phả vào tai cô lại có thể cảm nhận rất rõ ràng, rất chân thật.

"Thiếu gia...!cậu còn việc gì sao?" Cô cố kiềm lại giọng run run, bất an của mình nhưng gương mặt lại hiện rõ ràng hai chữ "sợ hãi".

"Gương mặt này quả là xinh đẹp, hèn gì ba tôi lại mê đắm dì đến đến vậy.

Dì Cao, rốt cuộc dì đã mê hoặc ba tôi bằng cách nào mà khiến ông ấy trở nên sung sức thế kia? Hừm?"

Cơ thể Nhược Hy trở nên nhạy cảm, cô không ngừng run rẩy, tay bấu chặt vào váy ngủ.

Còn Lôi Kinh Vũ thì vén mái tóc của cô sang một bên, nhẹ nhàng cắn vào cái c ãn cổ trắng ng ắn, đ ầy mùi thơm quyến rũ.

"Tôi cũng tò mò muốn biết đấy!"

Anh nâng cằm cô lên, để cô tự nhìn bản thân mình trong gương, bờ môi mím chặt, cơ thể không ngừng run rẩy, đặc biệt...!đôi mắt vô cùng gợi tình. Đây là rõ ràng không phải là cô, người trong gương không thể nào là Cao Nhược Hy.

Chương 4

Cao Nhược Hy phát hiện bản thân cô dần trở nên kì lạ, cô vội vàng đứng phắt dậy, muốn đẩy Lôi Kinh Vũ ra khỏi người mình.

Nhưng cơ thể cô lại không có tí sức lực, thậm chí còn đứng không vững.

"Thiếu gia, rốt cuộc là cậu muốn làm gì đây?"

Anh nhếch miệng cười r ỡ đ ỡ cô ngồi lên bàn trang điểm, hai tai đặt lên mép bàn, không cho cô có cơ hội chạy thoát.

"Dì nghĩ tôi định làm gì?"

Cơ thể Nhược Hy đột nhiên trở nên nóng ran, bức bối, khó chịu, đặc biệt là nơi đó...!đang không ngừng rỉ nước.

"Cậu...! cậu...!cậu đã bỏ gì vào trong sữa?" Nhược Hy trở nên hoảng loạn, nếu như cô đoán không sai thì anh đã cho thuốc kích e vào trong sữa.

"Dì à...!dì còn giả vờ ngây thơ gì nữa chứ? Thứ này đối với dì, không phải quá quen thuộc r ỡ sao?" Anh đến gần hơn, phả hơi nóng vào cổ của cô khiến cô rùng mình.

"Lôi thiếu gia, tôi không hiểu cậu đang nói gì cả."

Cậu...!cậu nen nhớ, bây giờ...!tôi...!tôi chính là..."

"Mẹ kế của tôi à? Vậy thì sao chứ? Đêm bay là đêm tân hôn, nếu ba tôi không thể thì cứ để tôi làm thay ông ấy, có gì không thoả đáng?"

Nói xong, anh liền ngậm lấy đôi môi đỏ mọng, mềm mại của cô.

Hương vị ngọt ngào này khiến anh không cưỡng lại được mà muốn thêm nữa, anh cho lưỡi vào trong khoang miệng cô, gấp gáp đến mức cô không thở nổi.

Hơi thở ấm nồng bủa vây lấy cơ thể, thật mờ ám, thật kì lạ thích.

Lôi Kinh Vũ lấy tay lau đi nước bọt chảy ra fuwf miệng của cô r ỡ cho vào

trong miệng mình, ánh mắt nhìn cô, còn hơn cả dã thú.

"Dì như này...!là đang mời gọi tôi sao?"

"Tôi...! tôi không có." Nhược Hy cố hết sức đẩy anh ra nhưng căn bản là đẩy không nổi, bợn nữa cơ thể cô bây giờ như sắp tan chảy thành nước, chỉ một giây sau đã bị anh dùng một tay nắm chặt lấy hai cổ tay cô đưa lên đỉnh đầu.

"Không có? Vậy gương mặt này, biểu cảm này là sao đây hả?" Trong giọng của anh rõ ràng là lời giễu cợt nhưng cô lại nghe ra cả sự khinh bỉ đến tận cùng.

"Lôi thiếu gia, cũng không thể làm vậy với tôi.

Xin cậu, cho tôi thuốc giải đi có được không?" Nhược Hy rưng rưng nhìn Lôi Kinh Vũ.

Cô như vậy đã đủ thể thảm lắm rồi, cô không muốn lại bị chà đạp bằng cách này.

Khoé miệng anh hơi cong lên, đôi mắt chứa đầy ý cười: "Ha! Thuốc giải? Đương nhiên, tôi sẽ không để dì đợi lâu."

Anh ôm lấy eo cô, sau đó cúi người xuống gặm nhấm đôi môi cô như một miếng bánh ngọt, đồng thời tuột chiếc áo choàng ngủ của cô xuống để lộ bờ vai nõn nà.

"Ừm...!Lôi Kinh Vũ!"

Vừa dứt ra, anh đã bế cô lên, để cô gác hai chân bên hông mình rồi trực tiếp đặt cô xuống chiếc giường rộng, điên cuồng **** **.

Anh hôn từ cổ, tiếp đó lại cắn một phát thật mạnh vào xương quay xanh của Nhược Hy khiến cô đau đớn mím chặt môi, tay bấu vào ga giường.

"Đừng mà...!xin cậu đấy, đừng làm vậy, hức...!đừng làm vậy mà." Nhược Hy không ngừng lắc đầu, khóc lóc van xin.

Nhưng người đàn ông này lại nhìn người phụ nữ dưới thân bằng gương mặt ghét bỏ, đầy khinh rẻ.

Đối với anh, cô chỉ đang giả vờ thuần khiết, giả vờ ngây ngô như một thiếu nữ mười tám.

Chỉ nhìn thôi đã có cảm giác buồn nôn.

"Dì đã để cô bao nhiêu thằng đê r ồi mà vẫn trưng ra được bộ mặt này? Giả tạo quá r ồi đấy!" Chân mày Lôi Kinh Vũ hơi nhíu lại, đây là biểu hiện của sự mất kiên nhẫn.

Anh kéo dây áo của cô xuống, hôn vào ngực cô.

Đột nhiên, anh cảm thấy vướng víu, xé toạc váy ngủ của cô ra.

Tay không ngừng xoa nắn hai quả đ ối mềm mại, vừa liếm láp nh* hoa đỏ đỏ như nụ hoa.

Mỗi lần anh m*t mạnh nó, cô đều rùng mình khó chịu, vội lấy tay che miệng lại.

Chợt, anh cởi cúc áo sơ mi và cởi bỏ luôn chiếc áo quăng xuống giường.

Sau đó lại thoãn thoắt tháo thắt lưng.

Không một độn tác thừa mà trói chặt hai tay cô lại.

"Ừm...!Lôi...!Lôi Kinh Vũ...!tôi không muốn...!mau thả tôi ra."

Cô trừng mắt nhìn anh nhưng đôi mắt lại ửng đỏ, hiện lên vẻ ấm ức, không hề có chút sát khí nào, khiến anh càng muốn trêu ghẹo cô.

"Không muốn?" Anh chạm tay vào nơi tư m@t của cô, tuy cách một lớp vải nhưng cô có thể cảm nhận rõ hơi ấm và bàn tay thô ráp của người đàn ông.

Lôi Kinh Vũ mỉm cười ma mị, cúi người xuống cắn vào tai Nhược Hy, khẽ thì thầm: "Đã ướt thế này r ồi, còn muốn trốn?"

"Lôi Kinh Vũ, mau thả ra, nếu không...!cậu...!cậu có tin là tôi la lên không?"

"Ế! Hình như là tôi quên nó với dì...!phòng của dì...!được cách âm.

Vì vậy dì cứ việc lên la thoả thích, không cần sợ bị phát hiện."

Lôi Kinh Vũ luồn tay vào trong quần nhỏ của cô, bị 3n thái khuấy động nơi tư m@t khiến cô vô cùng khó chịu, cơ thể không chịu nghe lời mà bất giác nâng hông.

"Dì Cao, cái của dì đang hút chặt ngón tay của tôi, có phải là dì muốn tôi cho vào không? Chỉ cần dì cầu xin tôi, ra sức quyến rũ tôi như khi quyến

rũ những người đàn ông khác, tôi sẽ không khiến dì thất vọng."

Lôi Kinh Vũ khẽ hôn vào môi cô, bàn tay hư hỏng chưa từng dừng lại dù một giây mà còn ra vào nhanh hơn.

"Ừ..." Nhược Hy không muốn khuất phục, cô không thích cách mà anh làm nhục cô, thà rằng anh đánh cô, mắng cô, còn hơn là như bây giờ.

Vì vậy, cô cắn chặt môi đến chảy máu, không để bản thân phát ra âm thanh rõ ràng: "Tôi...!tôi không muốn, cậu mau...!hức...!mau dừng lại đi.

Cậu có thể dùng roi đánh tôi, dùng dùng cách này hành hạ tôi, được không?"

"Chặc! Dì cũng thật là ngoan cố.

Dù sao cũng đâu phải là lần đầu, giả vờ thanh cao gì chứ?" Anh thật sự mất kiên nhẫn, thứ mà anh muốn nhìn thấy là Nhược Hy dùng vẻ quyến rũ để mê hoặc anh, để tiện quỳ xuống khiến anh vui vẻ, cầu xin anh thúc vào sâu bên trong cô cứ không phải là những giọt nước mắt nhàm chán này.

Lúc này anh thật sự nghi ngờ con mắt nhìn người của ba anh - Lôi Chí Hào, ông ta lại thích một kẻ giả tạo, giả vờ đáng thương, tởm lợm thế này sao?

Chương 5

Khi Lôi Kinh Vũ cởi bỏ hết những lớp vải cuối cùng trên cơ thể, cũng là lúc anh để lộ ra thứ to lớn đang sừng sững, nó đang thèm khát và muốn tìm kiếm hơi ấm từ nơi của Nhược Hy.

Nhược Hy sợ hãi, không ngừng lắc đầu và lùi lại phía sau nhưng anh không hề có ý định tha cho cô.

Anh bị 3n thái nhìn cô rồi dùng răng xé bao ra, đeo vào cho thứ to lớn đó.

Yết hầu anh lên xuống vài lần, anh liếm mép sau đó đến gần hơn.

Lôi Kinh Vũ lúc này như đang phát điên, anh nắm lấy cô chân của cô, kéo cô về phía mình, giọng nói trầm đến đáng sợ: "Ngoan ngoan một chút, đừng ch@n ra, nếu không đừng trách tôi chơi nát cô."

Anh không hề dùng giọng nói giễu cợt như lúc này, cũng không gọi cô là là dì, anh thật sự nghiêm túc? Vì sao chứ? Không lẽ vì cô là món đồ chơi được mua về nên người Lôi gia đâu có quyên sở hữu?

"Hức...!hức..."

Anh cạ thứ đó ở bên ngoài thôi đã khiến cô run rẩy, sợ hãi khóc thành tiếng, nhưng anh vốn không quan tâm đến đi đâu đó.

Đột nhiên, anh cho thứ đó đi vào.

"Chặc! Cô đừng cản chặt tôi như vậy, thả lỏng ra." Anh bực dọc quát lên. Nhưng cô lại không nghe thấy gì cả, đầu óc cô trở nên trống rỗng, cô chỉ cảm nhận được từ phía dưới truyền đến là một cơn đau như muốn xé toạc tâm hồn của cô.

"Hự! Mẹ nó!"

Cái hang nhỏ hẹp của cô vừa nóng lại vừa ẩm ướt khiến cho anh như hoá thành một con quái thú khát máu, chỉ muốn thúc sâu vào trong, cắn xé cô

mà nuốt vào bụng.

Vậy mà vật vã một lúc, anh cũng chỉ có thể cho vào một nửa.

Là thứ của vanh quá to hay là cô bé của cô quá nhỏ?

Lôi Kinh Vũ cúi người xuống, hơi nóng phả vào mặt cô: "Đừng cắn môi, mau hả miệng ra."

Nhược Hy nhắm chặt mắt, căn bản là không nghe thấy lời anh nói, không còn cách nào, anh đành động mạnh, cố thúc vào trong khiến cô đau đớn.

"Á...!um."

Anh nhân cơ hội này chiếm lấy đôi môi cô, nhẹ nhàng trao lưỡi, anh muốn giúp cô thả lỏng hơi và mất cảnh giác.

Nhưng chính anh lại là người khó chịu, mùi tanh ngọt của máu khiến anh khó lòng kiên nhẫn được bản thân.

Chưa bao giờ anh lại mất kiểm soát như hôm nay, d*c vọng cứ cháy hừng hực khiến cơ thể anh rạo rức không thôi, vô cùng kì lạ.

Đối với những người phụ nữ khác, anh không hề có hứng thú, chỉ là chơi qua đường, vậy mà vào thời khắc này...!có vẻ như anh là người làm chủ cuộc chơi nhưng thực chất anh lại bị Nhược Hy thao túng, cảm giác sung sướng, thèm khát đến run người.

"Cao Nhược Hy." Anh thì thầm vào tai cô, sau đột nhiên lại thúc mạnh vào trong.

"Á...!đau...!hức...!hức..."

Một dòng nước ấm nóng, sền sệt, màu đỏ tươi theo đó mà chảy ra, nhuộm đỏ thanh kiếm của anh khiến anh sững sờ, cơ thể to lớn của anh như một chiếc xe bị chết máy, đột nhiên khựng lại.

"Cô...!vẫn còn sao?"

Anh chính là không ngờ rằng, một người như cô vậy mà vẫn còn sự trong trắng.

Đó là một đi ầu mà anh không thể chấp nhận được.

Từ trước đến nay anh chưa từng động đến những cô gái trong sạch, chưa từng bị vấy bẩn.

Hôm nay được cảm nhận, thì ra là có cảm giác như thế này.

Cảm giác được vậy hẳn một cô gái, có chút tội lỗi những cũng vô cùng phẫn khích và điên dại.

"Hức...!đau...!làm ơn dừng lại đi.

Tôi sợ lắm, thật sự rất đau..." Hai hàng nước mắt của Nhược Hy không ngừng tuôn trào, ướt luôn cả nệm.

Lôi Kinh Vũ thở hắt, anh cố kiên chế bản thân lại, không vội động thủ mà ôm lấy cô gái dưới thân của mình vào lòng: "Ngoan, đừng khóc, tôi sẽ nhẹ nhàng với cô, một lúc sẽ hết đau thôi."

"Hức...!dừng...!dừng lại đi, tôi không muốn."

"Cô thật sự muốn dừng lại sao? Được, vậy tôi rút ra?" Anh nhẹ giọng nói với cô nhưng ánh mắt lại chứa đựng sự gian xảo.

Anh hơi cong khoe môi, chầm chầm rút thanh kiếm của mình ra khỏi người cô nhưng cô đột nhiên lại ôm chầm lấy anh.

"Sao vậy?"

"Khó...!khó chịu, thuốc vẫn...!vẫn chưa hết tác dụng."

"Ồ! Thế..." Anh lật người lại, thoải mái nằm trên giường, còn cô thể ngẩng lên người anh: "Cô tự động đi."

Anh nhướng mày lên nhìn vào gương mặt ảm ức của cô, trong lòng không khỏi cảm thán vì sự đáng yêu nàng.

"Tôi...!dừng nhìn tôi có được không?"

Giọng nói cô dịu dàng như rót mật vào tai khiến anh tuy không nguyện ý nhưng vẫn cắn răng nhắm chặt mắt.

Thấy vậy, cô mới e dè, thận trọng cử độ lên xuống, chỉ là động tác của cô vô cùng chậm.

Đối với anh, đây là một cực hình, cứ như là cô đang muốn trêu chọc anh rồi nỏ chạy vậy, không đủ!

Lôi Kinh Vũ bỗng bật người dậy, anh đỡ cô quỳ trên giường, đưa mông về phía mình sau đó thúc mạnh từ phía sau.

"Á...!dừng mà...!hức...!dừng lại đi.

Như vậy nhanh quá rồi...!á...!đau..."

Nhược Hy sợ hãi, hai chân run cầm cập, thất thanh cầu xin anh chậm lại nhưng anh lại không kiểm soát được bản thân, không ngừng đâm vào rồi

rút ra như một chiếc máy không biết ngừng nghỉ.

"Hự! Đừng tốn công phí sức nữa...!tôi sẽ không dừng lại đâu.

Tốt nhất cô nên giữ lại thể lực đi."

...

Lôi Kinh Vũ chỉ mới xuất được một lần, vốn anh còn muốn thêm nữa nhưng cô đã không chịu nổi mà ngất lịm đi.

Có thể là do cô quá mỏng manh, gầy yếu, cũng có thể là do hôm nay cô đã thật sự căng thẳng, thật sự mệt mỏi, hoặc là do cả hai.

Lôi Kinh Vũ thở dài, anh châm một điếu thuốc, rít một hơi ấm nóng rồi nhìn người phụ nữ đang khoả thân trên giường.

Anh cứ tưởng mình rất hiểu rõ người phụ nữ này, cô cũng như bao người phụ nữ đánh đá, chua ngoa ở ngoài kia, vì tiền mà có thể làm tất cả.

Nhưng bây giờ anh lại có cảm giác...!cho dù một chút anh cũng không hiểu cô.

Rõ ràng là cô ham tiền, ham hư vinh vật chất, vậy mà lại là một coi gái trong sạch.

Nhưng nếu cô thật sự là một cô gái tốt thì tại sao lại đồng ý gả cho một người đàn ông lớn hơn mình ba mươi tuổi?

Rít một ngậm thuốc nữa và phả khói ra, đầu óc anh dường như trở nên thông suốt hơn.

Tại sao anh phải quan tâm cô là người thế nào trong khi anh chỉ muốn chơi đùa cô.

Đập tắt điếu thuốc, anh vươn tay ra vén mái tóc đẫm mồ hôi của cô và đấm chần lên cho cô.

Cuối cùng là tháo thắt lưng ra cho cô.

Vì lưng này anh trói cô hơi chặt, lại còn hăng máu khiến cô giãy giụa nên cổ tay cô đã để lại một vết hằn, thậm chí là rướm máu.

"Nếu cô ngoan ngoãn chiều theo ý tôi thì tốt rồi, cũng không đến mức này."

Anh lẩm bẫm, sau đó kéo ngăn tủ ra lấy một lọ thuốc sát trùng xử lý vết

thương cho cô.

Chỉ là khi này, khi bình tĩnh lại thì anh mới nhìn rõ cơ thể của Nhược Hy.

Cơ thể cô không giống như những cô gái bình thường, bàn tay có rất nhiều vết chai, trên người cũng có rất nhiều vết sẹo chằng chịt lên nhau, thậm chí trên cánh tay còn có một vết sẹo lớn như là bị bỏng.

Điều này không khiến Lôi Kinh Vũ ghét bỏ hay chê bai mà anh lại cảm thấy tò mò.

Rốt cuộc trong quá khứ Nhược Hy đã từng chịu những gì.

Nhưng chỉ vài phút sau, anh không còn hứng thú nữa: "Dù sao chuyện của cô ta cũng chẳng liên quan gì đến mình.

Ai đòi lại tự đi rước phiên phức cho bản thân chứ.

Chỉ cần vui vẻ là được."

Khi xử lý vết thương cho Nhược Hy xong, Lôi Kinh Vũ mặc quần áo chỉnh tề lại rồi bước ra ngoài, đường đường chính chính như chưa có chuyện gì xảy ra, phải sạch tất cả mọi chuyện.

Chương 6

Ánh nắng chói chan chiếu sáng cả căn phòng, khiến người phụ nữ đang nằm mê man trên giường cũng phải choàng tỉnh giấc. Nhược Hy mơ hồ ngẩng đầu dậy, cô nhìn lại bản thân mình.

Những vết xanh đỏ cùng vết cắn chất chồng lên cơ thể, đi đâu đó chứng tỏ đêm hôm qua không phải là mơ, cũng chẳng phải ảo giác.

Cô thật sự đã bị Lôi Kinh Vũ chiếm đoạt mất lần đầu.

Tuy cô đã chuẩn bị từ lâu cho việc này nhưng không phải theo cách đó, hơn nữa Lôi Kinh Vũ còn là con trai của người chồng hiện tại của cô.

Đây rốt cuộc là tình huống gì vậy chứ? Mớ giống như một cơn ác mộng kinh hoàng mà khi tỉnh lại vẫn không khỏi rùng mình.

Nhược Hy không khóc, cô đã chịu đựng đủ đau khổ rồi, cô chỉ gói gém tất cả phiền muộn vào một tiếng thở dài.

Sau đó bước vào phòng tắm, tắm rửa thật kĩ, thật sạch sẽ cơ thể như nhuốc và rớt tiền của cô.

...

Khi Nhược Hy bước xuống lầu, ngẩng vào bàn ăn sáng, mọi người đều không để ý đến cô, dường như họ đang xem cô là một người tàn hình. Nhưng thật ra, đây chính là đi đâu cô muốn.

Tốt nhất là đừng ai nhắc đến cô cả hay nhìn vào cô bằng ánh mắt chăm chăm, bởi đi đâu đó làm cho cô có cảm giác vô cùng ngọt ngào và khó thở. Lôi Kinh Vũ lúc này vừa chỉnh lại cà vạt, vừa bước xuống lầu, chợt, có một người hầu gái lên tiếng: "Thiếu gia, cậu có muốn ăn sáng rồi đi làm không?"

Ăn sáng?

Nhược Hy bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, cô làm sao có thể đối mặt với anh chứ? Bây giờ chỉ cần cảm nhận được dự hiện diện của anh trong căn biệt thự này thôi đã làm cho cô sợ hãi không thôi.

Nếu còn ngồi chung một bàn thì...

"Không ăn, giờ tôi phải đến công ty gấp."

Ăn vừa dứt lời thì nhìn thấy Nhược Hy đang ở bàn ăn, anh nhếch mép, bỏ tay vào túi quần rồi thong thả đi đến chỗ cô.

Lôi Kinh Vũ cúi người xuống, thì thào vào tai cô: "Dì Cao, đêm qua dì thật sự rất tuyệt."

Chỉ là không thoải mái được thôi.

Lần sau, tôi nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho dì đâu."

Từng lời từng chữ anh nói bên tai cô khiến cơ thể cô không ngừng run rẩy.

Đáng lẽ cô muốn quên nó đi, không muốn nhắc đến nữa, vậy mà anh còn muốn gọi cho cô nhớ.

Hơn nữa, lần sau?

Ý Lôi Kinh Vũ rốt cuộc là gì? Tại sao anh lại không chịu buông tha cho cô? Tại sao chứ muốn chơi đùa, nhục mạ cô? Ở ngoài kia còn bao nhiêu người phụ nữ, tại sao nhất định phải là cô chứ?

Nhược Hy cắn chặt lấy dao ăn và chiếc nĩa trong tay, cơ thể cứng đờ, không dám cử động.

Vì cô sợ chỉ cần sơ suất một chút thì anh sẽ phát hiện ra cô đang không ngừng run rẩy.

Nhưng anh đâu phải kẻ ngu si, chỉ cần nhìn sơ qua anh đã biết cô đang rất sợ hãi.

Chợt, trong lòng anh lại dâng lên một cảm giác thích thú, chính là cảm giác một con sói hung tợn đang vờn móng vuốt với con mồi của mình, khiến nó sợ hãi, khiến nó run rẩy.

Anh khẽ cong môi, sau đó đứng thẳng người dậy, nói to: "Dì Cao ăn ngon

miệng, nếu không hợp khẩu vị cứ bảo nhà bếp làm lại, tôi đi trước."
Sau khi Lôi Kinh Vũ thật sự rời khỏi nhà Nhược Hy mới được thả lỏng hoàn toàn.

Cô đặt dao ăn và nĩa xuống bàn và trở về phòng, nhốt mình ở trong đó, trong khi bữa ăn sáng vẫn chưa đựng đến.

...

Hai ngày sau, Cao Nhược Hy vẫn luôn tránh né Lôi Kinh Vũ.

Buổi sáng cô sẽ chờ anh đi làm rồi cô mới xuống lầu, buổi tối cô sẽ nhốt mình ở trong phòng, khoá trái cửa, không xuống ăn tối.

Cô không biết mình làm vậy có ích gì, có tác dụng gì không nhưng nó sẽ làm cho cô giảm bớt sự sợ hãi trong lòng.

Thật ra, đau đớn có thể làm ta dũng cảm đối mặt và trở nên chai lì với cơn giằng xé tim gan nhưng đồng thời cũng sẽ khiến cho ta sợ hãi nhiều thứ, kinh hoàng với thế giới đầy cam bẫy này.

Chỉ cần lỡ bước sẽ khiến cho ta mãi mãi không có cơ hội quay đầu, hoàn toàn chìm vào hố đen tuyệt vọng.

Lúc này, Nhược Hy vừa tắm xong, cô đang ngồi ở bàn trang điểm chải mái tóc đen huyền, óng ả của mình.

Đột nhiên, từ phía sau, có người ôm choàng lấy eo cô làm cô giật mình hết hoảng, nhưng còn chưa kịp nói gì thì người đó đã lên tiếng, giọng khàn khàn như bị nghẹt.

"Là tôi, em không cần sợ."

Cô nhìn trong gương, đó là Lôi Chí Hào, chồng của cô.

Thì ra ông ta vừa đi công tác trở về

"Lão...! lão gia, ông về rồi sao? Có...! mệt lắm không? Có cần tôi xuống bếp hâm nóng thức ăn lại?" Giọng cô lắp bắp, mang theo chút sợ sệt.

"Sao lại là ông với tôi? Gọi anh với em đi! Nghe sẽ thân mật hơn." Ông ta ôm chặt lấy eo cô và tựa đầu vào vai cô, nhắm mắt thư giãn cảm nhận mùi hương ngọt ngào tỏa ra từ trên người cô.

Nhược Hy căng thẳng đến mức nín thở, không dám thở mạnh, lấy hết can đảm ra nhưng giọng nói vẫn lí nhí: "Lão gia...! có muốn em hâm nóng bữa tối không?"

"Nghe tạm được đấy, nhưng...!bữa tối không phải đang ở trước mặt tôi sao?"

Ông ta xoay người cô lại, nắm lấy hai tay cô, đôi mắt nhìn nheo nhìn cô đầy thâm tình, cứ như là đang nhìn người mình yêu.

Nhưng nhìn kĩ thì...!gương mặt ông ta cũng khá sắc sảo và điển trai.

Lôi Kinh Vũ hoàn hảo như vậy chắc là do hưởng gen từ ông ta.

Thế thì...!lúc trẻ có lẽ ông ta cũng đã hại đời không ít cô gái, đến bây giờ vẫn còn nhớ nghề cũ?

"Lão gia, lão gia đang nói gì vậy?" Cô giả vờ không hiểu, tránh ánh mắt của Lôi Chí Hòa.

"Em sẽ hiểu nhanh thôi, cô gái."

Chương 7

Lôi Chí Hào đỡ Nhược Hy nằm lên giường rồi cúi người xuống vùi đầu vào cổ của cô, chậm rãi kéo áo choàng ngủ xuống. Nhược Hy nằm im bất động, hai tay siết chặt, môi mím lại, cố gắng cam chịu.

Dù sao thì chuyện này cũng không thể tránh khỏi, chỉ là...! vẫn cảm thấy sợ hãi và không nguyện ý.

"Sợ sao?"

Ông ta ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào ánh mắt căng thẳng của cô.

Chợt, cô nở một nụ cười công nghiệp rồi ngẩng dậy, giọng mềm mại: "Có gì phải sợ chứ?"

Nhược Hy tự cởi áo choàng ngủ của mình ra, tiếp đó tay cô có chút run rẩy, từ tốn mà tụt dây áo ngủ xuống.

Vào thời khắc này, cô có hơi khựng lại, đưa mắt nhìn ông ta, ông ta cái gì cũng đi âm thầm, cái gì cũng không biểu hiện lên gương mặt, chỉ chăm chú nhìn cô như đang ngắm một bông hoa rực rỡ.

Nhược Hy hít vào một hơi thật sâu, sau đó tiếp tục hành động của mình. Bỗng nhiên, bàn tay thô ráp của ông ta nắm chặt lấy cổ tay cô: "Được rồi."

Mặc áo lại đàng hoàng đi.

Chúng ta cùng xuống lầu ăn tối."

"Hả?" Có chút vui mừng nhưng đồng thời cũng không khỏi bất ngờ.

"Tôi biết đêm tân hôn đã thiết thời cho em, nhưng hôm nay tôi có chút mệt, dù sao thời gian cũng còn dài." Ông ta mới xong thì đặt vào tay cô một tấm thẻ: "Đây là của em, sau này cần dùng gì, mua gì thì cứ quẹt thẻ thoải mái,

không cần lo."

"Cái này...!tôi có thể không nhận không?" Cô có chút do dự, dù sao những thứ này vốn dĩ không thuộc về cô, vả lại, cô cũng không có lí do gì để sử dụng nó.

"Không được trả lại, phải cần lấy.

Nếu em đã gả vào Lôi gia thì tôi nhất định không để em thua thiệt người khác." Nói xong ông ta liền ra khỏi phòng của cô : "Mau xuống đây, tôi đợi em cùng ăn cơm tối."

Nhược Hy nắm chặt tấm thẻ trong tay, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu và nặng nề

Cô không hiểu tại sao ông ta lại đối xử tốt với một món đồ chơi như vậy, không lẽ ông ta chỉ định trưng bày mà không đựng vào? Hoặc là...!ông ta có ý mà không có sức, trên bảo dưới không nghe?

Nhớ lại thì vào đêm hôm đó, Lôi Kinh Vũ có từng nói là ông ta không thể.

Nhưng nếu ông ta không được, không còn cảm giác với phụ nữ thì còn cho cô làm bà Lôi để làm gì? Rốt cuộc là ông ta đang nghĩ gì trong đầu vậy?

...

Trong bữa cơm tối.

"Nghe quản gia nói là dạo gần đây em hay bỏ bữa, là do thức ăn không hợp khẩu vị?" Lôi Chí Hào hỏi cô, nhưng cô cũng đâu thể nói là vì muốn tránh mặt Lôi Kinh Vũ.

"Không phải, chỉ là em chưa quen với nơi này, cảm giác lạ lẫm nên khẩu vị cũng không tốt, lão gia không cần lo." Cố gắng nặn ra một nụ cười.

"Đàn dần sẽ quen thôi." Ông ta chọn một miếng thịt ngon và gấp bỏ vào bát của Nhược Hy, ân cần vô cùng, nếu không nói thì cô còn có cảm giác...! ông ra là ba của cô.

Những rõ ràng cô không thể xem ông ta là ba của mình được, vì cho dù là ba cô ở trước mặt thì cô cũng sẽ run rẩy và sợ sệt, bởi ông ấy chỉ mang lại cho cô những trận đòn đau đớn.

Chợt, Lôi Kinh Vũ trở về, anh đi thẳng một mạch lên cầu thang, không

thèm nhìn ngó đến ông ta hay là chào hỏi một lời nào.

"Đứng lại, v ề r ồi thì đến đây cùng ăn cơm đi." Ông ta nói to, chất giọng có hơi khàn đặc nhưng lại đủ uy lực để khiến anh nghe lời. Anh không nói lời nào, đi đến ng ồi đối diện Nhược Hy.

Đây là lần đầu tiên anh và cô chạm mặt sau hai ngày trốn tránh.

Cảm giác vẫn như cũ, vô cùng đáng sợ.

Nhưng lần này còn đáng sợ hơn vì cô đã bị mắc kẹt trong bầu không khí rợn người này, cho dù thở mạnh cô cũng không dám thở.

"Lão...!lão gia có muốn ăn thêm canh không?" Nhược Hy muốn làm gì đó để giải tỏa bầu không khí.

Nhưng Lôi Kinh Vũ lại lên tiếng chế giễu: "Dì Cao chăm sóc ông ấy tận tình thật đó, có cảm giác như hai người chính là cha con vậy."

Câu nói này của anh khiến cô trở nên câm lạng, không biết phải nói gì.

Bầu không khí phút chốc lại trở nên gượng gạo một lần nữa.

Chợt, Lôi Kinh Vũ nhìn thấy vết hôn trên cổ Nhược Hy, anh cười khẩy một cái r ồi r ồi đứng dậy: "Không ăn nữa, nuốt không trôi."

Anh bước được vài bước thì ông ta mới bắt đầu đi ề m tĩnh lên tiếng, giọng nói nghiêm nghị đến đáng sợ: "Lôi Kinh Vũ, ba nói cho mày biết.

Cho dù thế nào thì Cao Nhược Hy bây giờ cũng đã là bà Lôi, là mẹ của mày, mày liệu h ền mà cư xử cho phải phép, đừng để tao phát hiện mày bất kính với cô ấy."

"Cô ta là vợ của ông không phải mẹ của tôi, Lôi Kinh Vũ tôi chỉ có duy nhất một người mẹ, mà người đó đã bị ông hại chết r ồi.

Vì vậy, tôi gọi hai chữ "dì Cao" đã là quá nhân nhượng với cô ta."

Nói xong, Lôi Kinh Vũ sải bước đi lên lầu, cũng từ đó, sắc mặt của ông ta trở nên càng u ám hơn.

Có vẻ như quan hệ cha con của hai người họ luôn bất hoà như vậy, thậm chí trong ánh mắt anh, cô còn cảm nhận được một chút hận thù.

Không phải cũng vì vậy mà anh mới muốn ức hiếp cô, hành hạ và nhục mạ

cô đấy chứ? Anh xem cô là một công cụ để trút giận, lén lút ức hiếp cô sau lưng ông ta, vấy bẩn cô, khiến cô trở thành một người phụ nữ dơ bẩn đúng nghĩa, có quan hệ bất chính với con chồng.

Chỉ có như vậy, anh mới cảm thấy vui sao?

"Có phải trong lúc tôi không có ở nhà, nó đã ức hiếp em không?" Ông ta nắm lấy tay cô, ánh mắt nhìn cô đầy trù mến và lo lắng.

Cô vội rút tay lại, giả vờ bình tĩnh: "Không có."

"Không có thì tốt, nếu nó ức hiếp em, không tôn trọng em thì em cứ nói với tôi.

Tôi nhất định sẽ trừng trị nó giúp em."

Nhược Hy chỉ gật đầu, im lặng không nói.

Cảm giác ghệt thở như sắp bùng nổ, bị kẹt giữa cha con họ khiến cô vô cùng khó thở, dường như từ hôm nay trở đi cô sẽ không bao giờ được sống một cách thoải mái.

Chương 8

Tuy Nhược Hy và ông ta đã chính thức trở thành vợ chồng nhưng bọn họ lại ngủ riêng.

Vì vậy tối hôm nay ông ta không định ngủ lại phòng cô mà trở về phòng mình.

Dường như đi đâu đó càng khiến cô hiểu ra, ông ta...!chính là không được.

Xem ra cô chỉ cần ngoan ngoãn làm đúng bốn phận bà Lôi của mình, không cần phải vụ vụ chuyện giường chiếu.

Nghĩ đến đây thôi trong lòng cô đã cảm thấy hân hoan, vui mừng, cảm giác không tệ tí nào.

Cạch một tiếng, cửa phòng cô mở ra, một người đàn ông đứng ở đó, ung dung dựa vào cửa.

Sự ung dung và điềm nhiên đó của anh khiến cô giật mình, rõ ràng cô đã khoá cửa lại rồi mà.

Anh đứng đưa chiếc chìa khoá trên tay và nhếch mép: "Cô quên trong căn nhà này, tôi là cậu chủ sao? Khoá cửa, không có tác dụng với tôi."

Nói xong, anh bước vào trong, khoá cửa lại và nhét chiếc chìa khoá vào túi, từng bước từng bước một bước đến chỗ cô.

Nhược Hy sợ hãi, cô vội vã rời khỏi chiếc giường của mình và lùi về phía sau: "Anh...!anh muốn làm gì? Ba anh đang ở phòng bên cạnh, anh không thể làm càng được đâu."

"Ý cô là nếu ba tôi không có nhà, thì có thể à?" Anh tiến tiếp tục tiến đến gần hơn.

"Tôi không phải có ý đó.

Ý tôi là, anh không thể tiếp tục như vậy nữa, lỡ như ba anh phát hiện, anh

cũng biết rõ hậu quả rồi chứ? Tôi sẽ nói là anh ép buộc tôi, c**ng hi3p tôi.

Ông ta nhất định sẽ không tha cho anh." Nhược Hy tiếp tục lùi về sau nhưng cô phát hiện, đã là đường cùng, cô đã bị anh dìm vào chân cửa phòng tắm.

"Cô đang muốn hù dọa tôi? Cô nghĩ tôi sợ? Được, bây giờ cô đi nói với ông ta đi, nói rằng..." Lôi Kinh Vũ đi đến, cúi đầu xuống thì thàn vào tai cô: "Tôi đã cho thứ đó vào trong cơ thể cô, thúc mạnh vào bên trong cô." Cơ thể Nhược Hy bất giác run rẩy, đôi chân dường như không chịu nổi sức nặng của cơ thể, cứ vậy và trượt xuống.

Nhưng anh đã đỡ lấy cô, ôm chặt lấy vòng eo nhỏ bé của cô.

"Anh...!anh là đang muốn trút giận lên người tôi sao?"

Anh ta cười như không cười, nhìn cô bằng đôi mắt tràn ngập ẩn ý: "Đúng, hôm nay tâm trạng tôi vô cùng không tốt.

Vết hôn trên cổ cô, thật sự khiến tôi rất chướng mắt."

Vết hôn?

"Ông ta không thoả mãn được cô, thì cứ để tôi thay ông ấy.

Tôi sẽ giúp cô thoải mái, thế nào? Có thích không?" Anh cúi đầu vùi vào cổ cô, tạo một vết hôn đè lên vết hôn ban nãy rồi thì thầm: "Mà tôi nên gọi cô là dì Cao mới đúng nhỉ? Dì Cao?"

Tiếng dì mà anh ta gọi đầy mùi châm chọc và khinh thường, chỉ cần nghe thấy hai tiếng này, Nhược Hy sẽ bất giác rung mình, không kiềm chế được mà khoé mắt đỏ lên.

"Biểu cảm rụt rè như thỏ con này có dì...!là đang muốn quyến rũ tôi?"

"Tôi không..."

Cô còn chưa nói dứt lời thì anh đã gặm lấy đôi môi cô, dìm dập và tới tấp khiến cô không thở nổi.

Nước bọt cũng từ đó mà rơi xuống khoé miệng.

Nhược Hy thở hắt, đôi mắt mờ hồ nhìn anh khiến anh cảm thấy vô cùng ghét bỏ: "Người phụ nữ như dì Cao, chỉ xứng làm ấm giường."

Anh vội vàng xé toạc chiếc váy ngủ lấp ló của cô, vùi đầu vào ngực cô, tay hư hỏng không ngừng lần mò xuống phía dưới.

"Ư...!không..."

"Không? Đã ướt đến vậy rồi này."

Lôi Kinh Vũ cho ngón tay vào nơi tư m@t, không ngừng khuấy động bên trong cô.

Cảm giác khác hơn lần trước rất nhiều, lần này cô rất tỉnh táo, nó khiến cô vô cùng xấu hổ bởi những lời nói bỉ3n thái này.

Cô không muốn lại một lần nữa bị anh làm nhục, vì vậy cô đã dùng hết sức cắn mạnh vào vai anh, đến khi trong miệng có vị máu tanh cô mới dừng lại.

"Mẹ nó! Cô dám cắn tôi?"

Lôi Kinh Vũ không những không buông tha cho cô mà còn tức giận mở cửa nhà tắm, đẩy cô vào trong.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt hậm hực, tay thoăn thoắt cởi qu@n áo ra, không một động tác thừa.

Nhược Hy ngưng ngưng, cô xoay mặt đi chỗ khác, không nhìn anh, nhưng anh lại nắm lấy tay cô, đặt vào cây gậy to lớn phía dưới, nó rất thật rất to và cứng.

Nhược Hy muốn rút tay lại, vậy mà anh lại siết chặt lấy tay cô hơn, không rút lại được.

"Quý xuống, dùng miệng ngậm nó cho tôi." Anh lạnh giọng nói, không hề có ý qua loa có lệ.

"Anh đừng có quá đáng."

"Không nguyện ý?"

Anh nhếch mép kéo anh về phía mình, cho ngón tay vào bên trong hang nhỏ, không ngừng mô tả lại hành động kia làm cho cô vô cùng khó chịu.

"Tôi...!tôi làm mà, mau bỏ tay ra đi."

Cô ngoan ngoãn quý xuống sàn nhà lạnh ngắt, ngược đầu lên nhìn anh, góc nhìn này...!thật sự rất tuyệt.

"Có phải chỉ cần tôi dùng miệng, anh sẽ tha cho tôi không?"

Ánh mắt khi cô cầu xin anh, vô cùng nhỏ bé và đáng thương khiến cơ thể anh trở nên rạo rức, nóng lòng muốn ức hiếp cô hơn.

"Cô nghĩ sao?"

Lôi Kinh Vũ không thể chờ thêm nữa, anh ấn đầu cô, ép cô ngậm hết toàn bộ thứ to dài kia.

"Ư...!ư...!"

Nó vào sâu trong cổ họng làm cô cảm thấy bu ãn nôn và không thở được, cô vùng vẫy muốn thoát ra, vô tình lại khiến anh bị đau.

"Chặc! Kỹ thuật tệ hại này...!cô là lần làm sao?"

Nhược Hy ng ồi bệch dưới sàn, không ngừng thở hổn hển, trên gương mặt vẫn còn hiện rõ sự sợ hãi và hoang mang.

"Thật chướng mắt mà."

Lôi Kinh Vũ bước đến, vội vàng bế cô lên, để chân cô vắt ngang hông mình sau đó d ãn cô vào tường.

Lưng bị chạm vào n ền gạch lạnh lẽo khiến cô khẽ rùng mình.

"Anh...!anh muốn làm gì?"

Anh không trả lời, chỉ mỉm cười nhìn cô bà cứ thứ to dài đó ở bên ngoài.

"Hôm nay tôi không có chuẩn bị bao."

Cảm giác khi chơi tr ần, có lẽ rất tuyệt."

Nhược Hy tròn mắt nhìn anh, sự sợ hãi hiện rõ.

Cô không ngừng vùng vẫy, muốn thoát ra.

"Không được...!tôi không muốn, mau thả tôi xuống."

"Cô không có quyền nói không."

Vừa dứt câu, anh đã thẳng lưng thúc vào sâu bên trong, cảm giác đau đớn truy ền đến, cô không thể suy nghĩ được gì, lại công thêm tư thế này, chỉ cần bất cẩn là cô sẽ bị ngã nên đầu óc cô lại càng trở nên trống tuếch, vội bám víu vào ni ềm tin duy nhất là anh.

Cô ôm chặt lấy cổ anh, mỗi lần anh thúc mạnh vào cô lại ôm anh chặt hơn.

"Ư...!chậm lại...!dừng lại đi! Sẽ ngã mất."

"Sợ ngã thì ôm chặt lấy tôi."

"Á, sâu quá, đau...!đau quá."

Anh mau dừng lại đi."

"Có sướng không?"

"Không...!tôi không..."

Anh thúc mạnh và sâu hơn nữa, khiến nó chạm vào tận cùng của cô.

"Tôi hỏi lại lần nữa,có sướng không?"

Nhược Hy cắn chặt môi, cô gật đầu lia lịa, không dám làm trái ý anh.

Anh hài lòng mỉm cười nhìn người phụ nữ đang chật vật trước mặt mình,

cảm giác sung tột cùng.

"Há miệng ra."

Nhược Hy không suy nghĩ được gì thêm, cứ vậy bất giác làm theo lời anh như bị thôi miên.

Cô vừa mở miệng ra, anh đã vội chiếm lấy đôi môi cô, trao lưỡi một cách gấp gáp làm Nhược Hy không kịp thở.

"Kĩ thuật của cô kém như vậy, tôi sẽ từ từ dạy cô, không cần vội."

Chương 9

Lôi Kinh Vũ đặt hai tay cô lên tấm gương trong nhà tắm, để cô tự nhìn mình trong gương, sau đó anh nhếch môi, đâm thẳng vào bên trong từ phía sau.

"Cao Nhược Hy, cô mau nhìn đi, gương mặt d.â.m đ.ã.n.g này của cô là sao đây?"

Anh ôm lấy eo cô và nâng cằm cô lên, để cho cô nhìn rõ rớt cuộc là hai người đang làm chuyện xấu hổ gì, còn cô thì đang hưởng thụ ra sao.

"Cô nhìn đi, gương mặt gợi tình, không ngừng r3n rỉ này chính là cô đấy.

Có phải rất nhếch nhác và hạ tiện không? Bị một thằng đàn ông c**ng hi3p mà cô vẫn có thể kêu la sung sướng như vậy.

Chặc! Chặc! Cô thật là d.â.m đ.ã.n.g đấy."

"Tôi...!không phải, không phải như vậy."

Lôi Kinh Vũ bóp chặt cổ Nhược Hy, anh chậm rãi đâm vào những mỗi lần như vậy lại vô cùng sâu, khiến cho rùng mình, hai chân càng lúc càng run rẩy dữ dội.

"Cô nhìn đi, d.â.m t.h.ủ.y của cô đang chảy xuống đùi kia, cô lại ra sao? Hửm?"

"Tôi không có...!hức...!tôi...!hức không có."

Từng giọt nước mắt hoà lẫn với mồ hôi đang nhễ nhại trên gương mặt, cô tưởng mình đã thành công che giấu đi sự thảm hại này, nhưng đôi mắt ửng đỏ lại phản bội cô.

"Khóc rồi? Chặc! Sướng đến phát khóc luôn sao?"

Nhược Hy cảm thấy vô cùng nhục nhã, cô nhắm chặt hai mắt lại, bây giờ cô chỉ muốn mình bị mù, bị điếc, như vậy sẽ không nhìn thấy, không nghe thấy những thứ ghê rợn này.

Loại âm thanh ám muội này, khiến cô như phát điên.

"Mở mắt ra!"

Nhược Hy không chịu nghe lời, anh liến ra vào nhanh hơn, âm thanh kì lạ cũng từ đó mà phát ra càng ngày càng rõ.

"Bên trong cô nóng thật đấy, còn ướt nữa, nó đang cắn chặt lấy tôi đây này.

Nếu cô còn không mở mắt ra thì tôi sẽ bắn vào bên trong đấy, cô tin không?"

Nhược Hy sợ hãi, cô vội vàng mở mắt.

"Ừ...!đừng mà...!dừng lại đi."

"Không được mím môi, không được kiềm chế, tôi muốn nghe cô rên rỉ."

Lôi Kinh Vũ mở miệng cô ra và cho hai ngón tay vào trong, không cho cô ngậm miệng lại.

Nước bọt đầy trong miệng cũng bắt đầu tràn ra ngoài.

"Miệng trên miệng dưới đều ướt át, cô quả là không biết xấu hổ."

Lôi Kinh Vũ thở hắt, âm thanh trầm mặc và hăng máu của anh cứ vờn quanh bên tai cô, vô cùng ám muội.

Chợt, anh thúc mạnh và sâu hơn, nhanh đến mức mất kiểm soát.

Sau đó, anh vội vàng rút ra, anh cho Nhược Hy quỳ xuống sàn và cho thứ đang cứng đó vào trong miệng cô.

Một thứ gì đó ấm nóng bỗng bắn vào miệng cô, vị tanh mặn tràn ngập trong khoang miệng khiến cô buồn nôn, muốn nhổ ra.

Nhưng anh lại bóp chặt miệng cô lại, ánh mắt nhìn cô lạnh nhạt, anh nói:

"Nuốt xuống, một giọt cũng không được để rơi."

"Ừc." Nhược Hy sợ hãi, cô ngoan ngoãn nuốt hết thả xuống bụng, cũng không biết là có nuốt được không.

"Tốt lắm."

"Xong...!xong rồi phải không?" Nhược Hy ngây thơ hỏi.

"Cô nghĩ sao?"

Lôi Kinh Vũ cúi người xuống bế cô lên, anh sai bước đi đến giường rồi quăng cô xuống.

Chỉ một giây sau, anh đã đè lên người cô.

Nhưng anh lại nhìn cô bằng ánh mắt đặc ý rồi nằm xuống giường với một

tư thế thoải mái.

"Cô tự làm đi, tôi muốn nhìn rõ, rốt cuộc là cô d.â.m đến cỡ nào."

Nhược Hy tr ầm mặc và do dự, nhưng nếu cô không làm theo ý anh, không biết anh lại muốn dùng cách gì để hành hạ cô.

Cuối cùng cô vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Ít ra như vậy, cô sẽ chiếm thế thượng phong, đúng không?

Cô xoay lưng về phía anh, để anh không nhìn thấy gương mặt cô, sau đó chậm rãi cho vào trong.

Nhược Hy cắn chặt môi để không bật ra tiếng.

Nhưng khi anh trông thấy dáng người nuột nà của cô đang nhún trên người anh, anh lại là người khó chịu.

Không biết tại sao khi nhìn thấy những vết thương tích trên cơ thể người con gái này anh lại như phát điên.

Tuy không phải là một cơ thể đẹp không tì vết như bao cô gái khác, vậy mà lại khiến anh trở nên cao hứng mà không rõ nguyên do.

Lôi Kinh Vũ nắm lấy hông cô và thúc vào bên trong, tư thế này khiến cho thứ đó vào rất sâu.

Cô vẫn không nhận được mà vong eo phát ra âm thanh kì lạ.

"Á...!đừng..

đừng mà...!ưm...!không phải...!ư...!không phải anh nói để tôi tự làm sao?"

Nhược Hy nói với giọng ầm ức.

"Tự làm? Cô là đang cố tình dày vò tôi phải không?"

"Tôi...!tôi không có.

Đừng...!chậm lại đi."

"Cốc! Cốc! Cốc!" Đột nhiên, có tiếng gõ cửa vang lên.

Một giọng khàn đặc từ bên ngoài vọng vào: "Em còn thức không?"

Là Lôi Chí Hào, sao ông ta còn đến phòng cô chứ? Cũng may là lúc này anh đã khoá cửa lại, nhưng...

Nghe thấy tiếng của ông ta, Lôi Kinh Vũ không hề nao núng mà còn không ngừng đắm sâu hơn nữa, khoái chí mà mỉm cười.

Nhược Hy vội vàng bịt miệng lại, cô sợ hãi đến tái xanh cả mặt.

"Nhược Hy, em ngủ rồi sao?"

"Á...!ư...!" Lôi Kinh Vũ bật dậy, chọc mạnh vào từ phía sau khiến cô giật cả mình.

Chợt, anh ôm lấy cơ thể cô, thì thầm vào tai cô: "Không định lên tiếng sao? Hửm?" Vừa dứt lời, anh đã...!bắn t.i.n.h d.ị.c.h vào trong hang nhỏ của cô.

"Á...!ưm...!" Cô cố gắng kiềm giọng lại, muốn vùng vẫy ra: "Anh...!anh làm gì vậy? Anh đã bắn thứ gì vào trong? Anh bị điên sao?"

"Tiếng gì vậy, em còn thức sao?"

Ông ta vẫn đứng ngoài cửa, còn anh thì không có ý định dừng lại.

Anh đẩy cô xuống giường, đi đâu khiến cô đi đến cánh cửa.

Anh để cô chống tay lên đó và làm từ phía sau, khiến cô phải phát ra âm thanh kì lạ.

"Trả lời đi, còn không trả lời thì ông ta sẽ mở cửa vào đây đấy! Cô muốn ông ta thấy bộ dạng này của cô?" Anh thở hắt vào tai cô, hơi nóng bao trùm lấy cô, làm cô càng căng thẳng.

"Có...!có chuyện gì sao lão...!ư...!lão gia?"

"Giọng em sao vậy?"

"Em không sao."

Nhược Hy thì thầm với anh: "Anh mau dừng lại đi, cầu xin anh đấy."

Ông ta lại cất giọng: "Lúc này tôi đã hẹn giúp em một lớp học lễ nghi trong bữa tiệc, tôi chỉ muốn thông báo trước một tiếng để em chuẩn bị."

Lôi Kinh Vũ hăng hái, anh dõng dạc gõ vào người cô nhưng gõ tiêu.

"Ừ...!Em biết rồi, lão gia...!ưm...!mau...!mau nghỉ ngơi sớm đi."

"Được, em cũng nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai tôi sẽ cho tài xế chở em đến lớp học."

Lôi Chí Hào rời đi được một lúc thì Lôi Kinh Vũ mới dừng lại, anh rút nó ra khỏi người cô, cô liền đứng không vững nữa mà ngã xuống sàn đất lạnh. Nói thật, bây giờ bên trong cô đã tê dại và rất nhạy cảm, nó không ngừng nhè nhại, còn rơi ra sàn.

Lôi Kinh Vũ ngẩng xuống trước mặt cô và nâng cằm cô lên: "Hôm nay cô rất tuyệt, rất nghe lời, tôi rất thích."

"Đồ khốn nạn! Sao anh có thể làm vậy với tôi chứ?" Nhược Hy tức giận, mọi chuyện mà anh làm dường như đã đạt đến giới hạn của cô.

"Khốn nạn! Tôi còn có thể khốn nạn hơn."

Anh kéo hai chân cô gác lên vai mình sau đó cúi người xuống, vùi đầu vào nơi nhạy cảm của cô không ngừng liếm láp.

Khi anh vừa đưa lưỡi vào, cô đã không nhận được, một dòng nước phụt vào miệng anh.

"Anh...!dừng...!dừng...!bẩn lắm."

"Bẩn? Tôi thấy mùi vị cũng không tệ." Lôi Kinh Vũ liếm mép, ánh mắt biến thái như muốn nuốt chửng lấy cô, ngay cả xương cũng không nhả ra.

"Anh còn muốn làm tiếp?"

"Ha! Cô nghĩ chỉ như vậy là xong rồi sao? Đối với tôi, tất cả là chưa đủ."

Chương 10

Thời gian trôi qua thật nhanh, chưa gì mà Nhược Hy đã sống ở căn biệt thự này một tháng.

Nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ, suốt ngày hưởng thụ cuộc sống sung sướng đến nhàm chán.

Nhược Hy có cảm giác như bản thân là một con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng vàng.

Tuy cô không bị giam cầm nhưng lại không thể tự thoát thân, mãi mãi cũng không bay đi được, bởi chiếc cánh của cô, từ lâu đã bị cắt mất.

Nhược Hy thở dài, lúc này cô đang ngồi trên chiếc xích đu ở ngoài vườn. Ở trong biệt thự này, thứ làm cô thích thú cũng chỉ có những loài hoa xinh đẹp ở ngoài vườn.

Vườn hoa trồng rất nhiều loại hoa hồng và hoa đất tiêng, chúng cùng thi nhau đua sắc, tỏa hương thơm ngào ngạt khiến Nhược Hy cảm thấy cuộc sống này còn chút ý nghĩa.

Chỉ tiếc hôm nay bầu trời không được đẹp cho lắm, có chút âm u, khiến tâm trạng cô cũng có chút không vui.

Mà thật ra...!ngày nào cô cũng thấy tâm trạng không ổn cho lắm, dù đã một tháng sống ở đây nhưng vẫn không thể thích ứng được.

Cảm giác không thoải mái, không được tự do, cho dù cô làm gì cũng bị người làm trong nhà nhìn chăm chăm, cô lỡ làm rơi một tách trà bọn họ cũng sẽ xì xào, có cảm giác, cô trở cũng là một đi đầu sai trái.

Cơ mà bù lại, sau ngày hôm đó, Lôi Kinh Vũ đã không đến tìm cô nữa, cho dù nhìn thấy cô cũng không mấy may nhìn một cái.

Anh đã thật sự phớt lờ cô và xem cô là không khí.

Có lẽ...!Lôi Kinh Vũ đã tìm được thú vui mới và chán ngấy cô rồi.

Đi đâu đó làm cô phải mừng thầm trong lòng.

Chợt, một nữ hầu gái từ trong đi ra, cúi đầu cung kính, trông vô cùng tao nhã: "Phu nhân, lúc này có Tần phu nhân gọi điện thoại đến, nói muốn mời phu nhân uống trà chiều, cùng nhau tụ tập nói chuyện."

Uống trà chiều là thú vui tao nhã của các quý bà trong giới quý tộc, bọn họ thường họp mặt và nói về những chuyện tầm phào.

Cô cứ nghĩ là mình sẽ không được bọn họ để mắt đến, không ngờ hôm nay lại muốn cô cùng gia nhập.

Cũng không biết là nên vui hay nên buồn nữa.

"Được, tôi biết rồi."

...

Nhược Hy được tài xế riêng đưa đến đó.

Trên đường cô cứ nghĩ, bọn họ là người thanh lịch, chắc chắn sẽ không thích ăn mặc quá lố lăng vì vậy cô đã chọn một chiếc váy giản dị, trang điểm nhẹ nhàng và chỉ đeo một ít trang sức.

Không ngờ khi đến nơi, cô mới biết là mình sai rồi.

Bọn họ trang điểm rất đậm và quyến rũ, đầm váy đều là những màu chói mắt, đeo hạt xoàn kim cương đầy cả tay.

Thật sự quá lố bịch, cứ như bọn họ sợ người khác không biết bọn họ là người giàu có và có tiền vậy.

Nhược Hy hít vào một hơi thật sâu, cô cố nặn ra một nụ cười lịch thiệp rồi bước vào trong.

"Chào mọi người."

Bọn họ vẫn đang nói chuyện vui vẻ, thấy cô bước vào thì liếc nhìn tỏ ra khinh thường, nụ cười chứa đầy sự chê bai.

"Lôi phu nhân, đến rồi à?" Tần phu nhân đi đến, nắm lấy tay cô và kéo cô ngồi xuống sofa.

"Đây là Lôi Phu nhân à? Nhìn không ra đấy." Một người lên tiếng giễu cợt.

Những người kia cũng hùa theo: "Phải đấy, bộ váy này là của nhãn hiệu cao cấp nào vậy? Một người sành về thời trang như tôi cũng không biết đấy."

"Lôi gia giàu có như vậy mà lại keo kiệt với cô thế à? Ngay cả một bộ trang sức kim cương hẳn hoi cũng tiếc không tặng cho cô?"

"Không phải là Lôi lão gia đó chán cô rồi chứ? Cũng phải, đàn ông ấy mà, chỉ là ham mê cái lạ thôi."

Cô còn trẻ như vậy, ông ta sao lại không nhận ra ý đồ của cô chứ.

Gia tài, từ lâu đã hoàn toàn thuộc về con trai của ông ta rồi."

Tần phu nhân che miệng cười, giả vờ bảo bọn họ: "Thôi đi, đừng nói lời khó nghe vậy chứ."

Lôi phu nhân chắc chắn là vì trúng tiếng sét ái tình mới gả cho Lôi lão gia, chắc chắn không phải vì những thứ như vật chất."

"Đúng, đúng, đúng."

Nãy giờ chúng tôi chỉ đùa thôi.

Lôi phu nhân dừng bặt tâm."

Từ đầu đến cuối Nhược Hy một câu cũng không phản bác lại, chỉ mỉm cười đáp lại bọn họ, khiến bọn họ có chút không vui.

Đáng lẽ bọn họ muốn gọi cô đến đây để chế nhạo, làm trò vui cho bọn họ giải khuây, vậy mà cô lại như một khúc gỗ, một chút tức giận hay phẫn nộ cũng không hiện lên gương mặt, đúng là mất hứng.

Thế nên họ cũng chẳng thèm đếm xỉa đến cô nữa, cứ thoải thích tám chuyện, bọn họ nói rất nhiều thứ, dường như nói đến ba ngày ba đêm cũng chưa thể dừng lại.

Nhược Hy ngồi ở một bên, im lặng uống hết ly trà này đến ly trà khác, vì cô không hiểu bọn họ đang nói gì, cũng không thể xen vào nên có chút khó xử và giống một người tàng hình.

Nếu không có ly trà trong tay, cô cũng không biết là mình có thể chống cự

lâu như vậy không.

Đột nhiên, có một phú bà than thở: "Haizz! Lúc trước tôi được ba mẹ cho đi du học Anh, Pháp này nọ, cuối cùng lại ở nhà chăm ch ồng, dạy con.

Đúng là, phụ nữ chúng ta số khổ thật."

Phú bà khác lại nói: "Phải đấy, chúng ta đầu học cao hiểu rộng, r ồi cuối cùng lại ở nhà chờ ch ồng đem tiền về đếm đến mỗi tay, có muốn ra ngoài làm chút chuyện ch ồng cũng không cho vì sợ chúng ta bị lừa.

Mấy ông ch ồng này tưởng chúng ta là một kẻ ngốc sao?"

Một cô gái t ần tuổi cô cũng hòa theo: "Phải đấy." R ồi đột nhiên cô ta nhìn sang phía cô và nở nụ cười lịch sử, tỏ vẻ tò mò: "Ể? Còn Lôi phu nhân thì sao? Lúc trước cô học trường đại học nào vậy?"

Nhược Hy hơi khựng lại, cô thật sự không biết nên trả lời thế nào.

Học đại học? Cô chỉ mới học hết cấp hai thôi, đi đâu này có thể nói ra không?

"Tôi...!tôi...!học ở trong nước."

Nhược Hy nói như vậy cũng không tính là nói dối nhỉ? Dù sao cô cũng đâu nói là bản thân học đại học, là tự bọn họ nói thôi.

Hơn nữa, trường đời cũng được xem là trường, phải không?

Nụ cười của cô ta chợt tắt, bọn họ cũng dần b ầu môi ch ệ bai.

Một người chợt cười ha ha nói: "Đại học trong nước cũng khá tốt mà, bây giờ trong nước cũng phát triển không kém nước ngoài."

Bọn họ cười ha ha cho có lệ r ồi dần bỏ qua chuyện này một bên nhưng chắc chắn sau này họ sẽ không bao giờ mời cô uống trà chi ều nữa.

Như vậy lại càng đúng ý cô.

Chương 11

Buổi trà chiều kết thúc, mọi người dần về hết, chỉ còn lại một mình Nhược Hy ở lại đó.

Cô vẫn đang chờ taxi đến đón, rõ ràng đã nói là sáu giờ chiều sẽ có taxi nhưng cô chờ đã hơn mười phút cũng không thấy ai.

Nhược Hy ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao, mây đen kéo đến một lúc một dày hơn.

Quả nhiên, chỉ chốc sau, một cơn mưa ào ạt như trút nước đã kéo đến.

Mưa cứ rơi mù mịt, hạt ngả, hạt nghiêng khiến cô không nhìn rõ được phía trước, cô đứng dưới mái hiên cố nhìn rõ hơn nhưng dường như không nhìn thấy taxi đến mà chỉ có những chiếc xe, những dòng người chạy lướt qua.

Mưa càng lúc càng một lớn, làm cho không khí trở nên lạnh dần, Nhược Hy quay người, định vào trong chờ thì đột nhiên có một chiếc xe chạy đến, dừng lại ở chỗ cô.

Cô ngơ ngác nhìn chiếc xe, đó không phải là chiếc xe lúc chiều đã chờ cô đi.

Đến khi người trong xe hạ kính xuống, một gương mặt điển trai xuất hiện thì cô mới hoàn hồn.

"Lên xe!"

Người trong xe là Lôi Kinh Vũ, cô nhìn thấy anh ta thì liền lùi lại phía sau.

"Tại sao lại là anh?"

"Taxi đi được nửa đường thì xe chết máy, trời lại đổ mưa to, nên ba tôi ông ấy kêu tôi đến đón cô."

Thấy cô cứ đứng mãi ở đó chần chừ không chịu lên xe anh lại bực bội lên tiếng: "Sợ tôi đến vậy à? Lên xe tôi thì cô sẽ chết hay gì?"

"Tôi không muốn lên xe của anh." Cô nói nhỏ nhưng anh lại có thể nghe rõ

từng chữ.

"Ồ hay! Cô tưởng là tôi muốn đến đây đón cô lắm sao? Không lên chứ gì? Được.

Vậy thì cô ở đây ngắm mưa đi." Nói xong, anh liền cho xe chạy đi không chút do dự.

Nhưng một lúc sau, khi anh nhớ lại dáng vẻ run rẩy vì lạnh của cô, rồi còn cả chiếc váy mỏng manh mà cô đang mặc thì anh lại bực mình quay đầu xe lại.

"Chậc! Đúng là phiền phức."

Nhìn thấy anh quay lại, cô có chút bất ngờ.

Nhưng lần này anh không hỏi ý kiến của cô mà trực tiếp đi xuống tổng cô lên xe, không cho cô có cơ hội phản kháng.

Khi đóng cửa xe lại, anh liền nhào qua người của cô khiến cô sợ hãi.

"Anh...!anh muốn làm gì?"

"Ngậm miệng lại!" Anh giúp cô thắt lại dây an toàn nhưng cô lại nhắm chặt hai mắt, tay siết chặt vào váy, và anh đã nhìn thấy đi ều đó.

Anh nhếch mép và dùng tay bóp chặt cằm cô: "Cô nghĩ tôi sẽ hôn cô? Có phải cô đánh giá bản thân mình cao quá rồi không? Cô cho rằng cô có sức hút đến mức đó à?"

Anh nở nụ cười đầy mùi giễu cợt rồi hất cằm cô ra: "Bớt ảo tưởng lại đi, cô cũng chỉ là một món đồ chơi của ba tôi, nhưng đã bị tôi...!chơi nát rồi." Anh cố tình nhấn mạnh ba chữ cuối, cũng chính ba chữ này khiến cô vô cùng ngọt ngào và khó thở.

Cô không ngờ bây giờ mình lại trở thành một người phụ nữ hèn hạ đến vậy, có thể khiến người khác lấy ra chà đạp bất cứ lúc nào.

Cả đoạn đường về nhà, Nhược Hy không nói lời nào, Lôi Kinh Vũ cũng không có hứng nói chuyện với cô.

Nhưng mà hôm nay cô cảm thấy anh có gì đó rất lạ, còn trầm mặc hơn cả thường ngày, vô cùng đáng sợ.

Khi về đến Lôi gia, mưa cũng đã giảm dần, anh không nói gì mà bước xuống xe trước, Nhược Hy cũng nhanh chóng đi theo sau.

Lúc này Lôi Chí Hào đang ngồi ở sofa xem tin tức, vừa nhìn thấy cô liền mỉm cười dịu dàng: "Vừa rồi sao?"

Ông ta vỗ vỗ lên đùi mình, ý muốn cô ngồi lên.

Nhược Hy ngoan ngoãn bước đến ngồi lên đùi ông ta còn ông ta thì ôm lấy eo của cô, nhỏ giọng hỏi: "Đi uống trà cùng mấy vị phu nhân đó có vui không?"

Nhược Hy không đáp lại mà chỉ gật đầu.

"Nhưng sao tôi không thấy đi đâu đó trên gương mặt em vậy? Bọn họ bắt nạt em hay là nói gì khiến em không vui?"

"Không...!không có, chỉ là...!hình như em cảm thấy mình không hợp với bọn họ cho lắm, bọn họ cũng không thích em."

"Vậy thì sau này không cần đến đó nữa, cứ từ chối hết là được."

Còn nếu em cảm thấy buồn chán, khi nào rảnh, tôi sẽ cùng em đi mua sắm.

Được không?"

Ông ta vô cùng cưng chiều cô, tay lúc nào cũng ôm lấy eo cô, vuốt ve mái tóc của cô, khiến cô có cảm giác như bản thân là một người vợ hạnh phúc nhất.

Nhưng chỉ có cô mới biết được là bản thân cảm thấy áp lực thế nào, vì những thứ này không thuộc về cô, và cô cũng không muốn sống cuộc sống nhàm chán này.

Ấy vậy mà lại có người nghĩ cô không có liêm sỉ, hèn hạ và đê tiện.

Người đó luôn tìm cách hành hạ cô, nhục mạ cô, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng chứa đầy sự lưu manh và bỉ đn thái.

Người đó chính là muốn đưa cô xuống địa ngục, muốn cô phải trở thành một thú vui không hơn không kém.

Không ai khác là Lôi Kinh Vũ.

Nhìn thấy cảnh Lôi Chí Hào âu yếm cô, anh càng tỏ ra khinh thường và căm phẫn, anh hừ lạnh một tiếng rồi bỏ lên lầu.

Chương 12

Sau buổi cơm tối, Lôi Chí Hào đã trở về phòng làm việc của mình, còn Lôi Kinh Vũ, từ khi trở về cô đã không còn nhìn thấy anh ta nữa.

Nhược Hy đi loanh quanh trong biệt thự một lát rồi cũng định trở về phòng, nhưng quản gia nhìn thấy cô đi lên lầu liền gọi lại.

"Phu nhân!"

"Chú quản gia? Có việc gì sao ạ?"

Chú quản gia đưa cho cô một đĩa điểm tâm rồi than thở: "Lúc này lão gia ăn rất ít, bây giờ lại phải xử lý việc của tập đoàn cả đêm, chắc chắn sức khoẻ sẽ không chịu nổi."

Phu nhân có thể giúp tôi đem điểm tâm và sửa đến phòng làm việc cho lão gia được không?"

Nhược Hy cầm lấy đĩa điểm tâm và ly sữa, vui vẻ nhận lời, sau đó đi lầu lầu.

Đến trước cửa phòng làm việc của ông ta, cô dơ tay lên định gõ cửa thì nghe thấy tiếng ồn ào bên trong, hình như là cãi nhau.

Bên trong vọng ra một âm thanh trầm thấp và lạnh lùng như băng ngàn năm: "Ông có còn nhớ hôm nay là ngày gì không vậy hay là ông đã quên mất rồi? Hôm nay là ngày giỗ của mẹ tôi vậy mà ông lại vui vẻ ôm ấp cô ta trong lòng, ông không hề có một chút áy náy nào sao? Chẳng lẽ lương tâm của ông bị chó tha rồi."

Tuy cách một cánh cửa nhưng cô có thể nhận ra đây là giọng của Lôi Kinh Vũ.

Thì ra hôm nay là ngày giỗ của cố phu nhân, cũng bởi vậy mà tâm trạng của anh không tốt, cả ngày đầu óc không vui.

Lôi Chí Hào: "Đương nhiên là ba không quên hôm nay là ngày gì, nhưng người chết rồi có thể sống lại được sao? Ba thấy mày có thành kiến với

Nhược Hy nên mới vậy."

Lôi Kinh Vũ: "Quả nhiên là ông đã quên năm đó vì sao mẹ tôi chết rồi."

Chính là bị ông ép chết, vậy mà bây giờ ông lại có thể nói ra những lời này."

Lôi Chí Hào: "Ba biết là ba có lỗi với mẹ mày, không phải ba đang bù đắp, đang chuộc tội đây sao?"

Lôi Kinh Vũ: "Ông bù đắp cho tôi? Ông bù đắp cho tôi bằng cách đưa cô ta vào nhà, thay thế vị trí của mẹ tôi sao? Ông như vậy là đang chuộc tội? Lôi Chí Hào, con người của ông thật quá tàn nhẫn."

Lôi Chí Hào: "Cao Nhược Hy không có liên quan gì vào chuyện này cả, mày đừng có lôi cô ấy vào mà xỉa xối."

Hơn nữa ba nhắc cho mày nhớ, bây giờ cô ấy là mẹ của mày."

Lôi Kinh Vũ: "Mẹ? Đúng là nực cười."

Sau câu nói này của Lôi Kinh Vũ thì bên trong bỗng im ắng đến kì lạ.

Chợt, cánh cửa mở ra, Lôi Kinh Vũ nhìn thấy cô liền hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi.

Ánh mắt đó, cô có thể nhìn rõ mồn một sự thù hận và phẫn nộ.

Thì ra anh căm ghét cô đến vậy là vì cô đã trở thành Lôi phu nhân, cướp lấy vị trí của mẹ anh và trở thành người phụ nữ mà Lôi Chí Hào nâng niu.

Vậy thì...!từ khi cô bước vào Lôi gia, đã là một sai lầm.

Nhưng sai lầm này, không thể không phạm phải.

Nhược Hy hít vào một hơi thật sâu, cô cố gắng bình tĩnh lại và gõ cửa.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

"Lại có chuyện gì?" Ông ta bực bội lên tiếng, tỏ rõ thái độ không hoan nghênh.

"Là em đây, lão gia."

Khi nhận ra là cô thì ông ta mới trở nên ôn hoà hơn: "Em vào đi."

Nhược Hy từng bước, từng bước đi vào trong, đây là lần đầu tiên mà cô bước vào phòng làm việc của ông ta.

Bên trong có rất nhiều đồ cổ đắt tiền, tranh treo tường cũng toàn là do họa sĩ nổi tiếng vẽ.

Dường như chỉ cần bất cẩn làm đổ bể một món đồ nào đó thì bạc tỉ sẽ đi tong.

Ông ta dừng bút, ngẩng đầu lên nhìn dáng vẻ tò mò của cô: "Có chuyện gì à?"

"Không có gì, em chỉ đem điễm tâm và sữa vào cho lão gia rồi sẽ đi ngay."

"Là em chuẩn bị?"

"Không phải, là quản gia nhờ em mang lên."

Ông ta hơi cong khoe miệng nhưng lại có thể nhìn rõ sự thất vọng ở trong đôi mắt.

Vì thật ra ông ta luôn cảm thấy, cô lúc nào cũng gờng mình, ngay cả nói chuyện cũng không tự nhiên, lúc nào cũng sợ sệt, dường như là rất sợ ông ta, không, là sợ tất cả những người trong căn biệt thự này.

"Nhưng lão gia, lúc này..."

"Em nghe thấy hết rồi à?"

"Ừm."

"Không sao đâu, thằng nhóc đó là vậy, em không cần phải sợ nó."

Không phải còn có tôi chống lưng cho em sao?"

Ông ta nhìn thẳng vào mắt cô nhưng cô lại né tránh: "Em...!không còn chuyện gì nữa thì em ra ngoài trước, lão gia cứ làm việc đi."

"Được."

"Cạch!"

Bước ra khỏi cửa phòng, cơ thể Nhược Hy bất chợt run rẩy, cô thật sự không thích nghi được, mãi mãi cũng không thể nào cảm thấy thoải mái khi ở cạnh ông ta.

...

Khi trở về phòng, cô bật đèn lên thì hình ảnh đập vào mắt cô là Lôi Kinh Vũ đang ngồi chéo chân trên giường, gương mặt u ám không chút huyết sắc nhìn cô.

"Anh...!anh vào phòng tôi làm gì?"

Lôi Kinh Vũ một câu cũng không nói, anh đi đến đóng cửa lại và dõn cô vào chân cửa, ánh mắt sắc lạnh còn hơn lưỡi dao.

"Tôi biết là anh đặc biệt khó chịu với tôi, nhưng anh có đến tìm tôi cũng vô dụng.

Anh vẫn nên tìm ba của anh, kêu ông ấy đuổi tôi đi thì hơn."

"Khó khăn lắm cô mới vào được căn nhà này, nếu không lấy được gì, cô sẽ chịu cuốn gói ra đi sao?"

"Anh nghĩ nhiều rồi.

Tôi sẽ không lấy bất cứ thứ gì của Lôi gia."

Anh hừ lạnh một tiếng, tỏ ra khinh thường cô rồi mở cửa đi ra ngoài.

Hôm nay anh không có hứng thú cũng không muốn chạm vào người phụ nữ dơ bẩn như cô.

Anh chỉ đến để xem, rốt cuộc là cô đang vui vẻ như thế nào, cô càng vui vẻ thì sau này anh sẽ càng khiến cô đau khổ gấp bội.

Sau khi Lôi Kinh Vũ đi xa, Nhược Hy không thể giả vờ kiên cường thêm được nữa, cô trượt cuống theo cánh cửa, ngã bó gối trên nền đất lạnh.

Đã bao nhiêu năm rồi, từ khi sinh ra cô đã phải chịu ánh mắt khinh thường đó, nhưng cho đến bây giờ, cô vẫn không thể nào miễn nhiễm với nó mà lại càng thêm sợ hãi.

Bởi cô đã quá mệt mỏi khi phải kiếm tìm một ánh mắt dịu dàng dành cho cô rồi, lần nào cũng toàn là thất vọng.

Chương 13

Sáng hôm sau, khi Nhược Hy từ trên lầu bước xuống thì đã thấy cảnh người làm trong biệt thự cuống quýt cả lên, trên nét mặt của người nào cũng hiện rõ sự lo lắng.

Chợt, cô nghe thấy một người nhắc đến bốn chữ "xuất huyết dạ dày", cô liền tìm một hầu nữ để hỏi chuyện.

"Có chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Phu nhân vẫn chưa biết gì sao? Cậu chủ đã nhập viện rồi."

Nghe quản gia nói là bị xuất huyết dạ dày, rất nghiêm trọng."

"Xuất huyết dạ dày? Không phải tối hôm qua vẫn còn bình thường sao?"

"Phu nhân có đi đâu không biết, hôm qua là ngày giỗ của bà chủ, cũng chính là mẹ của thiếu gia."

Mỗi năm đến ngày này cậu chủ đều rất đáng sợ, tự nhốt mình ở trong phòng uống rượu.

Nhưng không biết tại sao năm nay lại nghiêm trọng đến vậy."

Nói xong thì hầu nữ đó liền đi làm việc, còn Nhược Hy thì vẫn còn đứng đực người ra đó.

Không biết tại sao cô lại cảm thấy lo lắng cho con người này, đáng lẽ cô nên vui mừng mới đúng.

Có phải vì cô cảm thấy đồng cảm?

Dù sao thì Lôi Kinh Vũ cũng là một cậu bé đáng thương, bị mất mẹ từ sớm, ba thì lo cho công việc, bỏ bê con cái.

Đến bây giờ cô mới biết, không phải chỉ cần sống trong nhung ấm lụa êm thì sẽ hạnh phúc, không phải cứ được sinh ra trong gia đình giàu có thì sẽ

được yêu thương.

Lôi Kinh Vũ chắc chắn cũng giống như cô, cũng thèm khát một mái ấm thật sự, cũng muốn được yêu thương và chở che trong vòng tay của ba mẹ.

...

Buổi tối, Lôi lão gia trở về nhà, ông ta không kịp ăn cơm mà nhanh chóng thay một bộ đồ khác để chuẩn bị đến bệnh viện.

Cô tuy biết nhưng vẫn cố tình hỏi: "Lão gia ra ngoài sao?"

Ông ta đáp: "Ừm."

Đến bệnh viện một chuyến xem xem rốt cuộc thằng nhóc đó thế nào rồi.

Đã lớn chừng này tuổi mà vẫn thích làm những chuyện ngu xuẩn."

"Nhược Hy, em có muốn đi chung với tôi không? Nếu không muốn thì không cần đi cũng được."

Cô mím môi, suy nghĩ gì đó rồi trả lời: "Dù sao cậu ấy cũng gọi em một tiếng dì Cao, bây giờ cậu ấy nằm viện, em không đi thăm thì không hay cho lắm."

Nhược Hy cẩn ngôn, nói ra từng chữ, cô không muốn để lộ ra sự lo lắng hay bất kỳ trạng thái bất thường nào.

Đơn giản chỉ vì hai chữ "lẽ nghĩa".

"Cũng được, vậy em thay đồ đi, tôi chờ em."

...

Cả một đoạn đường đi, Nhược Hy và Lôi Chí Hào chỉ im lặng, không nói câu nào, cảm giác rất gượng gạo giống như là hai người xa lạ với nhau. Nhược Hy giả vờ nhìn ra ngoài cửa kính, ngắm dòng người lướt qua nhau, phải cố gắng lắm mới không biểu hiện sự không thoải mái ra gương mặt.

Đến bệnh viện, Nhược Hy đi theo sau ông ta vào phòng bệnh.

Cảm giác không khác nào trước đây khi cô chăm bệnh cho mẹ.

Tuy nhiên phòng của người có tiền thì thoải mái hơn nhiều, không cần phải chen chúc ở cùng phòng của người khác, không cần phải nhìn vào những ánh mắt khinh rẻ, khó chịu kia mà sống qua ngày.

Bác sĩ, y tá đều niêm nở đi điều trị, chăm sóc cho bệnh nhân.

Thật ra, vị thế của người có tiền và người nghèo khổ, rẻ rúng vẫn còn cách nhau xa lắm.

"Nó vẫn chưa tỉnh sao?" Lôi Chí Hào cau mày hỏi quản gia.

Chú quản gia đáp: "Lão gia không cần lo đâu, bây giờ thiếu gia đã không sao rồi, chỉ là đang ngủ thôi."

Nhưng lần này quả thật là nguy hiểm, bác sĩ nói, chỉ cần đến trễ một chút thôi thì sẽ không kịp thời gian vàng chữa trị, rất có thể sẽ mất mạng.

Thiếu gia vẫn là phúc lớn mạng lớn."

Nhược Hy không hé miệng nói nửa câu, chỉ lén nhìn chăm chăm Lôi Kinh Vũ.

Gương mặt góc cạnh, tinh xảo vốn có bây giờ lại trở nên trắng bệch.

Cũng chỉ có những lúc như vậy thì anh mới không đáng sợ, mới không tỏ ra lạnh lùng và cao thượng.

Thậm chí còn có cảm giác vô cùng đáng thương.

"Chú quản gia, vẫn là nhờ chú chăm sóc cho nó, khi nào nó tỉnh lại thì báo với tôi một tiếng."

"Lão gia cứ yên tâm giao cho tôi, hơn nữa ở đây còn có bác sĩ, y tá và hộ lý trông coi, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Lôi Chí Hào và quản gia vẫn đang nói chuyện thì có một giọng trầm yếu ớt chen ngang: "Không cần phiền phức vậy đâu."

Cứ để dì Cao ở lại chăm sóc tôi là được rồi."

"Cuối cùng cũng tỉnh rồi à thằng ranh? Mà có biết ba mày lo lắng thế nào không? Rốt cuộc thì mày uống nhiều rượu như vậy để làm gì? Chán sống rồi phải không?" Anh vừa tỉnh thì ông ta đã tức giận mắng cho anh một trận.

Nhưng anh lại cười nhạt, thản nhiên nói: "Ông lo cho tôi hay là ông sợ tôi chết rồi, nguyên cái tập đoàn to lớn của ông sẽ phải giao cho người ngoài chứ không phải họ Lôi?"

"Mày..." Ông ta tức giận đến tay cũng phát run nhưng Nhược Hy đã cản

ông ta lại.

Ông ta vỗ vỗ vào mu bàn tay cô, ý nói là ông ta không sao rồi tiếp tục mấp máy môi, giọng khàn đặc: "Lúc này mày nói muốn gì? Muốn ai chăm sóc?"

"Thì vợ của ông đấy, không được sao? Ông vẫn thường bảo dì Cao là mẹ tôi, mẹ chăm sóc cho con, có gì không ổn thoả à?"

Tuy anh chỉ còn lại một chút hơi tàn, ngay cả nói chuyện cũng không lớn giọng như trước, vậy mà anh ánh mắt nhìn cô lại không quên mang theo dáng vẻ châm chọc, dường như muốn nói: "Cô không thoát khỏi bàn tay của tôi đâu."

Phải, bàn tay của anh là bàn tay của phật tổ, cô có chạy đằng trời cũng không thể thoát ra.

Chỉ cần cô còn sống, chỉ cần cô còn ở Lôi gia một ngày thì anh một ngày cũng không buông tha cho cô.

"Mày là đang muốn giở trò gì?"

Lôi Chí Hào nheo mắt nhìn anh, ông ta đương nhiên biết đứa con trai này của ông ta không hề đơn giản nhưng anh lại nhún vai nhìn ông ta, tỏ ra vô tội.

"Lão gia, hay cứ để em ở lại chăm sóc cậu ấy đi."

Quản gia bình thường rất bận rộn, còn em thì khác, trong Lôi gia, em là người rảnh rỗi nhất.

Hơn nữa, có em ở lại bệnh viện, không phải lão gia sẽ yên tâm hơn sao?"

Nói được một nửa, Nhược Hy đột nhiên dừng lại và thì thầm với ông ta:

"Vớ lại đây là cơ hội tốt để em và cậu ấy hoà thuận hơn, lão gia không cảm thấy vậy à?"

Tuy ông thường nói với cô, không cần quan tâm đến thái độ của anh, chỉ cần có ông ta chống lưng cho cô thì cô không cần phải sợ.

Nhưng thật ra, ông ta đương nhiên không muốn cái gia đình này cứ xào xáo, bất hoà nên sau một hồi lâu suy nghĩ, cuối cùng ông ta cũng đồng ý.

Chương 14

Tối hôm đó Cao Nhược Hy ở lại bệnh viện với anh, tuy nhiên bầu không khí có chút u ám và ngột ngạt, mỗi lần cô ở riêng với Lôi Kinh Vũ hay là Lôi Chí Hào đều sẽ có cảm giác như này, không kiên được mà sợ hãi. Anh nhìn thấy dáng vẻ khép nép của cô có chút ngứa mắt, nhếch môi khinh thường: "Cô đúng là giả tạo nhỉ? Trước ông ta, cô luôn tỏ ra ngoan hiền và nghe lời, nhưng sau lưng lại quyến rũ con trai ông ta."

"Tôi chỉ muốn làm tốt bổn phận của một người mẹ kế thôi, anh đừng có mà ngậm máu phun người." Giọng cô có chút run, như đã lấy hết can đảm ra để nói chuyện cùng anh.

"Ô! Mẹ kế? Cô thật sự cho rằng mình là bà Lôi rồi à Cao Nhược Hy? Cô đừng quên, trong căn nhà đó cô chỉ là rác rưởi thôi, ngày nào tôi còn sống thì cô đừng mong yên ổn." Anh nhướn mày nhìn cô, vẻ mặt cao cao tại thượng như một vị lãnh chúa tàn ác: "Hơn nữa...! cô nghĩ mình thật sự có thể mãi mãi ở lại Lôi gia, hưởng vinh quang phú quý sao? Một khi không còn ông ya chống lưng, cô có khác nào một con điếm đâu chứ."

Vì vậy, tôi nhắc nhở cô một câu, vẫn nên biết thức thời thì hơn.

Ôm tiển của ông ta bỏ chạy rồi tìm một phú nhị đại khác, thế thì sẽ ổn hơn đấy."

Trong câu nói của Lôi Kinh Vũ không hề có ý tốt mà toàn là những lời châm chọc, biến cô thành một kẻ hạ tiện, nằm sâu dưới đáy xã hội không thể nào ngóc đầu lên được.

Nhưng vậy thì sao chứ? Từ lâu, cô vốn đã là một kẻ phế vật rồi, cô cũng đã chấp nhận điếu đó, cho dù anh ta có nhạt báng thêm, cũng có ít gì.

Một khi người ta đã rơi vào đường cùng thì đã không còn hy vọng gì về một cuộc sống tốt đẹp nữa rồi.

Cô bấu tay vào váy, không nói cũng không phản bác, chỉ cố nặng ra một nụ cười để bản thân không quá thê thảm.

"Lúc này lão gia có mua cháo, anh có muốn ăn không? Tôi đi hâm nóng lại?"

Anh nhìn thấy cô là muốn bu òn nòn, còn tâm trạng đâu mà ăn uống:

"Không ăn, cô gọt táo cho tôi đi."

"Dạ dày anh không tốt, bác sĩ dặn không được ăn uống lung tung, bây giờ anh ăn cháo là tốt nhất, để tôi đi hâm nóng cho anh." Cô mặc kệ lời ăn nói, cứ vậy mà đi ra ngoài hâm nóng cháo lại cho anh khiến anh vô cùng không vui.

Sau khi trở lại, cô đã c ãn hũ cháo nóng hổi trên tay, vì trước đây cô vẫn hay chăm bệnh cho mẹ cô nên cô rất r ã, người bệnh khẩu vị sẽ không ngon miệng nên cô đã làm lỏng cháo ra hơn cho anh dễ nuốt.

"Anh có thể tự ăn không?"

"Tôi nói là tôi không ăn, cô điếc à?" Anh cau mày, giọng lạnh lùng nhưng lại như muốn hét ra lửa.

"Không ăn thì không được đâu, cả ngày nay anh đã không ăn gì r ã."

Hay để tôi đút cho anh." Cô cũng không phải là muốn lo chuyện bao đ òng, chỉ là cô đã hứa với Lôi Chí Hào sẽ chăm sóc cho anh thì cô nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình.

Tránh lại gây thêm phiền phức và những lời bàn tán không đáng có.

Cô đi đến, cẩn thận thổi nguội cháo và đút cho anh.

"Cô có cảm thấy phiền không vậy?"

"Bộp!"

Anh bực bội hất đ ò hũ cháo trên tay cô, cháo rất nóng nên tay cô đã đ ò lên hết vì bị bỏng.

Nhưng cô không than đau cũng không có biểu hiện gì ra mặt, chỉ cúi người xuống dọn dẹp r ã đi ra ngoài.

"Cạch!"

"Giả vờ đáng thương cho ai xem chứ? Ông ta đâu có ở đây." Anh lẫm bẫm một mình, cảm thấy cô đúng là thích diễn kịch.

...

Sau khi ra khỏi phòng bệnh của Lôi Kinh Vũ, cô không tìm y tá xử lý vết thương, vì đối với cô, từ lâu cô đã quen với những đau đớn da thịt rồi, từ lâu cô đã bỏ mặc bản thân mình, chỉ biết lo cho em trai và gia đình.

Cô mệt mỏi ngồi xõm một góc ở bệnh viện, muốn khóc nhưng lại không khóc được.

Chợt, cô nhìn thấy một người mẹ đang lo lắng đến hoảng loạn, chạy khắp nơi tìm y tá và bác sĩ vì bé gái phát sốt.

Rồi ở một khung cảnh khác, cô lại nhìn thấy một người ba đang sợ hãi đến hai mắt đỏ hoe, đưa một bé gái bị bỏng đến bệnh viện.

Đột nhiên, cô cảm thấy chạnh lòng.

Từ trước đến giờ cô chưa từng được cảm nhận sự yêu thương, ấm áp của cha mẹ, cho dù có bị bệnh, cho dù có bị bỏng nước sôi, bọn họ cũng không mảy may lo lắng.

Lúc nhỏ cô cứ tưởng những bé gái ở gia đình khác cũng giống như cô, ba mẹ chỉ thương mỗi em trai.

Nhưng khi cô phát hiện ra những bạn nữ còn lớp có kẹp tóc đẹp, có cặp mới, có túi đựng viết hình công chúa, cô mới biết mình sai rồi, chỉ có cô mới bị ba mẹ bỏ rơi thôi.

Thật ra cô không phải quá kiên cường, luôn chịu đựng, cô đã từng khó lóc cãi nhau với mẹ và bỏ nhà ra đi, cô cứ tưởng khi cô mất tích họ sẽ lo lắng, sẽ đi tìm.

Nhưng cô lại sai, họ không hề lo lắng, khi nhìn thấy cô ở trước cửa nhà họ còn nói một câu: "Sao không đi luôn đi!"

Và cô đã biết, mình không hề quan trọng, cho dù có chết, bọn họ chắc chắn cũng sẽ không thương xót.

Vì vậy...! chỉ có thể yên phận mà sống, phải biết được vị trí mình là ở đâu.

Vì cô không giống như những đứa trẻ khác, chỉ cần khóc lóc là sẽ có kẹo ăn.

...

Lôi Kinh Vũ cứ tưởng là cô chịu không nổi nữa nên đã bỏ đi, nhưng không ngờ đến khuya cô lại lẳng lặng trở về phòng bệnh.

Anh không biết là cô có ý đồ gì, có muốn trả thù anh hay không, vì vậy anh đã giả vờ ngủ.

Không ngờ cô lại không làm gì cả, chỉ nhẹ nhàng đi đến đắp chăn lên cho anh và đi đến sofa ngủ.

Chỉ một lúc sau, hơi thở cô đã trở nên đều đặn.

Nói thật, cô ngủ rất nhanh, cho dù trong hoàn cảnh nào cũng có thể ngủ được, vì...! cô đã quen rồi.

Anh không nhận được tờ mờ mà đi đến bên sofa, anh không hiểu, sao Nhược Hy lại cở thể tỏ ra thản nhiên như không có việc gì, cho dù anh có si nhục cô ra sao cô cũng không tức giận.

Nhược Hy cuộn tròn người trên sofa với chiếc váy mỏng manh trên cơ thể, thậm chí còn chưa xử lý vết thương trên tay.

Khiến anh không khỏi cau mày khó chịu.

Anh chưa gặp qua người nào không biết quý trọng cơ thể mình đến vậy.

Đặc biệt là phụ nữ, đối với anh, phụ nữ là một sinh vật không tì vết, cơ thể trắng nõn nà, bàn tay không có một vết chày, vậy mà trên cơ thể cô lại đầy rẫy vết thương, bàn tay sần sùi, thậm chí nhan sắc còn không quá xinh đẹp. Anh khó chịu trong lòng nhưng cuối cùng vẫn quay lưng lại với cô, nhưng trong đêm đen thanh vắng, anh chợt nghe thấy tiếng nấc nghẹn.

Lôi Kinh Vũ quay người lại, quả nhiên là cô đang khóc.

"Cảm thấy ấm ức thì không cần ở lại, cứ về mách lẻo với ba tôi là tôi ức hiếp cô là được." Anh trầm giọng, lời nói lạnh lẽo vô cùng.

Nhưng một hồi lâu cũng không có tiếng hồi đáp lại, có có âm thanh sụt sùi của cô gái.

Cô thật sự vẫn đang ngủ, không phải giả vờ.

Cũng không biết là cô nằm mơ thấy gì lại khóc thương tâm đ ến vậy.
"Đúng là ờn ào." Anh vươn tay ra định đánh thức cô nhưng không biết tại
sao lại không nổi.

Cuối cùng vẫn lau nước mắt cho cô.

Chương 15

Sáng hôm sau khi Lôi Kinh Vũ tỉnh dậy thì đã không thấy Nhược Hy đâu. Thì ra là cô đã trở về biệt thự tự tay chuẩn bị thức ăn cho anh, đây cũng là lần đầu tiên cô vào bếp từ khi cô vào Lôi gia.

Vì vậy những người làm trong nhà đã rất bất ngờ, trước giờ họ cứ nghĩ là cô không biết nấu ăn, không biết làm việc nhà, suốt ngày chỉ biết ở bên cạnh Lôi Chí Hào, ông a ông ọ.

"Phu nhân, cô định đến bệnh viện sao?" Quản gia nhìn thấy cô đang chuẩn bị đến bệnh viện thì hỏi.

"Đúng vậy, quản gia có việc gì sao?"

"Không có gì, chỉ là tôi thấy những món này có vẻ hơi bình thường.

Thiếu gia bị bệnh, nên ăn những món dùng để bồi bổ thì tốt hơn." Quản gia không có ý gì, chỉ là muốn tốt cho Lôi Kinh Vũ nên mới nhắc nhở.

"Tôi biết là bình thường cậu ấy chỉ ăn cao lương mỹ vị, nhưng khẩu vị có người bệnh thường sẽ rất khó chịu, lâu lâu thử đổi món có lẽ cậu ấy sẽ ăn nhiều hơn."

Quản gia nghe cô nói vậy nên không nói thêm nữa, nhưng trong lòng lại cảm thấy hơi lo lắng, vì từ trước đến nay Lôi Kinh Vũ rất khó chịu, đặt biệt là trong việc ăn uống, ông ấy không đơn giản là chỉ sợ anh ăn không quen mà còn sợ anh sẽ làm khó cô.

...

Trưa hôm đó Nhược Hy trở về bệnh viện, nhưng anh lại không có trong phòng bệnh.

Cô lo lắng, định ra ngoài hỏi y tá, nhưng chỉ vừa mở cửa phòng bệnh ra thì anh đã xuất hiện trước mặt cô, làm cô giật mình.

"Anh...!anh...!đi đâu vậy?"

"Tôi đi đâu liên quan gì đến cô.

Sao? Đã mách lẻo với ba tôi chưa?" Anh đi đến ng ồi xuống giường, tuy mặc đ ồ của bệnh nhân nhưng anh vẫn vang theo dáng vẻ của một vị tổng tài đ ầy quyền lực.

"Tôi mang cơm đến cho anh, anh ăn đi cho nóng." Nhược Hy lười không muốn nói chuyện cùng anh, chỉ chăm chú bày cơm ra cho anh.

"Đó là gì? Người ăn đ ược à?"

"Đương nhiên là ăn đ ược."

Anh đi đến ng ồi xuống sofa, liếc mắt qua một cái r ồi bĩu môi: "Ha! Tôi làm sao biết đ ược cô có hạ đ ộc vào trong thức ăn hay không..."

Lôi Kinh Vũ còn chưa dứt lời thì cô đã gấp thức ăn bỏ vào miệng: "VẬY ĐÃ Đ ƯỢC CHƯA?"

Anh nhếch môi: "Còn món kia thì sao?"

Cô cắn chặt răng, gấp một ít và ăn, chứng minh là thức ăn không có đ ộc.

Nhưng đ ột nhiên anh lại kéo cô vào lòng mình, dùng một tay bóp cổ cô, sau đó mạnh bạo đặt nụ hôn lên môi cô.

"Ồ! Cũng không tệ."

Cô dơ tay lên định đ ấm vào người anh thì bị anh siết chặt cổ tay và tiến g ần hơn.

Cô nghĩ anh lại muốn hôn cô nên cô vội vàng đẩy anh ra, che miệng chạy ra ngoài.

"R ần!"

"Đúng là nhàm chán."

Chỉ một lúc sau, lại có người mở cửa phòng bệnh bước vào.

"Cô trở lại làm gì?" Lôi Kinh Vũ nghĩ rằng là Nhược Hy nên giở giọng lưu manh.

"Xem ra phải khiến cậu thất vọng r ồi."

Tôi là Nhạc Thịnh Vũ."

Nhạc Thịnh Vũ là bạn của Lôi Kinh Vũ, anh ta là con của viện trưởng và bây giờ đang làm bác sĩ trẻ tuổi giỏi nhất thành phố.

Nhạc Thịnh Vũ ng ồi vắt chéo chân trên sofa, nhìn thấy anh đang ăn cơm thì chế giễu: "Từ khi nào mà cậu lại ăn uống đ ạm bạc như này vậy?"

"Thích! Đ ược không?" Lôi Kinh Vũ cộc cằn trả lời.

"Ha! Được.

Nhưng mà lúc này tôi nhìn thấy có một cô gái chạy ra từ phòng của cậu, cậu và cô ấy có quan hệ gì vậy?" Đột nhiên anh ta lại trở nên nghiêm túc. "Còn ai vào đây nữa, vợ của ba tôi đấy.

Có phải rất nực cười không?" Anh bỏ đũa xuống, nói với giọng đầy khinh bỉ.

Nhưng Nhạc Thịnh Vũ thì ngược lại, anh ta không chỉ ngạc nhiên mà còn bày ra vẻ mặt như không thể tin được: "Gì chứ? Mẹ kế của cậu là cô ấy?" "Mẹ kế gì chứ? Cô ta chỉ là món đồ chơi của ba tôi thôi.

Nhưng cậu như vậy là sao? Trước đây cô ta từng qua lại với cậu à?" Anh chỉ muốn nói đùa, không ngờ tên bác sĩ này lại phản ứng rất dữ dội.

"Mẹ kiếp! Cậu không nói thì người khác không bảo cậu câm đâu."

"Nè! Đừng nói là thật nha?"

"Chậc! Cô ấy là người tốt, sao lại ra nông nổi như vậy chứ."

"Người tốt? Xem ra cậu đã bị cô ta lừa rồi." Lôi Kinh Vũ ngã lưng về sau, cười nhạo Nhạc Thịnh Vũ.

"Cậu không biết gì thì đừng nói, trước đây mẹ cô ấy là bệnh nhân của tôi, tôi và cô ấy có quan hệ bác sĩ và người nhà bệnh nhân hơn một năm nên tôi hiểu rất rõ.

Cô ấy không phải là người như cậu nói đâu.

Nếu không phải do hoàn cảnh gia đình thì cô ấy cũng không đi đến bước đường này.

Cô ấy là một cô gái tội nghiệp."

"Là sao?" Lôi Kinh Vũ nheo mắt với vẻ nghi hoặc.

"Cậu không biết à? Cô ấy xuất thân từ một gia đình nghèo khó, ba mất sớm, mẹ thì bệnh ung thư, không những vậy cô ấy còn phải đi làm thêm khắp nơi lo cho em trai đi học, trả nợ cho gia đình.

Lúc mẹ cô ấy mất, cô ấy còn không có tiền để chôn cất cho bà ấy.

Hoàn cảnh đáng thương vô cùng.

Mà dường như tôi cảm thấy, mối quan hệ của cô ấy và gia đình không giống như những gia đình khác.

Nói chung cô ấy là một coi gái tốt, không giống như những gì cậu nghĩ đâu."

Nghe những lời mà Nhạc Thịnh Vũ nói, anh cũng có chút thương cảm, nhưng vậy thì sao chứ? Cho đến cùng thì cô vẫn là một cô gái vì tiền, không biết xấu hổ nà giả cho một ông già.

Có gì đáng để anh thương hại.

"Cậu là bác sĩ, có thể nhìn thấu được lòng người sao? Cô ta nghĩ gì cậu cũng biết à? Cậu nói tốt cho cô ta như vậy, không phải là bị cô ta mê hoặc rồi chứ?" Lôi Kinh Vũ nửa đùa nửa thật, cũng không biết là trái tim được làm bằng gì mà lại máu lạnh đến vậy.

"Cậu đi chết đi là vừa." Người chơi được với Lôi Kinh Vũ đúng là người không bình thường, tính tình của tên bác sĩ này cũng cộc cằn không khác gì anh.

"Ha! Mạng tôi lớn lắm, không chết được đâu."

"Hừ! Tôi bận rồi, không nói chuyện với cậu nữa."

Chúc cậu ăn cơm, bị nghẹn chết."

"Cạch!"

Từ thời đi học bọn họ đã quen trêu chọc nhau rồi nên mấy lời nói đùa này của Nhạc Thịnh Vũ không khiến anh tức giận được.

Nhưng khi nhớ đến những lời mà anh ta nói về Nhược Hy thì không hiết tại sao anh lại có cảm giác hơi bận tâm.

...

Sau khi xuất viện, anh vẫn không nhìn được mà cho người đi điều tra về Cao Nhược Hy.

Chỉ nửa ngày sau, mọi thông tin về cô đã được anh nắm trong lòng bàn tay.

"Cô ta...!sao có thể sống được vậy?"

Chương 16

Trong bữa cơm tối hôm đó, anh thật sự không kiểm soát được đôi mắt của mình mà nhìn về phía cô.

Cũng như bao nhiêu người khác, khi biết về hoàn cảnh thật sự của cô thì trong lòng của họ toàn sự thương hại.

Mà đối với cô, sự thương hại đó chính là những nhát dao đâm xuyên qua người, nó càng chứng tỏ là cô đáng thương và thảm hại đến nhường nào.

"Lão gia, em hơi mệt, em lên phòng nghỉ ngơi trước được không?" Cô cảm thấy bầu không khí có hơi ngột ngạt nên muốn nhanh chóng thoát khỏi nó.

"Em sao vậy? Bị bệnh à? Có cần đi đến bệnh viện không?" Lôi Chí Hào rất quan tâm cô, nhưng cô lại có cảm giác như sự quan tâm ấy không hoàn toàn dành cho cô.

"Em không sao, lão gia không cần lo đâu."

Nói xong cô liền đi lên phòng, từ đầu đến cuối đầu né tránh ánh mắt của Lôi Kinh Vũ.

"Ba, con cũng ăn xong rồi, con lên phòng trước đây."

"Ừm."

...

Lôi Kinh Vũ trở về phòng tắm nước lạnh, anh cảm thấy như bản thân sắp phát điên.

Anh không hiểu tại sao lại cảm thấy dường như cảm với cô, mặc dù anh luôn chán ghét cô đến tận cùng.

Thật ra trước đây anh cũng đã tiếp xúc với nhiều cô gái có hoàn cảnh khó khăn rồi.

Nhưng chưa bao giờ cảm thấy động lòng.

Đối với anh, không có nỗi khổ nào thật sự tồn tại, tất cả là do bọn họ tự lựa chọn con đường của mình.

Bởi, bọn họ đã tự vấy bẩn bản thân, tự biến thành một con đỉm, vì tiền mà có thể làm tất cả, chẳng có gì đáng để anh thương hại.

Nhưng cô thì khác, ở trong hoàn cảnh như vậy, tại sao cô vẫn giữ được dáng vẻ thanh khiết và ánh mắt trong veo như vậy? Nó khiến cho anh vừa tỏm lợm lại vừa khó chịu, cứ như là bản thân đã bị thôi miên.

"Lúc nào cũng trưng ra bộ mặt uất ức đó là để ai xem chứ?"

...

Sau khi bước ra khỏi nhà tắm, anh đã vô cớ tức giận mà đến tìm Nhược Hy trút giận.

"Cạch!"

Lúc này Nhược Hy đang nằm trên giường đọc một cuốn tiểu thuyết mà cô yêu thích, khi nhìn thấy anh, cô sợ hãi gấp cuốn tiểu thuyết lại và lùi về phía sau.

"Anh...!anh lại muốn làm gì? Hôm nay ba anh sẽ ngủ lại chỗ của tôi, anh đừng hòng làm bậy."

Nhược Hy cố giả vờ bình tĩnh nhưng giọng nói lại đang run rẩy, đi đâu đó khiến anh vô cùng thích thú, cảm giác được ức hiếp một con cừ non, quả là khác hẳn.

"Vậy à? Cô nghĩ tôi sẽ sợ sao?"

Anh kéo hai chân cô về phía mình, sau đó dùng tay bóp chặt lấy cổ cô.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sợ hãi như đang cầu xin của cô anh lại có chút thất thần, vậy mà chỉ một giây sau, anh đã lấy lại được vẻ dữ tợn của thường ngày, hung hăng đè cô xuống giường.

"Cô đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, cô nghĩ tôi sẽ tha cho cô à? Cô ngây thơ quá rồi."

"Anh...!anh đúng là không bằng cặn thú."

Anh cười một tiếng sau đó cúi đầu xuống thấp hơn, khoảng cách của hai người vô cùng gần: "Cặn thú? Cô đáng giá tôi cao quá rồi."

Vừa dứt lời anh đã mạnh bạo gặm chặt lấy môi cô, tuy cô cắn chặt môi không chịu phối hợp nhưng anh lại rất thích, càng phản kháng thì anh lại

càng thích.

"Ừm...!anh mau thả tôi ra."

Đột nhiên cô rút dưới gối ra một con dao, tựa chĩa thẳng vào cổ mình.

Con *** rất nhọn và sắc bén, chỉ cần bất cẩn, cô có thể bị thương bất cứ lúc nào.

"Cô bị điên sao?"

Anh cau có trừng mắt về phía cô, nhìn thẳng vào ánh mắt hoe, không chịu khuất phục của cô, anh biết, cô không phải là không dám.

Vì vậy anh đã cong môi lên một cái, giả vờ che đi sự rối rắm ở trong lòng và buông cô ra.

"Nếu anh còn làm vậy với tôi, tôi sẽ chết trước mặt anh, tới đó tôi xem anh sẽ giải thích thế nào với ba anh."

"Ồ! Đi đâu đó thì cô không cần lo đâu, cho dù tôi có tự tay giết cô thì ông ta cũng không thể làm gì được tôi.

Nhưng còn em trai của cô thì sao? Cô đã nghĩ đến chưa?"

Cơ thể Nhược Hy bất giác run rẩy, con dao trên tay cũng từ đó mà rơi xuống.

Cô thật sự cảm thấy tuyệt vọng, ngay cả sinh mạng của mình, cô cũng không có quyền tự quyết định.

"Sao vậy? Lúc này còn hùng hân lắm mà."

Anh nhặt con dao lên, nhìn sơ qua vài cái rồi tùy tiện đặt vào cổ của Nhược Hy, nở một nụ cười đầy mùi châm chọc.

"Hay là để tôi giúp cô? Hửm?"

Nhược Hy mấp má môi, giọng nói khàn đặc: "Có thể không?"

Lôi Kinh Vũ cau mày, không hiểu hàm ý trong câu nói của cô: "Ý gì?"

"Tôi có thể được chết không?"

Khi mẹ cô mất, cô cũng từng có ý nghĩ tử tự, bởi vì một cô gái nhỏ bé như cô thật sự không có cách nào gánh nổi cả gia đình.

Nhưng vì em trai, vì lời trăng trối của mẹ, cô đã cố gắng chống chọi, chống chọi vì những người không xem mình là con người.

Còn bây giờ, nếu cô chết đi, để lại cho em trai tự sinh tự diệt thì khi gặp ba mẹ, họ có đánh cô không? Có mắng cô không? Cô thật sự không biết. Lôi Kinh Vũ vẫn đang vì lời nói của cô mà sững sờ, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

"Cộc! Cộc! Cộc!"

"Nhượng Hy, mở cửa cho tôi đi em." Là Lôi Chí Hào, hôm nay ông ta nói sẽ ngủ cùng cô.

Lôi Kinh Vũ bỏ con dao ra khỏi cổ của Nhượng Hy và cất nó đi, sau đó thản nhiên đi đến mở cửa trước sự hoảng hốt của cô.

"Cạch!"

"Lôi Kinh Vũ, sao mày ở đây?" Ông ta nhìn anh rồi nhìn sang Nhượng Hy với ánh mắt nghi ngờ, ông ta muốn có một lời giải thích.

Nhưng lúc này tay Nhượng Hy đang run rẩy, cô thật sự không biết nên giải thích thế nào.

"Lão gia, em..."

Cô còn chưa nói gì thì Lôi Kinh Vũ đã lên tiếng: "Không có gì đâu, đèn ngủ của dì Cao bị hỏng nên nhờ con sang sửa thôi."

"VẬY À?"

Ông ta vẫn cảm thấy có chút khúc mắc nhưng anh lại không giải thích gì thêm mà quay sang nói với Nhượng Hy: "Sao này cần gì thì dì có thể tìm tôi." Sau đó anh chợt nhỏ giọng, thì thầm đủ để cô nghe thấy: "Nếu tôi không che phép, thì cô đừng hòng nghĩ đến cái chết."

Nói xong anh quay lưng bước ra khỏi phòng.

"Cạch!"

Đứng ở trước cửa phòng, anh cầm con dao trên tay, trong lòng có chút khó chịu.

Anh thật sự không biết là con dao này cô dùng để để phòng anh hay là cô đang có suy nghĩ tiêu cực nào trong đầu, đi đâu này thật nguy hiểm.

"Tôi còn chưa chơi đủ, cô muốn chết, không dễ như vậy đâu."

Chương 17

Vài ngày sau, Lôi Chí Hào có tham dự một buổi tiệc, ông ta muốn đưa cô đi cùng nên ông ta đã kêu tài xế đưa cô đến chỗ trang điểm. Chỗ của bọn họ rất sang trọng, đắt đỏ và chuyên nghiệp, tư vấn cho cô phong cách trang điểm, kiểu tóc và cả váy dạ hội rất tỉ mỉ.

Sau khi trang điểm xong, Nhược Hy như biến thành một người khác, như là một cô công chúa xinh đẹp ngoài đời thực. Lúc này Nhược Hy đang thử váy, bọn họ đã tư vấn cho cô một chiếc váy dạ hội màu trắng được đính rất nhiều hạt lấp lánh và tua rua xinh xắn. Có đi đâu vì cô không muốn nhân viên nhìn thấy những vết sẹo trên cơ thể của cô nên cô muốn tự mặc nó, không để bọn họ vào giúp.

Dù sao là con người thì ai cũng có khuyết điểm mà bản thân muốn che giấu, có những vết thương lòng không để người khác nhìn thấy. Nhưng cô không biết vì sao khoá váy lại bị mắc kẹt, kéo mãi cũng không lên.

"Có ai ở đó không? Khoá váy của tôi bị mắc kẹt rồi, không kéo lên được." Chờ một hồi lâu cũng không có âm thanh hồi đáp lại, đột nhiên, có tiếng bước chân, người đó đi vào giúp cô kéo khoá váy lên.

Nhược Hy định quay lại nói lời cảm ơn thì người đó chợt ôm lấy eo cô, hít hà mùi thơm quyến rũ ở trên người cô: "Hôm nay cô đúng là xinh đẹp động lòng người, nhưng đáng tiếc ông ta lại không thể hưởng thụ." Giọng nói trầm thấp và lạnh lẽo này vô cùng quen thuộc, mỗi lần nghe thấy nó, cô lại không khống chế được mà run rẩy.

"Sao...!sao anh lại ở đây? Lão gia đâu?"

Lôi Kinh Vũ ôm chặt cô hơn, hơi thở phả vào cổ khiến cô rùng mình: "Ông ấy bảo tôi đến đón cô."

Sao vậy? Nhìn thấy tôi khiến cô thất vọng đến vậy à?"

Cô muốn đẩy anh ra nhưng anh lại dõn cô vào chân tường, chặn không cho cô chạy thoát.

"Anh muốn làm gì? Nếu anh còn làm bậy tôi sẽ hét lên đấy."

Lôi Kinh Vũ nhếch mép, tay bắt đầu sờ soạng lung tung trên người cô, sau đó nâng đầu cô lên: "Cô cứ việc thoải mái, tôi không sợ bọn họ nhìn thấy cảnh này đâu."

Vừa dứt lời anh đã luồn tay vào trong váy của cô, mân mê bên ngoài rồi lại cho một ngón tay vào trong.

"Ừm...!rút tay ra đi."

Anh liếm láp vành tai của Nhược Hy, ám muội thì thầm: "Suýt! Nhỏ tiếng thôi, người khác sẽ nghe thấy đấy."

"Làm ơn...!xin anh đấy! Đừng ở đây mà."

Được không?"

"Cô yên tâm đi, tôi sẽ không cho vào đâu." Anh quỳ một chân xuống, cẩn thận nhìn kĩ nơi bí mật của cô: "Cẩn chặt váy vào, tôi sẽ làm cho cô sướng."

"Đừng...!đừng mà...!Ừ..."

Lôi Kinh Vũ biến thái liếm láp miệng nhỏ đang rỉ nước khiến cô vô cùng ngứa ngáy và khó chịu, phải cắn chặt môi để không phát ra tiếng động lạ.

"Cô đúng là d.â.m đ.ã.n.g, miệng nói không muốn mà đã ướt thế này rồi."

Anh cho hai ngón tay vào nơi chật hẹp, mạnh bạo ra vào, ép cho cô phải bật ra tiếng.

"Á...!dừng...!dừng lại."

"Dừng lại? Vì sướng quá sao?" Anh nở nụ cười trào phúng, ngẩng mặt lên nhìn Nhược Hy với vẻ mặt không thể nào biến thái hơn.

Nhược Hy đỏ mắt, cắn răng ngoảnh mặt đi chỗ khác, cô cảm thấy rất xấu hổ, rất bất lực.

Cô không biết từ khi nào mà mình đã biến thành một kẻ hạ tiện đến vậy, ai ai cũng có thể nhạo báng và sỉ nhục cô như một món đồ chơi rẻ tiền.

Mà Lôi Kinh Vũ lại là người vui nhất, thấy cô chật vật như vậy, trong lòng

anh rất thoải mái cũng rất thích thú, chỉ muốn ức hiếp cô nhiều hơn.
Anh vừa liếm láp phần nhọn nhô ra của cô vừa điên cuồng cho hai ngón tay ra vào như đang muốn chọc hồng hang động.

"Á..."

Một dòng nước ấm nóng phun ra, nó cuốn trôi đi sự tôn nghiêm và cả lòng tự tôn cuối cùng còn sót lại trong cô.

Nhược Hy bấu chặt tay vào váy, cơ thể không thể nào ngừng run rẩy trước sự đáng sợ của người đàn ông này.

"Chặc! Bây giờ mà dừng lại, thật đáng tiếc."

Lôi Kinh Vũ không sợ bẩn, anh ***** sạch hết số nước ở phía dưới, không sót lại giọt nào.

Không những vậy anh còn ám muội làm sạch hai ngón tay bằng miệng ở trước mặt cô.

"Đê tiện."

Anh mỉm cười lau đi giọt nước mắt bên khoé mắt của Nhược Hy: "Đúng vậy, tôi với cô đều đê tiện như nhau."

Nói xong anh quay lưng bước ra ngoài: "Tôi ra xe đợi cô."

Nhược Hy như quên luôn cách cử động, cô đứng chết trân ở đó, tự ôm lấy bản thân run rẩy của mình.

Cô thật sự chán ghét cái cơ thể chết tiệt này, rõ ràng là cô rất ghê tởm anh ta, nhưng mỗi lần bị anh ta chạm vào cô đều rất thoải mái và hưởng thụ.

Tại sao lại như vậy chứ?

...

Nguyên một quãng đường ở trên xe Nhược Hy không hề nói một câu nào, chỉ thẫn thờ nhìn ra cửa xe, nhìn những ánh đèn xanh đỏ, nhìn dòng người tấp nập.

Tuy bọn họ đều bận rộn với cuộc sống mưu sinh, nhưng bọn họ lại có một gia đình ấm cúng, có một cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ.

Đặc biệt, là họ có nơi để về, còn cô thì sao?

Dường như từ trước đến nay, cô chưa từng có một nơi được gọi là nhà để về, mà nơi đó là địa ngục trần gian, là nơi mà cô luôn sợ hãi.

Còn hiện tại, cô chính là một con búp bê bị giam c ãn trong tủ kính, một khi chủ nhân đã chán ghét thì chỉ có thể tuân theo số phận, bị vứt bỏ.

Chương 18

Sau khi đến bữa tiệc, Nhược Hy mới cố gấn nặn ra một nụ cười cùng Lôi Kinh Vũ bước vào trong.

Lúc này Lôi Chí Hào đang nói chuyện cùng vài người bạn, nhìn thấy cô, ông ta liền đi đến nắm lấy tay cô: "Hôm nay em thật xinh đẹp, còn xinh đẹp hơn những cô gái môi đỏ mắt xanh kia."

"Lão gia nói đùa rồi."

"Không đâu, em thật sự rất đẹp, cho dù trang điểm nhẹ cũng sẽ phát sáng giữa đám đông." Nói xong, ông ta nở nụ cười đầy đắc ý, đưa cô đi chào hỏi mọi người.

"Lôi lão gia đúng là phong độ, cưới được một cô vợ trẻ đẹp lại hiểu chuyện như này, chả bù cho vợ tôi, suốt ngày lải nhải, cảm ràm."

"Đúng đấy, nhìn thấy bà Lôi đây, tôi cũng muốn cưới thêm vợ hai."

Ông ta ôm lấy eo cô, khoe khoang với mọi người, cứ như là sợ người ta không biết cô bây giờ chính là bà Lôi của ông ta.

Nhưng vì chào hỏi nhiều người, uống nhiều rượu nên cô cảm thấy có hơi choáng, chân còn bị đau do đi lại nhiều nên cô đã thì thầm với ông ta: "Lão gia, em có thể sang kia nghỉ ngơi một chút được không?"

Nhưng có vẻ ông ta mãi mê nói chuyện nên không nghe thấy cô.

Lôi Kinh Vũ ở phía bên kia nhìn thấy, anh cầm một ly rượu đi đến: "Ba!"

"Con trai, nào, lại đây, để ba giới thiệu với con, đây là ông Vương." Ông ta cảm thấy chỗ đàn ông nói chuyện, phụ nữ không tiện ở lại nên đã quay sang nói với Nhược Hy: "Em qua bên kia ăn chút gì đi, đừng để bị đói."

Nhược Hy quay lưng đi về phía bên kia, cô lén quay đầu lại nhìn Lôi Kinh Vũ, không ngờ lại vô tình bắt gặp ánh mắt của anh đang nhìn cô.

Trong lòng cô có hơi hoảng nên giả vờ nhìn sang nơi khác.

Cô trốn ở một góc ít người, tuy ở đây có rất nhiều bánh ngon nhưng cô lại không muốn ăn.

Có lẽ vì không khí ở đây không phù hợp với cô.

Nhưng lúc nào cũng vậy, sóng muốn lặn mà gió chẳng ngừng, dù trước khi đến đây cô đã chuẩn bị tâm lý bị người khác khinh thường và dòm ngó bằng ánh mắt khinh thường, nhưng đến cuối cùng cô vẫn không thể nào lơ đi những lời xì xào bàn tán đó.

Vì vậy cô đã nhận lúc một người không để ý mà trốn ra ngoài, hít thở không khí.

Lôi Kinh Vũ mặc dù bận bàn chuyện làm ăn nhưng vẫn luôn không kiểm soát được mà để mắt đến cô.

Nhưng vừa chớp mắt một cái cô đã biến mất.

...

Nhược Hy ra ngoài đi dạo, không khí bên ngoài quả nhiên là yên tĩnh và thoải mái hơn nhiều.

Không có ánh mắt dò xét của người khác, không cần phải giả vờ vui vẻ mà nở nụ cười.

Khi ở một mình, cô vẫn là chính cô, vẫn một Cao Nhược Hy lòng đầy vết xước và tủi thân.

Cô không cần phải mang trên người chiếc mặt nạ lạc quan và mạnh mẽ.

Đột nhiên, ở phía xa, có một người đàn ông đang say rượu bước về phía cô, cô sợ hãi tránh xa người đàn ông đó ra.

Nhưng hần cứ nhìn cô chằm chằm còn cong khoé môi cười nham hiểm:

"Bà Lôi đây sao? Đúng là rất xinh đẹp."

Hần loạng choạng bước đến: "Nhưng mà...!không biết với gương mặt này thì cô đã qua tay bao nhiêu thằng đàn ông rồi nhỉ?"

"Anh...!anh muốn làm gì?" Cô sợ hãi lùi về sau.

"Còn giả vờ thuần khiết gì nữa chứ? Không phải cô theo lão già đó là vì tiền à? Nếu cô theo tôi, tôi sẽ cho cô gấp đôi, mỗi đêm còn sẽ làm cho cô vui vẻ."

Sao hả? Không suy nghĩ lại à?" Hấn bước đến, nắm chặt lấy cổ tay cô, bàn tay thô ráp ôm lấy eo cô.

Hấn nở nụ cười biến thái, mặc cho cô giãy giụa vẫn kéo về phía mình:

"Nào, đến đây, tôi sẽ chăm sóc cho cô thật tốt.

Chắc chắn là không làm cô thất vọng."

"Buông tôi ra...!nếu anh dám làm gì tôi, Lôi Chí Hào sẽ không tha cho anh đâu."

"Vậy à? Tôi sợ thật đó!"

Nhược Hy hoảng loạn, cô dùng hết sức lực còn lại của mình đạp mạnh vào chân hấn, sau đó nhanh chóng bỏ chạy.

"Mẹ nó, con chó này!"

Hấn tức giận đuổi theo cô như một con chó điên muốn cắn người khiến cô sợ hãi đến độ chân tay nhũn ra, không còn sức lực mà té ngã xuống đất.

Nhược Hy không thể đứng dậy, chỉ có thể tuyệt vọng lùi về phía sau, miệng lầm bầm: "Đừng, đừng lại gần đây."

Khi hấn nhào đến, cô chỉ còn biết nhắm mắt chờ đợi tình huống xấu nhất xảy ra.

"Lôi...!Lôi thiếu gia?" Giọng hấn có vẻ run rẩy và sợ sệt.

"Mày định làm gì?"

"Lôi...!Lôi thiếu, tôi không làm gì cả, là cô ta tự ngã thôi, tôi không làm gì cả."

Khi Nhược Hy mở mắt ra thì hấn đã bỏ chạy thục mạng, còn không kịp nhặt giày.

"Đang yên đang lành ra đây làm gì?" Anh cau mày bước đến đỡ cô dậy, cử chỉ vô cùng nhẹ nhàng.

"Ba anh kêu anh tìm tôi à?" Cô nhỏ giọng, đã bị tên đó dọa sợ cho run rẩy.

"Bớt nói lời thừa thãi đi, chân cô bị thương rồi, ở lại cũng không làm được gì, tôi đưa cô về"

"Nhưng..."

Cô còn chưa kịp nói gì thì anh đã bế cô lên và bước đi: "Im lặng đi."

Tuy người đàn ông này thật sự rất đáng ghét nhưng đôi lúc anh lại mang lại cho cô một cảm giác rất vững chắc và ấm áp, cứ như anh đã đã thôi miên cô vậy.

Mặc dù không thích nhưng cũng không bài xích.

"Nhìn tôi chăm chăm làm gì? Cô nên nhìn lại bản thân cô đi, đã thảm hại đến mức nào rồi? Tôi nói cho cô biết, sau này nhìn thấy những thằng đàn ông như vậy thì tránh xa ra một chút, chỉ có tôi mới được chạm vào cô thôi."

"Tại sao chứ?"

"Cái gì mà tại sao? Cô thích quyến rũ đàn ông đến vậy à?"

Nhược Hy mím môi, cô cảm thấy có chút uất ức, tại sao lúc nào anh cũng nghĩ xấu về cô như vậy? Tại sao anh chưa bao giờ cho rằng cô là người bị hại?

Chương 19

Về đến Lôi gia, Lôi Kinh Vũ xuống xe, mở cửa xe ra và định bế cô vào trong thì bị cô ngăn lại.

"Tôi có thể tự đi được." Cô bước xuống xe, vừa đi được vài bước đã khập khiễng không vững, chỉ cần nhìn thấy là chướng con mắt.

"Đừng có cứng đầu nữa." Anh bước đến, bế thốc cô lên, hiên ngang bước vào trong.

"Anh mau thả tôi xuống đi, có người nhìn thấy thì không hay đâu."

"Cô sợ gì chứ? Có tôi ở đây, để tôi xem ai dám nói nửa lời."

Lôi Kinh Vũ cứ vậy mà bế cô vào phòng, cũng may là không có ai nhìn thấy, nếu không sau này cô không biết phải đối mặt với những ánh mắt soi mói kia như thế nào nữa.

Anh đặt cô lên giường: "Cô ngồi yên ở đó, tôi đi lấy hộp cứu thương đến xử lý cho cô."

Nhược Hy ngoan ngoãn gật đầu, nhìn theo bóng lưng anh rời đi.

Trong lòng không hiểu lại lại dâng lên một loại cảm xúc vô hình.

Rõ ràng lúc chiều anh còn giở trò lưu manh với cô, nhưng bây giờ lại dịu dàng đến lạ.

Cô thật sự không biết, đâu mới là con người thật của anh.

Chỉ một lúc sau anh đã quay trở lại với hộp cứu thương ở trên tay.

Anh quỳ một chân xuống chăm chú đến cau mày, cẩn thận từng li từng tí vì sợ cô sẽ bị đau.

Không ngờ anh cũng có lúc dịu dàng với cô.

Anh ngẩng đầu lên kiểm tra biểu cảm của cô thì nhìn thấy cô đang mím chặt môi, mày nhíu chặt vô cùng đau đớn, thỉnh thoảng cơ thể lại run lên. "Đau không?" Anh vốn biết kết quả nhưng vẫn hỏi.

Nhược Hy nhìn thấy anh đang nhìn mình liền lắc đầu lia lịa: "Không đau." Anh nghiêng răng, đột nhiên lại cảm thấy không mà mạnh tay đè tằm bông vào vết thương của cô.

Nhưng cô lại không phát ra tiếng động nào, lần trước ở bệnh bị bỏng viện cũng vậy, mà bây giờ cũng vậy.

Anh lại hỏi: "Còn bây giờ? Đau không?"

Cô đỏ mắt trả lời: "Không."

Không hiểu sao lúc này anh lại thật sự tức giận, trong lòng dâng trào một cảm xúc chua xót vô cùng: "Cao Nhược Hy! Sao cô cứ thích tỏ ra mạnh mẽ trước mặt người khác như vậy? Đau thì nói là đau, nói ra khó đến vậy sao?"

Nhược Hy ngỡ ngàng nhìn anh, không hiểu anh nói vậy là có ý gì: "Tôi đã chọc giận anh sao? Tự nhiên anh lại phát rồ với tôi?"

"Cô..." Anh bực bội đến không nói nên lời, vì chính anh cũng không biết vì sao bản thân lại như vậy.

Anh xử lý vết thương cô xong thì định đi ra ngoài, một giây một phút cũng không muốn ở lại xem trò giả vờ đáng thương này, nhưng anh lại vô tình nhìn thấy gót chân cô cũng bị thương, chảy cả máu.

Anh lại càng cộc cằn, nâng chân cô lên hỏi: "Cái này là sao nữa đây?"

Cô không trả lời anh cũng thừa biết.

"Không đi được giày cao gót thì đừng đi, cứ ép bản thân mình làm gì?"

Nhược Hy rút chân lại, lùi về phía sau, cô thật sự không chịu nổi thái độ của Lôi Kinh Vũ nữa, anh cứ như vậy cô sẽ thật sự nghĩ là anh quan tâm cô mất.

"Anh rốt cuộc bị làm sao vậy?"

Lôi Kinh Vũ kiền chế cơn sôi máu không rõ từ đây này xuống, anh ngẩng lên giương, nắm lấy chân cô kéo về phía mình.

"Anh..."

"Ngậm miệng lại."

Nếu không đừng trách tôi nổi điên."

Cô biết ăn không nói đùa, yên lặng để anh làm gì thì làm.

Nhưng trong lòng lại vô cùng khó chịu, anh của hôm nay thật sự khác xa với những gì mà cô biết.

"Nhược Hy, ba tôi là một người ích kỷ, đi theo ông ta, cô sẽ không có kết cục tốt đâu.

Có thể là bây giờ ông ta đối tốt với cô, giúp cô trả nợ và gửi tiền về cho đi cô nuôi em trai.

Nhưng cô có từng nghĩ đến bản thân mình chưa?" Anh đột nhiên nói với cô những lời này, cũng chẳng biết là nó có ý nghĩa gì.

Nhưng làm sao anh lại biết được những đi ều này?

"Lôi Kinh Vũ, anh đi ều tra tôi?"

Trước giờ Nhược Hy chưa từng kể chuyện gia đình của mình cho ai nghe, vì cô không thể kể cũng không dám kể.

Bởi gì gia đình chính là bóng ma của cô, nó khiến cô sợ hãi khi có người phát hiện ra.

Cô không muốn người khác biết cô không được yêu thương, cô không muốn bọn họ biết cô từng bị bạo lực học đường, chỉ là một cô gái học hết cấp hai, cô càng không muốn bọn họ biết gia đình cô mắc rất nhiều nợ và cô phải bản thân mình để trả.

Tất cả đi ều đó đối với cô đi ều là ác mộng.

Vậy mà anh lại đi ều tra về cô, anh đã biết tất cả, như vậy có nghĩa là...! tất cả bí mật, đau đớn mà cô luôn che giấu đã phơi bày ra hết trước mặt anh.

Lòng tự trọng của cô, chiếc mặt nạ của cô...! đã bị anh cướp mất.

"Dù sao bây giờ cô cũng là người sống trong Lôi gia, tôi không nên biết về cô sao?" Anh nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt lạnh lùng như đã nhìn xuyên qua cơ thể của cô khiến cô sợ hãi.

"Vậy là...! bây giờ anh đang thương hại tôi?"

Thương hại? Anh không biết.

Có lẽ là vậy.

"Cao Nhược Hy, cô nên tự quý trọng bản thân mình thì hơn.

Bởi vì sẽ không có ai để cảm cho cô đâu.

Đặc biệt là trong thế giới chỉ biết có tiền và quyền lực này, cô sẽ như một con kiến bị người ta giẫm đạp.

Một người như tôi, đương nhiên càng không coi trọng cô.

Một chút sự thương hại nhỏ nhoi, sẽ kéo dài được bao lâu?"

"Anh không ở trong hoàn cảnh như tôi, mãi mãi anh cũng không biết được cảm giác đó là như thế nào đâu.

Có lẽ tôi thật sự không nên bước vào thế giới của người giàu, nhưng mà tôi thật sự không còn cách nào khác."

Lôi Kinh Vũ đột nhiên phì cười: "Không còn cách nào khác? Đó chính là lời bao biện tốt nhất."

Nhược nắm chặt hai bàn tay lại, khiến móng tay đâm vào da thịt vô cùng đau đớn.

Nhưng chỉ có vậy cô mới có thể ngăn bản thân không khóc.

"Được rồi, cô nghỉ ngơi sớm đi." Sau câu nói này anh lại trở nên lạnh nhạt, ngay cả bóng lưng cũng trở nên đáng sợ.

"Cạch!"

Sau khi anh rời đi cô đã ôm lấy bản thân khóc nức, cô cảm thấy cả bầu trời của cô như sụp đổ.

Không ai, không một ai có thể hiểu cho cô.

Nhưng cũng đúng thôi, vì cô cũng ghét chính bản thân mình thì làm sao người khác có thể không ghét bỏ.

Suy cho cùng, Cao Nhược Hy cô vẫn không nên xuất hiện trên thế gian này.

Chương 20

Tối hôm qua Nhược Hy không ngủ được, cả đêm không thể khống chế được cảm xúc của bản thân mà khóc suốt mướt.

Cho đến sáng khi tỉnh dậy thì hai mắt đã sưng đỏ, vì vậy cô đợi Lôi Chí Hào ra khỏi biệt thự rồi mới dám đi xuống lầu.

"Phu nhân, cô có muốn ăn sáng không?" Người làm trong nhà nhìn thấy cô liền đi đến hỏi.

"Không cần đâu, mọi người cứ làm việc đi."

Nhược Hy ra ngoài vườn hoa đi dạo một lúc cho tâm trạng thoải mái hơn, dù sao cũng chỉ có thiên nhiên mới có thể khiến người ta buông bỏ phiền muộn.

Một lúc sao, quản gia tìm đến cô: "Phu nhân!"

"Chú quản gia? Có việc gì sao ạ?"

"Lúc nãy lão gia gọi điện về nói là để quên tài liệu quan trọng, bảo phu nhân đem đến công ty."

"À, dạ được."

...

Nhược Hy vào phòng làm việc của Lôi Chí Hào tìm kiếm tài liệu mà ông ta cần.

Đây là lần thứ hai cô vào căn phòng này, thật ra nó cũng không có gì đặt biệt, toàn tài liệu và sách và một vài món đồ cổ nên cũng không khiến cô tò mò.

Nhưng lần này cô mới để ý thấy trên bàn làm việc có để một bức ảnh gia đình, có ông ta, Lôi Kinh Vũ và một người phụ nữ, có lẽ là mẹ của anh.

Từ bức ảnh này, cô có thể cảm nhận được đây đã từng là một gia đình hạnh phúc nhưng tại sao hiện tại Lôi Kinh Vũ lại hận ba mình đến vậy?

Những rồi cô đã dẹp những suy nghĩ vướng vẩn qua một bên và tìm tài liệu.

"Nó ở trong học tủ..." Cô kéo ngăn tủ ra, định lấy tài liệu xong sẽ rời đi,

nhưng cô lại vô tình làm rơi thứ gì đó.

Cô cúi người xuống nhặt nó lên, đó là một sợi dây chuyền, bên trong là một tấm ảnh của một người phụ nữ khác.

Nhưng kì lạ là, trông người phụ nữ đó khá giống cô, đặc biệt là đôi mắt. Trong lòng Nhược Hy đây nghi hoặc nhưng cuối cùng vẫn cẩn thận đặt sợi dây chuyền vào lại hộp tủ và rời đi.

...

Quản gia đã sắp xếp cho cô một người tài xế đưa cô đến công ty, sau khi đến công ty cô đã được một nhân viên tiếp đón.

"Cô là Lôi phu nhân đúng không ạ? Chủ tịch đã dặn dò tôi rồi, để tôi đưa phu nhân đến phòng làm việc của chủ tịch."

"Được."

Cô nhân viên đó đưa Nhược Hy vào thang máy, đúng lúc đó cũng có vài người cùng vào trong.

Lúc này bọn họ đã nghe được cô là Lôi phu nhân nên cứ nhìn chằm chằm, còn lén lút bàn luận.

"Cô ta trẻ thật đó."

"Đúng vậy, nghe nói còn nhỏ hơn cả tổng giám đốc."

"Không ngờ bây giờ vẫn còn loại phụ nữ không biết xấu hổ như vậy, dám lấy một người đáng tuổi cha mình."

Chắc chắn là vì gia sản."

"Suyt! Nhỏ giọng thôi, cô ta nghe thấy bây giờ."

Nhược Hy nghe thấy tất cả nhưng lại giả vờ như là không nghe thấy, sau đó cứ vậy mà bước ra khỏi thang máy.

Cô nhân viên kia vẫn cung kính như thường, dẫn cô đến trước cửa phòng làm việc của chủ tịch.

"Cảm ơn cô."

"Không có gì đâu phu nhân, vậy tôi đi trước."

Nhược Hy mở cửa bước vào trong, nhưng bên trong lại không có người, vì vậy cô định đặt tào liệu lên bàn rồi đi ngay, nhưng vừa quay lưng lại thì tiếng mở cửa đã vang lên.

"Ba thấy dự án đó..."

Lôi Chí Hào cùng Lôi Kinh Vũ bước vào, dường như là đang bàn chuyện

gì đó, khi nhìn thấy cô, ông ta lại không nói nữa.

"Nhược Hy đó à, làm phiền em rồi." Ông ta đi đến ôm lấy eo cô, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán.

"Không đâu, dù sao em ở biệt thự cũng rảnh rồi." Cô gượng cười sau đó đẩy ông ta ra: "Vậy em về đây."

"Chậc! Đã cất công đến đây rồi, về sớm làm gì?" Ông ta quay sang nói với Lôi Kinh Vũ: "Ba bận rồi, mày dẫn Nhược Hy đi tham quan công ty giúp ba đi."

Anh nhìn cô rồi ừm một tiếng.

Nhưng cô lại cảm thấy không ổn lắm nên muốn từ chối: "Không cần đâu, lúc này em đã nhìn thấy rồi."

"Em sao vậy? Lúc này có người nói gì à? Sao tôi thấy em có vẻ không vui?"

"Không có." Cô lắc đầu, đồng thời tỏ ra vui vẻ.

"Thế thì tốt."

Vậy em cùng Kinh Vũ đi xung quanh đi.

Một chút nữa tôi sẽ đưa em đi ăn trưa."

...

Nhược Hy không từ chối được nên cuối cùng vẫn cùng Lôi Kinh Vũ đi dạo một vòng.

Chỉ là cả một buổi cô cũng không nói lời nào, thậm chí là không cười, luôn cố gắng né tránh anh hết sức có thể.

Không phải chỉ vì cô không thoải mái khi ở cùng với anh mà còn bởi vì những chiếc camera chạy bằng còm ở xung quanh, bọn họ cứ nhìn cô chăm chăm.

Cô còn nghe được một câu: "Nhìn tổng giám đốc và Lôi phu nhân đó khi đứng cùng nhau chênh lệch không nhiều, có vẻ xứng đôi hơn."

Nếu để Lôi Chí Hào nghe được chắc chắn không phải là chuyện tốt.

"Dì Cao, dì cảm thấy Lôi thị như thế nào?" Nhưng cô càng tránh xa anh ra, không muốn gây hiểu lầm thì anh lại càng tỏ ra thân mật với cô.

Anh ôm lấy bả vai cô, mờ ám ghé sát vào tai cô, cố tình để cho mọi người nhìn thấy.

"Anh làm gì vậy? Đứng đắn một chút đi được không?" Cô nhỏ giọng. Đột nhiên, anh ôm lấy eo cô, ghé vào tai cô thì thầm: "Cô không cảm thấy...! công khai mập mờ như vậy rất kích thích à?"
Kích thích? Đúng vậy, mọi người đều nhìn thấy rõ là cô đê tiện, là Lôi phu nhân nhưng lại mập mờ với con trai chồng mình.

Cho dù không nói ra, nhưng chắc chắn bọn họ đã bày sẵn hàng tá kịch bản trong đầu để chuẩn bị biến cô thành trò tiêu khiển để giải khuây. Trò chơi này, chỉ có một mình Lôi Kinh Vũ anh là cảm thấy vui.

...

Sau đó anh Lôi Kinh Vũ đẩy cô vào phòng làm việc của mình.
"Dì Cao, dì vẫn chưa tham quan phòng làm việc của tôi."
"Rốt cuộc là anh muốn làm trò gì đây?"
Cô lùi về phía sau một bước anh lại tiến thêm một bước: "Không gì cả.

Chỉ là tôi muốn cho cô biết, cô không thể thoát khỏi bàn tay của tôi đâu.

Chơi đùa trên nỗi đau của người khác chính là thú vui của tôi."
Cô lùi về phía sau, nhưng phát hiện đã đụng trúng bàn, không thể lùi thêm nữa: "Anh làm vậy thì được gì chứ?"
Anh đi đến, đặt hai tay lên mép bàn, nhốt cô trong lòng của mình: "Quan trọng sao?"
Cô đỏ mắt nhìn anh, đôi mắt vẫn còn hơi sưng và chứa đựng sự ấm ức, thật sự không còn lời nào để nói trước sự ngang ngược này.

Cô đẩy anh ra, bước về phía cánh cửa: "Tôi về đây, lát nữa anh nói với ba anh giúp tôi."

"Cộc! Cộc! Cộc!"

"Tổng giám đốc, tôi vào được không?"

"Vào đi!"

Nghe thấy có người sắp bước vào, không hiểu sao cô lại có hơi hoảng sợ, đầu cô còn chưa kịp nháy số thì đã chạy đến trốn dưới gầm bàn.

"Cạch!"

Khi anh trợ lý kia bước vào thì anh đã ngõng ngay ngắn trên ghế, không có gì bất thường.

"Tổng giám đốc..."

Anh trợ lí này nói rất nhiều thứ với Lôi Kinh Vũ mà cô không thể hiểu được, nhưng đi đâu đó không quan trọng, quan trọng là sao mãi mà vẫn chưa đi.

Lôi Kinh Vũ cười như không cười, rõ ràng là không tập trung nghe trợ lí nói mà cứ đưa mắt nhìn cô.

Góc nhìn này...!thật sự vô cùng đẹp, chỉ tưởng tượng thôi là anh đã cảm thấy kích thích.

"Cạch!" Lôi Kinh Vũ giả vờ làm rớt cây bút, sau đó cúi người xuống nhặt, sau đó nữa thì...

"Ừm..."

Anh nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng gặm nhấm môi cô, điên cuồng trao lưỡi. Khi dứt ra anh còn liếm mép nhìn cô với ánh mắt biến thái, nhưng giây sau đã trở lại với dáng vẻ cao lãnh, giả vờ tập trung nghe trợ lí nói.

Còn cô thì mặt đỏ bừng, vội vàng lau đi hương vị còn vương vấn trên khoé miệng.

Một lúc sau.

"VẬY TÔI RA NGOÀI LÀM VIỆC TIẾP ĐÂY."

"LẠCH CẠCH!"

Khi anh trợ lí đó rời đi thì cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Lúc này cô trốn gì chứ? Gan cô cũng nhỏ quá rồi đấy." Anh nhếch môi, cảm thấy cô vô cùng ngốc nghếch.

Nhược Hy mím môi không nói gì, cô chậm rãi bò ra ngoài, nhưng vì ngồi một tư thế quá lâu nên chân bị tê, cô đứng không vững mà ngã nhào vào người anh.

"Á!"

"Chậm chút, không cần gấp." Anh ôm lấy em cô giờ giọng cười cợt.

"Anh...!mau buông tôi ra đi." Cô đẩy anh ra nhưng lại bị anh kéo mạnh về phía mình.

"Cao Nhược Hy, tôi mới vừa phát hiện ra, cô không những giỏi giả vờ thuần khiết mà còn thích giả vờ đáng yêu, nhìn đàn ông bằng ánh mắt long lanh, ứa lệ.

Trước kia cô cũng moi tiền bọn họ bằng cách này à?"

Lôi Kinh Vũ bế cô ngồi lên bàn, bóp lấy cổ cô, mạnh bạo chiếm đoạt lấy bờ môi đỏ thắm của cô.

Bờ môi cô căng mọng, không có vị của son môi, vô cùng ngọt ngào khiến anh chỉ muốn nhiều hơn.

Nhược Hy bị anh hôn đến sắp nghẹt thở nhưng cho dù cô có bầu vào eo anh, anh cũng không chịu buông tha.

Vì vậy cô đã to gan cắn vào đầu lưỡi anh.

"A, cô..."

Anh còn chưa kịp tức giận thì cô đã đẩy cửa ra chạy mất.

"Ha! Quả nhiên thỏ cũng biết cắn người."

Chương 21

Vài ngày sau, Nhược Hy nhận được một cuộc điện thoại từ cô giáo chủ nhiệm của em trai, tuy trong điện thoại cô giáo không nói quá rõ nhưng cô có thể ít nhiều đoán ra được đây không phải chuyện tốt gì. Vì từ hồi cấp hai em trai của cô đã là học sinh cá biệt, thầy cô gọi mắng vốn hằng ngày, lúc thì bỏ học, lúc thì đánh nhau.

Ngay cả mẹ cô cũng không nói nổi thì cô cũng không biết dùng cách nào để dạy dỗ. Có lẽ vì được cưng chiều từ nhỏ nên tính cách của đứa em này vô cùng ương bướng, luôn muốn hơn thua và đua đòi.

Thật ra có nhiều lúc cô thật sự rất ghét em trai, em ấy có những thứ mà cô có niềm mơ cũng không dám nghĩ nhưng lại chưa bao giờ biết trân trọng.

Hiện tại mẹ đã mất, em ấy cũng không thay đổi là bao.

...

Nhược Hy tự đi đến trường, không để cho tài xế đưa đi.

Cô ăn mặc giản dị và bình thường vì không muốn bị gây chú ý. Khi cô bước vào phòng giáo viên, bầu không khí vô cùng ăn thảng và nghẹt thở.

Bên trong có hai giáo viên chủ nhiệm của hai lớp, có hai phụ huynh và hai cậu học sinh mặt mày bầm tím, em của cô cũng bị trầy xước, đứng khoanh tay ở đó.

"Chào cô, em là chị của Cao Vĩnh An, không biết cô gọi em đến đây là..."
Cô chủ nhiệm còn chưa kịp lên tiếng thì hai vị phụ huynh kia đã thi nhau

tranh lời.

"Em trai của cô đánh con trai tôi ra nông nổi như vậy đây nè, cô nhìn xem, phải tốn bao nhiêu là tiền thuốc men.

Không kể, lỡ như gương mặt của con trai tôi để lại sẹo thì phải làm sao đây?"

"Đúng đấy, cô lo mà dạy lại em mình đi! Sao lại có thể giở thói côn đồ như vậy? Đúng là không có ba mẹ dạy dỗ nên không ra gì cả."

Cô nhìn sang Cao Vĩnh An nhưng em ấy né tránh không nhìn cô, vẫn ngẩng cao đầu, rõ ràng không biết hối lỗi là gì.

Cô giáo chủ nhiệm của em ấy vội lên tiếng giải toả bầu không khí: "Các vị phụ huynh bớt giận, dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra, chúng ta vẫn nên ngồi xuống nói chuyện, tìm cách giải quyết, khuyên nhủ con em."

Một vị phụ huynh nóng tính, lớn giọng như muốn quát người: "Khuyên nhủ gì chứ? Con của tôi là người bị hại, nếu muốn khuyên thì phải khuyên cái thằng mất dạy này đây.

Chỉ mới mười lăm, mười sáu, chưa làm gì được cho xã hội đã đánh nhau.

Trong trường sao có thể chứa cái thể loại bạo lực này? Tôi đề nghị nhà trường nên đuổi học, không thể phạt qua loa."

Cao Vĩnh An nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không dám nói lớn: "Đuổi thì đuổi."

Nhược Hy véo vào tay eo ấy bảo em ấy im lặng, sau đó khép nép, cúi đầu xin lỗi hai vị phụ huynh kia: "Em tôi làm sai, tôi thành thật xin lỗi, nhưng mà bạn bè thỉnh thoảng có xích mích không phải là chuyện bình thường sao? Đuổi học có phải là hơi quá rầy không? Hay là vậy, tôi đề nghị bù tiền cho hai người có được không? Đề nghị gấp đôi, được không?"

Một vị phụ huynh bĩu môi lên tiếng: "Gấp ba tôi còn không cần, gấp đôi? Ở đây không chỉ là thiệt hại về thể xác mà còn là về tinh thần, bạo lực học đường đó cô biết không?"

Nhược Hy không có thời gian suy nghĩ nhiều, cô không thể nào để em cô bị đuổi học: "Vậy...! gấp năm? Được không?"

Vị phụ huynh đó không trả lời chỉ ừm nhẹ một tiếng, xem như là đồng ý. Nhưng người kia có vẻ còn chưa hài lòng: "Cô nghĩ có tiền thôi là đủ à?"

Nhược Hy vội vàng kéo Cao Vĩnh An lại: "Xin lỗi đi! Em mau xin lỗi hai bạn đi."

Trong lòng Cao Vĩnh An hậm hực buông hai câu, không hề có chút thành ý nào: "Xin lỗi!!!"

"Xin lỗi kiểu gì vậy?" Vị phụ huynh đó nhăn nhó, khó chịu ra mặt.

"Cao Vĩnh An!" Cô đề mạnh đầu em ấy xuống, ép em ấy phải xin lỗi đàng hoàng, cuối cùng thì em ấy cũng chịu nghe lời.

"Xin lỗi hai bạn, mình sai rồi, sau này mình sẽ không vậy nữa."

...

Sau khi hai vị phụ huynh kia dẫn con mình rời đi, giáo viên của lớp bên cũng rời đi, khi này giáo viên chủ nhiệm của em ấy mới trao đổi với cô về vấn đề học tập của em ấy.

"Chị của Vĩnh An, tôi cảm thấy gia đình mình nên quan tâm đến việc học tập của Vĩnh An một chút, đốc thúc em ấy."

Thật ra giữa nhà trường và phụ huynh phải có sự phối hợp với nhau thì con em mình mới tiến bộ được, không thể bỏ mặc không lo mà cứ giao hết cho nhà trường.

Tôi cũng biết là hoàn cảnh của em ấy đặc biệt, nhưng nếu em ấy cứ với cá đờ này, không tiến bộ thì..."

"Cô cứ ạ." Nhược Hy rửa tai lắng nghe.

"Ở trong lớp em ấy thường không tập trung, không làm bài tập, không những hay ngủ gục mà còn cùng bạn bè nói chuyện, ảnh hưởng đến cả lớp, ảnh hưởng đến thi đua."

Mà chắc chị của Vĩnh An cũng hiểu, nhà trường không thể nào để một con sâu làm sầy cả ruộng, nếu ngay cả gia đình cũng không quản được con em, thì nhà trường rất có thể sẽ phải đưa ra quyết định mà cả phụ huynh và nhà trường đều không mong muốn."

...

Sau khi nghe cô chủ nhiệm trao đổi xong, hai chị em cùng đi ra khỏi phòng giáo viên, suốt cả quãng đường, Cao Vĩnh An không nói một câu, chỉ nhìn xuống mũi giày.

"Còn đau không?" Nhược Hy đỏ mắt ờ vào má của Vĩnh An.

Cho dù thế nào thì em ấy cũng là em trai của cô, muốn bỏ mặc, muốn không bận tâm, cô cũng không làm được.

"Không đau." Cao Vĩnh An lắc đầu.

"Nói cho chị biết, tại sao lại đánh nhau?"

Em ấy chột im lặng, dường như cảm thấy vô cùng tức giận, vô cùng phẫn nộ và có một chút gì đó mà cô không nhìn ra.

Đây dường như là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự uất ức không nói nên lời của em ấy.

Chương 22

"Em nói cho chị nghe đi được không? Rốt cuộc là tại sao? Đừng nói với chị là em vô cớ đánh nhau nha?" Nhược Hy cố gắng hỏi, cô muốn biết lí do, biết được lí do, ít ra cô còn có thể khuyên em ấy vài câu. Sau một lúc lâu suy nghĩ, Cao Vĩnh An cuối cùng cũng trả lời: "Bọn họ nói chị làm gái, gả cho một ông già để kiếm tiền."

Bọn họ nói toàn là lời bịa đặt, phải không?"

Cao Vĩnh An siết chặt hai tay, ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn cô như muốn nghe một lời phủ định từ cô.

Nhưng lúc này cô đã đơ cứng cả người, trái tim chua xót đến tận cùng.

Sóng mũi có chút cay, khoé mắt dần nóng lên, Nhược Hy vội vàng xoay sang chỗ khác để lau nước mắt.

Nhưng hành động đó đã bị em ấy nhìn ra: "Tại sao chị lại khóc? Chị trả lời đi chứ?"

"Bụi bay vào mắt thôi, em nghĩ nhiều rồi." Gương mặt cô không chút biểu cảm, nhưng giọng nói đã phản bội cô, sự ghen ngào đó, có thể lừa được ai chứ?

"Cao Nhược Hy, chị nghĩ em là con nít ba tuổi sao?"

Nhược Hy không muốn bàn về chủ đề này cũng không muốn nói gì cả nên đã chuyển sang chuyện khác: "Ở nhà dì còn tiền không? Ở đây chị còn một ít, em cần lấy đi."

Cô nhét một ít tiền mặt vào tay Cao Vĩnh An nhưng em ấy lại hất ra, ánh mắt tràn đầy sự thất vọng và ghét bỏ: "Vậy là thật? Sao chị có thể làm vậy chứ? Bây giờ bọn họ đang lan tin cho khắp trường biết là em có một người chị làm gái."

Còn học hành gì nữa chứ? Chị làm tôi cảm thấy thật xấu hổ."

Nhược Hy cố nặn ra nụ cười nhưng còn khó coi hơn cả khóc, cô cúi người xuống nhặt những tờ tiền lên, phủi sạch rồi đưa lại cho Cao Vĩnh An: "Em còn nhỏ, chưa thể hiểu hết được đâu, chị cũng không cần em hiểu nỗi khổ của chị."

Nhưng em chỉ cần biết chị làm vậy là vì em, vì mẹ, vì gia đình của chúng ta.

Số tiền này...!em cần đi, có thể dùng được một tháng, mang về cho dì, bảo dì mua đồ ăn và sữa cho em họ, dù sao chúng ta cũng làm phiên dì nhiều rồi."

Cao Vĩnh An nhếch môi, nở một nụ cười đầy khinh bỉ và hướng ánh mắt ghét bỏ về phía cô, em ấy phẫn nộ, hất số tiền đó xuống đất một lần nữa: "Cao Nhược Hy, tôi không cần số tiền dơ bẩn này của chị, cũng không có một người chị như chị."

Chị chỉ làm xấu mặt gia đình mà thôi."

Sau đó, Cao Vĩnh An hậm hực chạy đi mất, để lại Nhược Hy đứng một mình ở đó giữa cơn gió lạnh lẽo.

Và dường như cơn gió ấy đã thổi khô khoé mắt của cô, đau lòng đến muốn chết đi sống lại nhưng không thể khóc.

Nhược Hy thở dài, cô cúi người xuống nhặt từng tờ tiền lên.

Trước đây cô thậm chí còn không có một tờ tiền để mua kem, chỉ có thể nhìn người khác ăn mà thèm thuồng.

Nhưng hiện tại cô cần trong tay rất nhiều tiền nhưng cô lại không mua được thứ mình muốn nữa, mà chính những đồng tiền này đã biến cô thành một kẻ đáng khinh nhất trên đời này.

Cô tự hỏi, tiền thật sự quan trọng đến vậy? Liệu có một gia đình nào đó trong thế giới này không có tiền mà vẫn vui vẻ, hạnh phúc không?

Liệu...!có ai đó có thể ôm cô vào lòng ngay lúc này?

Nhưng có vẻ như mãi mãi cô cũng không tìm được một kết quả tốt đẹp cho

bản thân mình, mãi mãi, cô vẫn là một người thừa thãi giữa cuộc đời đầy giông bão này.

Không ai cần cô cả, không ai hiểu cho những gì cô đã trải qua, bọn họ chỉ biết sát muối vào vết thương của cô, khiến cho nó càng lúc càng lan rộng, không bao giờ lành lại.

...!

Nhược Hy bước đi vô định trên đường, cô hoàn toàn không biết mình đang đi đâu và đi về hướng nào.

Vì cho dù cô có đi đến đâu thì đó cũng không phải là nhà, Nhược Hy cô từ lâu đã không còn nhà để về, không có chỗ để gục ngã.

Chỉ có thể đứng trên đôi chân đầy thương tích, lê lét qua chuỗi ngày giông bão, nhưng mãi...tại sao sấm chớp lại không ngừng, tại sao vẫn chưa thấy đích đến?

Ánh mắt Nhược Hy mơ hồ nhìn về xa xăm nhưng lại chẳng nhìn thấy được gì.

Chỉ có âm thanh của Cao Vĩnh An cứ lập đi lập lại trong đầu.

"Á! Bị mù à?"

Trên đường cô đã va phải rất nhiều người, bọn họ đều rất khó chịu, không ngừng chửi mắng những lời thô tục.

Có một người còn nói: "Cô đi chết đi!"

Chết? Chết có phải sẽ kết thúc được mọi chuyện? Đến lúc đó, có phải sẽ có người nhớ đến cô, cảm thấy hối hận vì đã từng nặng lời với cô?

Người ta thường nói, khi một người chết đi thì người ta chỉ nhớ đến những điểm tốt của họ mà khóc thương, cảm thấy tiếc nuối.

Vậy khi cô chết đi, có ai sẽ vì cô mà buồn, có sẽ vì cô mà rơi nước mắt không? Cô cũng cảm thấy thật tò mò.

Đột nhiên, Nhược Hy đổi hướng, cô bước đến ven lề đường, nhìn dòng xe tấp nập và hối hả, trong đầu cô không có bất kì suy nghĩ gì, một chút cảm tưởng cũng không.

Cô chỉ cảm thấy, dường như có ai đó đang vẫy gọi cô ở phía bên kia đường và nói với cô: "Không sao đâu, chỉ cần bước đi, sẽ không còn phiền não

nữa."

Nhược Hy mỉm cười với người trong ảo ảnh, cô bước xuống giường lộ đông xe cộ, một bước, hai bước, rồi ba bước,...!đến giữa đường, cô có hơi chần chừ mà dừng lại.

Tiếng còi xe vang lên ãn ã, cô nghiêng đầu nhìn sang, một chiếc xe tải đang lao đến, vị tài xế trong xe không ngừng la hét.

Cảnh tượng này...!thật đáng sợ, nhưng cô không những không la, không tránh, cô cứ đứng yên một chỗ, nhắm mắt lại, chờ đợi một đi ãu gì đó.

"Kéttttt!!!!"

"R ãn!!!"

Chương 23

Ở Lôi thị.

Lôi Chí Hào có một cuộc công tác ở nước ngoài, vì công ty ở nước ngoài xảy ra chút chuyện nên có lẽ phải mất cả tháng mới có thể trở về.

Vì vậy trước khi đi ông ta đã giao Lôi thị lại cho Lôi Kinh Vũ, để anh quản lí, đương nhiên cả việc trong nhà cũng do anh xử lý.

Thật ra chuyến đi lần này ông ta còn định dẫn Nhược Hy theo, nhưng ông lại thấy cô không khoẻ, sợ cô lại không quen với múi giờ và thức ăn lại sinh bệnh nên thôi.

Nói ra thì vẫn là do ông ta không thật sự yên tâm về Lôi Kinh Vũ.

Bởi dạo này ông ta đã nghe thấy những lời đồn thổi trong công ty, mà ông ta đi lâu như vậy, anh và cô có gì mờ ám làm sao mà ông biết được.

Vì vậy ông đã giao cho quản gia để mắt đến hai người mới yên tâm đi công tác.

...

Lúc này Lôi Kinh Vũ vẫn đang họp, lúc làm việc anh là một người vô cùng nghiêm túc và chuyên nghiệp, không thích bị người khác làm phiền.

Trợ lý của anh đương nhiên cũng biết rõ, nhưng lần này không hiểu sao anh ta lại to gan bước vào phòng họp, thì thềm vào tai anh trước bao nhiêu người.

"Tổng giám đốc, lúc này bác sĩ Nhạc gọi đến cho anh nói là có việc gấp."

Lôi Kinh Vũ cau mày, cây viết đang xoay trên tay bỗng dừng lại: "Cậu còn không biết nguyên tắc làm việc của tôi sao? Tháng này trừ một phần ba tháng lương."

Trợ lý không biết Nhạc Thịnh Vũ nói có việc gấp là việc gấp gì mà lại nặng nề đòi Lôi Kinh Vũ nghe máy, anh ta chỉ biết mà mình vô viên vô cứ

bị trừ lương, vì vậy không nói thêm câu nào mà ngoan ngoãn ra ngoài ngay lập tức, cho dù Nhạc Thịnh Vũ có gọi bao nhiêu cuộc cũng không nghe. Lôi Kinh Vũ cảm thấy bực bội, anh nâng ly cà phê lên muốn uống, nhưng không hiểu sao lại bị trượt tay làm đổ ly cà phê lên tài liệu. Trong khoảnh khắc này, tâm trạng anh không những bực bội mà còn có cảm giác bồn chồn rất khó chịu, lòng ngực cứ không ngừng thấp thỏm. Sau khi cuộc họp kết thúc được một lúc thì anh mới nhớ đến lúc này trợ lý nói Nhạc Thịnh Vũ có gọi cho anh.

Anh kiểm tra điện thoại thì thấy có sáu cuộc gọi.

"Tên này bị rảnh sao, gọi giờ này làm gì?"

Anh thở dài sau đó gọi lại cho Nhạc Thịnh Vũ nhưng không có ai bắt máy, gọi lại lần hai vẫn như lần một.

"Đùa mình sao?"

Lôi Kinh Vũ tâm trạng không vui đặt điện thoại xuống, nhưng đột nhiên tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Anh không nhìn nên tưởng là Nhạc Thịnh Vũ: "Có chuyện gì? Nói nhanh đi, tôi bận lắm."

"Chúng tôi gọi đến từ bệnh viện X, bác sĩ Nhạc nhờ tôi chuyển lời đến anh, cô Cao Nhược Hy bị tai nạn xe và đang cấp cứu."

Lôi Kinh Vũ sửng người, anh định hỏi gì đó thì đầu dây vên kia đã tắt máy.

"Gì vậy chứ? Người phụ này này, đang yên đang lành sao lại bị đụng xe?"

Anh tự lẩm bẫm với bản thân mình, sau đó đứng phắt dậy vớ lấy chiếc áo vest khoác lên ghế và vội vàng đến bệnh viện.

...

Anh đến bệnh, hỏi y tá thì biết cô vẫn đang được cấp cứu.

Ngồi chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu, anh đúng là có lo lắng, nhưng anh cũng chỉ nghĩ là cô bị va chạm nhẹ, sẽ không đến nỗi nào.

Nhưng mười phút trôi qua mà chưa có động tĩnh gì, anh cảm thấy có chút căng thẳng, hai tay đan chặt vào nhau, màu nhú chặt.

Thật ra sống chết của cô không hề liên quan đến anh, cho dù cô có thật sự chết đi thì sao chứ? Cũng như một người xa lạ bình thường, chẳng có gì phải để tâm, thậm chí một chút thương cảm anh cũng sẽ tiếc không cho cô. Nhưng trong khoảnh khắc này, anh thật sự không thể kiểm soát bản thân

mình mà run lên, thật căng thẳng, cảm giác mà anh cũng không thể hiểu được đó là gì, tại sao lại vậy.

Lúc mẹ anh mất, đó chỉ là một cảm giác đau đớn đến tột cùng thôi, không phải là sự hỗn loạn, không nói rõ được bằng lời như thế này.

Chỉ một lúc sau, đèn bên ngoài phòng cấp cứu chột tắt, cửa được mở ra, Nhạc Thịnh Vũ cũng từ đó mà bước ra.

Trước mặt Nhạc Thịnh Vũ, anh giả vờ đi đến như không quan tâm, lạnh lùng nói một câu: "Cô ta chết chưa?"

Nhạc Thịnh Vũ nghe xong không khỏi tức giận mà cau mày: "Cô ấy là bệnh nhân của tôi, tôi nhất định sẽ không để cô ấy chết, cậu đừng lo."

Lôi Kinh Vũ dường như cảm thấy nhẹ lòng hơn: "Cô ta sao rồi?"

"Không muốn quan tâm thì đừng giả vờ quan tâm." Nhạc Thịnh Vũ cộc cằn nói.

Lôi Kinh Vũ nhìn anh ta bằng ánh mắt hình viên đạn, u ám thốt ra một câu khiến anh ta phải lạnh sống lưng: "Trả lời."

"Chậc! Cô ấy bị tài xế xe tải tông phải, cũng may anh ta chạy chậm và thắng kịp thời nên mới không gây chết người tại chỗ.

Nhưng cô ấy bị mất máu rất nhiều, nếu đưa đến bệnh viện trễ một chút thì...!thần tiên cũng không chữa được.

Nhưng giờ thì ổn rồi, ngoài phần đầu bị chấn thương phải khâu nhiều mũi và cánh tay phải bị gãy ra thì còn nhiều vết sướt trên cơ thể."

"Nặng đến vậy sao?"

"Nghe nói là cô ấy tự băng qua đường, giống như là muốn tự tử."

Lôi Kinh Vũ nghe xong, tim bỗng nhói lên, vô cùng đau đớn.

Tự tử, đối với Nhược Hy không phải là không có khả năng.

Chương 24

Lôi Kinh Vũ ngồi kế bên giường bệnh của Nhược Hy, thất thần nhìn vào gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc của cô.

Trên gương mặt này, anh chưa bao giờ nhìn thấy một nụ cười thật sự, mà chỉ nhìn thấy sự u buồn và bi thương.

Cho dù ở cạnh anh hay là là Lôi Chí Hào, cô đều sợ sệt, thu mình vào vỏ bọc của chính bản thân, không cho ai nhìn thấy là cô đang run, đang sợ hãi đến nhường nào.

Trước đây anh không hiểu nên anh cho rằng cô đang giả vờ đáng thương, giả vờ dịu dàng để lấy lòng người khác.

Nhưng giờ anh đã hiểu ra rồi, cô vốn dĩ không cần giả vờ, bản thân cô vốn đã rất đáng thương và yếu đuối.

Thứ cô giả vờ chính là giả vờ mạnh mẽ, giả vờ lạc quan và không để tâm đến những lời cay nghiệt.

Cô muốn hoá thân thành một người mù, người điếc, cố gắng không tranh giành, không chống đối để mong nhận lại một chút yên bình.

Nhưng càng hiểu chuyện thì càng chịu thiệt thòi.

Vậy trong bao nhiêu năm nay cô đã phải trải qua bao nhiêu đau khổ? Bị người ta vu dập thế nào?

Lôi Kinh Vũ anh không những không biết, không hiểu mà còn chà đạp vào vết thương đang rỉ máu của cô, nhấn chìm cô vào hố đen tuyệt vọng.

Đi đâu mà anh từng làm, anh chưa bao giờ hối hận, cũng chưa bao giờ quay đầu nhìn lại một lần.

Bởi vì trên thế gian này không có người nào khiến anh thật sự lưu tâm, mở lòng thương xót cả.

Có thể vì anh chỉ tiếp xúc với những kẻ hám tiền, trong mắt chỉ có danh lợi nên anh đã mất niềm tin với loài người và cảm thấy ai cũng như vậy. Nhưng đứng trước người con gái này, anh thật sự....! cảm thấy nghẹn thở vì đau đớn.

Lôi Kinh Vũ đứng dậy, một mạch bước ra khỏi phòng bệnh.

Tâm trạng không tốt mà còn ngửi thấy mùi sát trùng càng khiến người ta khó chịu.

Vô tình, Nhạc Thịnh Vũ đi ngang qua nhìn thấy anh liếc giao việc lại cho một y tá rồi vội vàng đuổi theo.

"Sao vậy? Cô ấy bị như vậy, cậu không thấy vui à?" Nhạc Thịnh Vũ nửa đùa nửa thật, cố tình chọc anh.

"Bớt làm phiền tôi đi."

Nhạc Thịnh Vũ nghĩ là anh đang nói đến vụ anh ta đã gọi cho anh rất nhiều cuộc gọi vào buổi chiều nên lạnh nhạt nói: "Tôi cũng không muốn làm phiền cậu, tôi chỉ là làm đúng nghĩa vụ thông báo với người nhà bệnh nhân một tiếng." Nhạc Thịnh Vũ dùng lưỡi chọc chọc má rồi nói tiếp: "Nếu cậu cảm thấy ghét bỏ cô ấy như vậy, không muốn đến thì sau này không cần đến nữa, tôi có thể tự lo cho bệnh nhân của mình."

Lôi Kinh Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, anh cũng không cần giải thích là mình thế này thế kia để làm gì, chỉ lạnh lẽo buông một câu: "Tùy cậu."

Nhạc Thịnh Vũ nhìn theo bóng lưng của anh rời đi, cảm thấy có gì đó là lạ nhưng lại không hiểu là sai ở chỗ nào.

Nhưng dường như anh ta phát hiện ra, anh không giống trước.

Nếu là lúc trước, chắc chắn anh sẽ không mang theo vẻ ưu tư đó.

...

Lôi Kinh Vũ lái xe về Lôi gia, khi bước vào trong, mọi người vẫn việc ai nấy làm, mọi thứ vẫn diễn ra như thường ngày.

Bọn họ là không phát hiện ra Nhược Hy đã biến mất hay là vô tâm đến mức không để ý đến cô? Anh có cảm giác như là cô chưa từng tồn tại ở

căn biệt thự này vậy.

Ngay cả quản gia cũng không lo lắng sốt vó như anh nghĩ, mọi người...!
đều rất an nhiên.

Và đi ầu này khiến anh thật sự khó chịu, cũng không biết là ngày thường cô đã làm gì trong căn biệt thự rộng lớn này nữa, bị cô lập như vậy chắc chắn là không thể vui vẻ.

"Thiếu gia, bữa tối đã được chuẩn bị xong rồi, cậu có muốn ăn không?"

Quản gia đi đến hỏi nhưng lại có chút dè dặt, vì ông đã nhìn ra sự u ám trên người anh.

"Quản gia, ông có biết dì Cao đâu không?" Anh nhướn mày, cố tình hỏi quản gia.

Quản gia lau mồ hôi trên trán, sau đó trả lời: "Buổi chiều phu nhân có ra ngoài, nhưng phu nhân không có nói là đi đâu, cũng không cho tài xế đưa đi.

Vì vậy tôi cũng không rõ.

Nhưng chắc là phu nhân ra ngoài đi mua sắm cùng mấy vị phu nhân khác thôi."

"Bình thường dì ấy có qua lại với mấy vị phu nhân đó à?"

Quản gia im lặng không trả lời, vì ông cũng không chắc.

"Dì ấy bị tai nạn xe, đang nằm trong bệnh viện rồi, nếu ông có nói với ba tôi thì nói ông ấy yên tâm, tôi sẽ thay ông ấy chăm sóc dì."

Nói xong Lôi Kinh Vũ hững hờ đi lên lầu, còn quản gia thì sững sờ ở đó.

Rõ sáng nay còn bình thường mà giờ đã bị tai nạn xe.

...

Lôi Kinh Vũ trở về phòng li ền vào phòng tắm tắm, tắm nước lạnh, anh muốn giải tỏa sự bức dọc vô hình này, muốn đi ầu chỉnh lại tâm trạng.

Nhưng có vẻ như, cách này không có tí hữu dụng nào, ngược lại lòng dạ của anh càng thêm rối bời.

...

Trong bữa cơm tối, ăn ng ồi ăn một mình với một bàn thức ăn mà người ta hay gọi là sơn hào hải vị, vậy mà lại nuốt không trôi.

Dường như còn giờ hơn cơm mà Nhược Hy nấu cho anh lúc anh nằm viện.

"Bình thường dì Cao ở biệt thự sẽ làm gì?" Anh hỏi vài người hầu đứng ở bên cạnh.

"Tôi cũng không rõ, bình thường tôi thấy phu nhân hay ng ồi ở xích đu ở ngoài vườn ngắm hoa, thỉnh thoảng còn cắm hoa hay là tr ồng cây, nhớ cỏ gì đó."

"Vậy dì ấy có sở thích đặc biệt gì không?" Anh lại hỏi.

"Sở thích đặc biệt? Phu nhân không kén ăn, cũng không kén chọn nên tôi cũng không biết.

Nhưng có lẽ là phu nhân thích động vật, có lần tôi nhìn thấy phu nhân cho một con mèo hoang ăn, còn bị cào, nhưng lần sau phu nhân vẫn cho nó ăn."

"Vậy à?" Anh không hiểu sao tự nhiên lại cảm thấy tò mò, chỉ là tò mò muốn biết.

Chương 25

Ngày hôm sau, ở bệnh viện.

Ở đây có âm thanh xào xạc của lá cây, có từng cơn gió thoảng lượn chơi ở xung quanh, có tiếng chim rả rích, líu lo gọi chào ngày mới.

Khung cảnh ở bệnh viện có đau thương nhưng cũng có sự bình yên không thể diễn tả bằng lời.

Sau một đêm chống chọi với sự đau đớn không thôi, Nhược Hy đã tỉnh lại trong cơn mơ hồ.

Mọi thứ xung quanh thật quen thuộc nhưng cũng thật xa lạ.

"Thì ra mình chưa chết." Cô nhỏ giọng và cười nhẹ.

Cũng không biết là nên vui hay nên buồn, nên thất vọng hay hân hoan vui sướng vì đã được thoát chết.

Cô không rõ bản thân mình muốn gì, chỉ cảm thấy thật mệt mỏi và đau đớn, đau đớn lẫn thể xác và tâm hồn.

Nhược Hy nhìn lên trần nhà trắng xoá, đôi mắt thần thờ chắt chứa bao nỗi bi thương bây giờ chỉ còn lại một màu u tối.

"Cạch!" Tiếng cửa phòng bệnh vang lên, một vị bác sĩ mặc blouse trắng bước vào.

Nhược Hy quay đầu sang nhìn anh ta: "Bác sĩ Nhạc?"

"Cô tỉnh rồi à? Có cảm thấy khó chịu ở đâu không?" Anh ta đi đến đỡ cô ngồi dậy, vô cùng ân cần và quan tâm, giống như trước đây anh ta cũng đối tốt với mẹ cô như vậy.

Vì anh ta là một vị bác sĩ nên luôn đối tốt với bệnh nhân, tận tình cứu chữa, dù người đó là tốt hay xấu, dơ bẩn hay sạch sẽ.

"Chỉ cảm thấy hơi đau một chút." Cô nhỏ giọng.

"Tại sao cô lại có ý định tự tử?" Nhạc Thịnh Vũ cảm thấy tò mò, trước đây

anh biết đến cô là một cô gái rất mạnh mẽ, kiên cường và lạc quan.

Cho dù có ra sao anh ta cũng chưa từng thấy cô rơi lệ.

"Tôi...!cũng không biết." Cô cố nặn ra một nụ cười, nhưng chính bản thân cô cũng không hề hay biết là nó khó coi đến thế nào.

"Được rồi, vậy cô cố gắng nghỉ ngơi đi, tôi sẽ kêu y tá mua cháo cho cô, guờ tôi còn phải đi thăm bệnh nhân khác."

Nhược Hy gật nhẹ đầu, không nhìn anh ta.

Trước khi rời đi, anh ta còn quay đầu lại nhìn cô và nói một câu: "Cô xứng đáng có một cuộc sống tốt đẹp, đừng từ bỏ bản thân mình."

"Lạch cạch!"

Sau khi Nhạc Thịnh Vũ thật sự rời đi, mắt Nhược Hy có hơi đỏ, cô cảm thấy ngay cả hít thở cũng là một chuyện khó khăn.

Cô tự hỏi, cô thật sự xứng đáng có một cuộc sống tốt thật sao? Thế thì tại sao thế giới này lại vui đập cô đi đến bước đường này? Một khe hở nhỏ cũng không chừa lại cho cô nhìn thấy ánh sáng?

...

Sau khi rời khỏi phòng bệnh của Nhược Hy, Nhạc Thịnh Vũ đã đến đến phòng bệnh khác, khi bước ra thì vô tình nhìn thấy Lôi Kinh Vũ đang đi đến.

Anh ta bước đến ngăn cản lại: "Không phải nói cậu không cần đến sao?"

Lôi Kinh Vũ nhìn anh ta khó chịu cau mày: "Tôi có đến hay không liên quan gì đến cậu? Có phải cậu can thiệp hơi quá rồi không?"

Nhạc Thịnh Vũ tặc lưỡi một cái, sau đó bỏ tay vào túi áo, chậm rãi nói: "Là Lôi Chí Hào kêu cậu chăm sóc cho cô ấy à?" Anh không trả lời, anh ta đành nói tiếp: "Tâm trạng cô ấy đang không ổn định, cậu tốt nhất đừng nói bất cứ đi đâu gì nặng lời cả, cũng đừng hành xác trên nỗi đau của người khác."

Bởi vì cậu không phải cô ấy, cậu sẽ không hiểu được cô ấy đã từng trải qua những gì.

Còn nếu không nói được lời nào để nghe thì tốt nhất là cậu nên ngậm miệng lại."

Nhạc Thịnh Vũ nói như rằng anh ta rất hiểu Nhược Hy vậy.

Sự quan tâm thái quá trên mức quan hệ bệnh nhân và bác sĩ này khiến anh thật sự cảm thấy khó chịu: "Sao vậy? Đau lòng vì cô ta à?"

Nhạc Thịnh Vũ nheo mắt: "Ý gì đây?"

Lôi Kinh Vũ lười biếng đẩy Nhạc Thịnh Vũ sang một bên rồi sải chân bước đi, vừa đi vừa nói: "Trong lòng cậu nghĩ gì tự cậu biết rõ."

...

Lôi Kinh Vũ đứng ở ngoài cửa phòng bệnh của Nhược Hy, chần chừ không bước vào.

Bởi anh cần bình tĩnh, đè nén cơn bực tức xuống, nếu không anh sẽ không nhìn được mà trút giận lên cô mất.

"Cạch!" Cửa phòng bệnh mở ra.

Nhược Hy nghiêng đầu nhìn anh, đồng thời cũng bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn cô.

Cô vội vàng cúi đầu xuống, vì cô tự khắc biết rõ bản thân mình nhỏ bé.

Lần này cô thành ra bộ dạng thê thảm này, chắc chắn anh sẽ cười nhạo vào mặt cô, cô nghĩ vậy.

Anh tạm thời không nói gì, chỉ ngồi kế bên giường bệnh của cô, nhìn cô chằm chằm khiến cô cảm thấy mất tự nhiên.

"Anh đến đây xem là tôi chết chưa sao? Nhưng có lẽ là tôi đã làm anh thất vọng rồi." Cô ngoảnh mặt đi, không nhìn anh mà nhìn ra phía cửa sổ, thế giới ngoài cửa sổ là một bầu trời tự do, chim chóc có thể thoải thích bay lượn, còn cô...!Ha! Không khác gì một trò cười.

"Hôm qua cô đã đi đâu? Sao lại không cẩn thận như vậy?" Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô bằng giọng bình thường, nghe thật xa lạ.

Nhưng cô lại không trả lời câu hỏi của anh mà lại chuyển sang một chủ đề khác: "Nếu như hôm qua tôi thật sự chết đi, thì anh nghĩ, sẽ thế nào?"

Cô quay sang nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy và lạnh lẽo của anh, cũng không biết là cô đang mong chờ điều gì từ người đàn ông này.

Lôi Kinh Vũ siết chặt hai tay, câu hỏi này thật khó trả lời, anh không thể nói là mình không muốn cô chết nhưng cũng không thể giả vờ cao lãnh, tạo thêm cho cô một vết thương.

"Cạch!" Tiếng cửa phòng lại vang lên, nó đã giúp anh xoá tan bầu không khí kì lạ lúc này.

Một vị y tá bước vào, trên tay cầm theo hũ cháo còn ấm nóng: "Bác sĩ kêu tôi mua cháo đem đến."

Y tá đặt cháo lên bàn sau đó rời đi.

"Lạch cạch!"

"Tôi dứt cháo cho cô." Lôi Kinh Vũ mở nắp hũ cháo ra.

"Không cần phiền phức vậy đâu, tôi có thể tự ăn được."

Nếu anh bận thì cứ về trước đi." Cô không muốn gây phiền phức cho ai cả, đặt biệt là với những người không thích mình.

"Im lặng và ngoan ngoãn đi." Anh muốn quan tâm cô nhưng lại bị cô từ chối nên có chút bực bội mà cảnh cáo cô.

Nhưng trước giờ anh chưa từng chăm bệnh cho ai, dứt cháo cho người khác mà cũng không biết thôi.

"Nóng." Nhược Hy cau mày.

Anh là một người không có sự kiên nhẫn, nhưng lần này anh lại thật sự vì cô mà thôi từng thìa cháo dứt cho cô, còn cẩn thận lau miệng cho cô.

Nghĩ thôi đã cảm thấy hoang đường.

Sau khi dứt cháo cho cô xong, anh đỡ cô nằm xuống: "Ngủ một giấc đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa."

Tối tôi sẽ lại đến thăm cô."

"Không cần phiền phức vậy đâu."

Lôi Kinh Vũ bực bội đến bật cười, anh đắp chăn lên cho cô và nói: "Có phiền hay không, không phải là do cô quyết định."

"Có phải là ba anh bảo anh làm vậy không?" Nhược Hy sẽ không bao giờ tin là anh thật sự quan tâm mình, bởi vì đi đâu đó là không thể nào.

"Sao cũng được."

"Nếu là vậy thì..."

Nhược Hy còn chưa dứt câu thì anh đã cộc cằn nói: "Nhắm mắt! Ngủ!"

Sau khi rời đi, anh còn cảm thấy người phụ nữ này thật là phiền phức, anh chưa từng nghĩ, sự hiểu chuyện của Nhược Hy lại khiến anh bực bội.

Chương 26

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Lôi Kinh Vũ đã trở về Lôi gia, nhưng vừa bước vào trong anh đã nhìn thấy một người phụ nữ kiều sa đang ngồi vắt chéo chân trên sofa, đi kèm đũa uống tách trà ấm nóng trong tay.

Thấy anh, cô ta đặt tách trà xuống và mỉm cười: "Sao vậy? Không hoan nghênh tôi à? Dù sao sau này tôi cũng là vợ anh đấy."

Cô ta tên là Lưu Tường Vi, là một đóa hồng xinh đẹp nhưng đầy gai nhọn.

Và cô ấy cũng chính là vị hôn thê của Lôi Kinh Vũ, mặc dù có hôn ước từ nhỏ nhưng hai người rất ít tiếp xúc với nhau, thậm chí là không có thiện cảm.

Cũng may là sau đó cô ta đã ra nước ngoài du học nên anh mới được yên ổn và cũng đã quên luôn mối hôn sự này.

Bây giờ gặp lại, chỉ có chực ghét, ngoài ra thì chẳng còn gì.

"Tôi sẽ không bao giờ cưới cô đâu nên cô đừng có mộng tưởng nữa." Anh đi đến chiếc ghế sofa đơn, tránh cô ta còn hơn tránh tà.

"Tôi cũng không muốn gả cho anh, nhưng anh biết đó.

Chỉ là vì lợi ích, nếu mối hôn sự này thành tôi và anh đều có lợi, ngại gì mà không thử.

Hơn nữa, hôn nhân của chúng ta vốn đã gắn liền với lợi ích của gia tộc rồi, anh không cưới ta thì cũng sẽ phải cưới một người phụ nữ có gia thế hiển hách khác, nhưng anh nghĩ xem, tôi có tài, có sắc, lại tự lập, hiểu chuyện, anh kiếm đâu ra người thứ hai chứ?" Lưu Tường Vi vô cùng tự tin về bản thân mình, cũng vì cô ta đủ thông minh nên mới lựa chọn Lôi Kinh Vũ, so về gia thế và nhan sắc, cả thành phố này có ai hơn anh.

Nên cô ta cảm thấy mỗi hôn sự này cũng không t ả, lần này cô ta về nước chính là muốn kết hôn với anh, mượn bàn tay của Lôi gia và Lưu gia để thành lập công ty.

Nhưng đối với Lôi Kinh Vũ, thứ anh không cần và căm ghét nhất chính là hôn nhân chính trị, anh thà rằng cả đời này không kết hôn cũng sẽ không bao giờ chấp nhận mỗi hôn sự này.

"Có lẽ chúng ta nên dừng cuộc nói chuyện ở đây thì hơn." Anh đứng dậy một mạch đi thẳng lên lầu và dơ tay ra hiệu: "Tiễn khách."

"Anh...! anh như vậy là có ý gì hả? Anh nghĩ chỉ một mình anh quyết định là được sao? Lôi Kinh Vũ, anh cứ cjozf đó cho tôi." Lưu Tường Vi tức giận đến mức nói chuyện hằn học, vẻ kiêu sa và sang trọng của lúc đầu cũng đã bị thổi bay mất.

Chú quan gia thấy vậy liền đi kèm đạm đi tới: "Lưu tiểu thư, mời cô về cho."

"Không cần! Tôi tự biết đi." Lưu Tường Vi cầm chiếc túi xách lên, dậm chân rời khỏi.

...

Ở bệnh viện, Nhược Hy vẫn vậy, cô nghĩ thần thờ bên cửa sổ nhìn lá rơi, người ta thường nói, lá rụng về cội, con người khi chết rồi sẽ tan thành mây khói, nhưng trước khi chết đi, trước khi về lại với thiên nhiên, người ta vẫn thường lo lắng cho những người còn sống, luyện tiếc muốn ở bên họ lâu hơn, nhiều hơn một chút.

Còn cô, dường như sống hay chết đầu không quan trọng, quan trọng là làm sao để có thể kiếm ra tiền để dâng hiến lên cho bọn họ.

Khi bọn họ thật sự nhớ về cô, chỉ có lúc họ túng thiếu và muốn chìa tay ra đòi tiền từ chỗ cô, ngoài ra một lời hỏi thăm cũng không có.

Ngay cả mẹ cô cũng như vậy thì người khác còn đáng sợ hơn.

Nhược Hy vẫn đang thần thờ, chợt có tiếng điện thoại vang lên từng hồi.

"Reng reng reng!"

Cô nhìn trên màn hình ghi một chữ to đùng "dì" thì không muốn bắt máy cho lắm.

"Dì, dì gọi cho con có chuyện gì sao?" Cô nhỏ giọng, không dám lớn tiếng cũng không dám lên giọng tỏ ra khó chịu.

"Không có chuyện gì thì tao không thể gọi cho mày sao? Nhưng mà có thì cũng có đấy.

Mày có thể gửi cho tao thêm ít tiền không? Mà càng nhiều lại càng tốt." Dì của cô nói chuyện rất khó nghe, tính tình lại rất nóng nảy.

"Không phải là đầu tháng con đã gửi cho dì rồi sao? Số tiền đó đủ cho dì tiêu xài thoải mái cả một tháng, không lẽ dì đã dùng hết chỉ trong vài ngày ngắn ngủi sao?" Cô thật sự cảm thấy mệt mỏi, dù sao thì cô cũng đâu phải là cái máy rút tiền.

"Mày nói vậy là sao? Tao lo cho em mày mà một chút tiền mày cũng tiếc với tao sao? Bây giờ dựng mày bị bệnh mà mày cũng không lo sao? Làm người thì phải biết đi đâu một chút chứ con."

Biết đi đâu? Thật ra người không biết đi đâu chính là người dì này của cô, dì ấy cũng không phải là loại người tần tảo, giỏi dang gì.

Để mà so sánh thì dì ấy cũng không khác gì ba của cô, suốt ngày bài bạc, tháng thì không nói, thua lại vay tiền của xã hội đen tiếp tục chơi.

Tiền mà Lôi Chí Hào mỗi tháng, cô đều gửi về cho dì ấy, một đống cũng không thừa lại cho bản thân, vậy mà cũng không đủ cho dì ấy chơi đánh bài.

Thật ra cô cũng đã nhiều lần khuyên dì ấy nhưng dì ấy lại gạt đầu qua loa rồi tiếp tục sa đọa.

Nếu dì ấy không phải người nhà của cô, không giúp cô chăm sóc em trai thì cho dù có cầu xin cô cũng sẽ không đưa tiền cho dì ấy.

Nhưng...

"Sao vậy? Sao lại im lặng không nói gì? Có phải bây giờ mày gả cho nhà giàu rồi, thành Lôi phu nhân rồi nên mày không xem bọn tao ra gì nữa không? Vậy thì sao mày không đưa em trai của mày đến ở nhà của họ luôn đi, con nhờ tao chăm sóc làm gì? Đúng là làm ơn mắc oán mà."

"Dì đừng tức giận, con sẽ tìm cách gửi tiền cho dì, con chỉ mong là dì đối tốt với em trai con, chăm sóc nó cho thật tốt."

"Vậy mới đúng chứ."

Chỉ cần mày ngoan ngoãn nghe lời dì thì dì làm sao mà đối xử tệ bạc với em mày được.

Nhớ là gửi nhanh đây."

"Tút! Tút!"

Nhược Hy ngã người về phía sau, mết mỏi nhắm chặt hai mắt lại, ngăn cho nước mắt không chảy ra.

Những ngày tháng như thế này, cô thà không sống nữa còn hơn.

Bây giờ cô không biết phải kiếm đâu ra tiền nữa, cô cũng không thể mở lời nói với Lôi Chí Hào là cô cần tiền.

"Nếu như ngày hôm đó mình thật sự chết đi, thì tốt biết mấy."

Chương 27

Tối hôm đó, Lôi Kinh Vũ lại đến bệnh viện, anh cũng biết vì sao mình lại bận tâm về cô, lại lo lắng cho cô như vậy.

Chỉ là anh cảm thấy cô thật nhỏ bé, thật đáng thương, bên cạnh còn không có người thân nào để dựa dẫm vào, bây giờ ngoài cái lồng sắt là Lôi gia ra, cô còn không nơi để mong chờ nữa.

Thế nên, anh có lẽ là đang thật sự thương hại cô, một chút lòng trắc ẩn còn sót lại trong anh.

Lôi Kinh Vũ mở cửa phòng bệnh ra, vừa bước vào trong đã thấy cô đang loay hoay bước xuống giường.

Anh cau mày, vội vàng đi đến đỡ cô: "Cô lại muốn đi đâu?"

Nhược Hy có chút ngỡ ngàng, cô đẩy anh ra: "Tôi không sao đâu, anh đừng lo.

Tôi chỉ là muốn đi vệ sinh thôi."

Đột nhiên Lôi Kinh Vũ bế cô lên: "Tôi đưa cô đi."

"Không, không cần, tôi có thể tự đi được." Cô không ngừng giãy dụa, muốn anh thả cô xuống nhưng anh lại ôm chặt cô hơn.

"Im lặng đi."

Vì ở đây là bệnh viện nên Nhược Hy không muốn gây ồn ào, cô cắn môi, để yên cho anh bế mình.

"Được rồi, anh thả tôi xuống đi."

Đến trước phòng vệ sinh nữ, anh thả cô xuống, nhưng vẫn có cảm giác không yên tâm: "Cô thật sự tự mình làm được à? Có cởi quần được không?"

"Anh đừng nói nữa." Cô ngỡ ngàng, tai cũng đỏ cả lên, sau đó thì vào trong, còn anh thì ở bên ngoài chờ.

Nhược Hy vừa bước ra, anh lại bế cô trở về phòng bệnh, chăm sóc tận tình đến mức những người xung quanh thấy đầu ngưỡng mộ, đương nhiên, bọn họ không biết hai người có quan hệ mẹ kế - con riêng, bọn họ cứ tưởng hai người là vợ chồng lâu năm.

Trong căn phòng bệnh rộng rãi chỉ có Lôi Kinh Vũ và Nhược Hy cô, bầu không khí thật sự vô cùng gượng gạo và kì lạ.

Cứ như rằng mỗi lần anh nhìn thấy cô đầu sẽ sợ hãi và khúm núm như vậy.

Vì muốn phá tan bầu không khí này, Lôi Kinh Vũ đã chủ động lên tiếng:

"Cô có muốn ăn gì không? Tôi gọt táo cho cô?"

Nhược Hy không muốn ăn lắm nhưng cô vẫn gật nhẹ đầu.

Một lúc sau, táo đã được gọt xong, anh đưa cho cô đĩa táo, hát cầm về phía cô: "Ăn đi!"

Nhược Hy nhận lấy đĩa táo, lúc đầu cô không định hỏi nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được: "Không phải anh rất ghét tôi sao? Sao tự nhiên lại ân cần như vậy? Tôi thật sự không quen."

Giữa anh và cô vốn là hai đường thẳng song song, anh không có lí do gì để đi ghét một người không cần thiết.

Nhưng từ khi cô bước vào Lôi gia, trở thành bà Lôi, anh lại cảm thấy cô chướng mắt, là một người con gái hèn hạ có thể bất chấp tất cả chỉ vì tiền.

Vì vậy anh càng muốn hủy hoại, chà đạp cô.

Nhưng hiện tại...!anh cũng không rõ bản thân mình đang nghĩ gì.

"Như cô nghĩ đó, tôi chỉ đang thay chồg của cô chăm sóc cô thôi.

Tôi không muốn khi ông ta trở về, thấy cô không lành lặn lại trách tôi bỏ bê cô, rồi lại xảy ra cãi vã."

Anh thản nhiên nói vậy nên cô thật sự không dám nghi ngờ, chỉ là, không hiểu sao lại có chút thất vọng.

Không lẽ câu trả lời mà cô muốn là một câu trả lời khác?

"Anh ghét ba anh đến vậy à? Tôi thật sự rất thắc mắc đó, tôi thấy ba anh rất tốt với anh, thậm chí ông ấy còn muốn khoe con trai của mình với mọi

người." Cô chỉ là tò mò muốn biết nên mới hỏi vậy, cô không nghĩ anh sẽ thật sự trả lời.

"Ha! Ông ta đừng bị vẻ ngoài hào phóng, sang trọng đó của ông ta đánh lừa.

Ông ta chỉ đang cố bù đắp cho những tội lỗi mà ông ta gây ra thôi.

Năm xưa giữa ông ta và mẹ tôi có một mối liên hôn chính trị, giữa hai người đều không tình nguyện nhưng lại bị gia đình ép buộc.

Sau khi mẹ tôi được gả cho ông ta, ông ta đã đối xử tệ bạc với mẹ tôi, thường hay mắng nhiếc, đánh đập để trút giận.

Vào một đêm say rượu, ông ta đã c.ũ.n.g b.ũ.c bà ấy, sau đêm đó, bà ấy mang thai tôi.

Trong thời kỳ mang thai, bà ấy luôn u uất không vui, sau khi sinh tôi ra lại bị tr ần cảm.

Cũng vì tôi giống ông ta nên mỗi lần nhìn thấy tôi bà ấy lại phát điên.

Sau những tháng ngày chịu đựng, vào năm tôi tám tuổi bà ấy...!đã nhảy l ầu tự tử trước mặt tôi.

Cô nghĩ xem, tôi có thể không hận ông ta không? Một người đã hại chết mẹ tôi, khiến tôi không cảm nhận được tình yêu thương từ mẹ.

Tôi nghĩ bao nhiêu năm nay ông ta đã thật sự sám hối, không ngờ lại cưới một cô gái kém hơn mình bao mười tuổi làm bà Lôi.

Đúng là không còn chuyện gì nực cười hơn." Anh không biết tại sao mình lại nói với cô những đi ều này, anh chỉ cảm thấy, ở bên cô, anh có cảm giác bình yên đến kì lạ, có thể dễ dàng nói ra tâm sự của bản thân.

Nhược Hy im lặng không nói gì nhưng cô lại có thể hiểu được phần nào tâm trạng của anh, đó là nỗi đau đớn cả tâm hồn lẫn thể xác, là một nỗi ám

ảnh không thể nào xoá nhoà.

Nhưng anh có thể hận ba anh, hận người đã sinh ra anh, còn cô, cô không biết mình nên hận ai cả, hay chỉ có thể nói đó là số phận của mỗi người?

"Được rồi, cô nên nghỉ ngơi sớm đi, như vậy vết thương sẽ mau lành phục." Anh lấy đĩa táo để lên bàn sau đó đỡ cô nằm xuống, đắp chăn cho cô.

Chợt, cô nắm lấy tay áo anh: "Khi nào thì tôi mới có thể xuất viện?"

"Cô hỏi việc này làm gì?" Anh lạnh giọng, ánh mắt thể hiện rõ sự không hài lòng.

"Nếu tôi xuất viện sớm, anh có thể đưa cho tôi số tiền viện phí còn dư lại không?" Nhược Hy dùng ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn anh, hèn mọn đến mức không thể hèn mọn hơn.

Lôi Kinh Vũ cau mày, anh đứng thẳng người, cao lãnh nhìn cô bằng nửa con mắt: "Cao Nhược Hy, cô bị điên à? Số tiền ông ta đưa cho cô hàng tháng đâu có ít, bây giờ còn muốn thêm? Xem ra lòng tham của cô thật sự không nhỏ nhỉ?"

"Anh chỉ cần nói là có được hay không thôi." Nhược Hy không muốn giải thích, cũng chẳng cần ai hiểu hay đừng cảm nữa, đối với cô, đó không còn là đi đâu quan trọng.

Lôi Kinh Vũ tặc lưỡi, anh thật sự đã đánh giá quá cao cô, không ngờ cô có thể vì tiền mà không màng đến sức khoẻ của bản thân, đến tính mạng cũng không cần.

Liều mạng như vậy, cho đến cùng cũng chỉ vì một chữ "tiền", đáng khinh đến mức anh không thể đừng cảm nổi.

"Tùy cô, cô muốn làm gì thì làm, tôi không quan tâm." Nói xong anh bước ra khỏi phòng bệnh như không có chuyện gì, nhưng lại tức giận trút hết bực tức lên cánh cửa.

"Rầm!"

Nhược Hy chỉ cảm thấy khó chịu một chút nhưng sau đó lại thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng chuyện tiền bạc cũng có thể được giải quyết.

Nhưng, không biết là cô có thể chống chọi đến khi nào, lúc nào thì cô mới có thể thực sự buông xuôi hết tất cả, phó mặc cho trời đất?

Chương 28

Sau khi bước ra khỏi phòng bệnh của Nhược Hy, Lôi Kinh Vũ đã gặp Nhạc Thịnh Vũ.

"Cùng tôi đi uống vài ly không? Hôm nay tôi rảnh." Nhạc Thịnh Vũ mở lời trước, chủ yếu là muốn mượn chuyện uống rượu để nói với anh vài câu.
"Được thôi."

...

Nhạc Thịnh Vũ đưa anh đến một quán rượu bình dân, nơi này tuy không phải là nơi dành cho những kẻ nhà giàu thích hưởng thụ nhưng bầu không gian lại vô cùng tuyệt vời, thoát mát và dễ chịu hơn nhưng nơi đất đỏ toàn những kẻ khoe khoang, không biết trời cao đất dày là gì.

"Cậu thấy chỗ bày thế nào? Không tồi chứ?" Anh ta không cần hỏi cũng biết Lôi Kinh Vũ chưa bao giờ đến những nơi như thế này, chắc là trong lòng đang thầm mắng chửi anh ta keo kiệt.

"Rốt cuộc là cậu muốn nói gì? Cứ thẳng thắn nói ra đi, đừng có vòng vo tam quốc nữa." Âu Thiệu Dương sớm đã đi guốc trong bụng anh ta.
"Vậy tôi nói thẳng vậy."

Cậu có cách nào trả lại tự do cho Nhược Hy không? Nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi e là tinh thần cô ấy sẽ không chịu nổi rồi lại nghĩ quẩn một lần nữa."

Nhạc Thịnh Vũ vô cùng nghiêm túc nhưng Lôi Kinh Vũ thì lại cảm thấy vô cùng nực cười, xém nữa thì phun rượu vào mặt anh ta.

"Cậu lo nhiều như vậy làm gì? Cô ta không cao cả như cậu nói đâu."

Ngay từ đầu người ngã vào lòng Lôi Chí Hào là cô ta, muốn vào nhà họ Lôi cũng là cô ta, không hề có ai ép buộc cô ta phải làm vậy.

Tôi nghĩ cậu bị cô ta tẩy não rồi nên mới cảm thấy cô ta chịu uất ức." Lôi Kinh Vũ uốn cạn ly rượu, cái đất chát của rượu cũng không thể khiến anh ngừng phun ra những lời cay độc.

"Nhưng tôi lại không cảm thấy vậy, tôi cảm thấy cô ấy là một cô gái tốt.

Nếu đúng như cậu nói thì sao mỗi ngày cô ấy đều không vui vẻ, lúc nào cũng ủ dột?" Nhạc Thịnh Vũ cau mày, kịch liệt phản đối.

"Đó là lựa chọn của cô ta, cậu quan tâm nhiều như vậy làm gì? Không lẽ cậu đối với cô ta có gì mờ ám?" Anh siết chặt ly rượu trong tay, mày nhíu chặt đến mức có thể giết chết được con muỗi, ánh mắt hung tợn như một kẻ săn mồi.

"Cậu muốn nghe lời nói thật hay nói dối?" Nhạc Thịnh Vũ nhướng mày như đang muốn thách thức lòng kiên nhẫn của Lôi Kinh Vũ.

Anh dứt khoát nói một câu: "Nói thật!"

"Được, vậy thì tôi nói cho cậu biết.

Thật ra đối với Nhược Hy, tôi có một cảm giác vô cùng đặc biệt, khi nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối, đáng thương và nhỏ bé của cô ấy, không những tôi mà ngay cả những người đàn ông khác cũng muốn lao đến bảo vệ và che chở cho người phụ nữ này.

Chỉ có những kẻ không có tình người như cậu mới có thể dừng dừng đến mức này thôi." Nhạc Thịnh Vũ không hề né tránh ánh mắt của Lôi Kinh Vũ, thậm chí còn nhìn chằm chằm vào anh không chớp mắt.

"Ha! Cậu nói đúng rồi, đó cũng là lí do khiến cô ta luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng thực chất lại đang giả vờ đáng thương, đang giả vờ vô hại.

Và tôi, sẽ không bao giờ bị cô ta lừa như các người." Anh nói xong sau đó đặt mạnh ly rượu lên bàn rồi bỏ đi, không muốn tiếp tục cùng Nhạc Thịnh Vũ nói những lời nhảm nhí về người phụ nữ đó nữa.

Nhạc Thịnh Vũ thở dài: "Tính cách không những không tốt lên mà càng ngày càng tệ đi.

Cũng không biết người có thể trị được cậu đã sinh ra chưa nữa."

...

Ngày hôm sau, Nhược Hy xuất viện, quản gia đã cho tài xế đến đón cô.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, Nhạc Thịnh Vũ đã nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần, mỗi lần đều cùng chung một câu nói: "Cô phải cẩn thận đấy, chú ý đừng để đụng đến vết thương, tay cũng phải cẩn thận, nếu không làm được gì thì cứ kêu người trong nhà làm giúp, đừng cố, sau này sẽ dễ để lại di chứng."

Nhược Hy mỉm cười điệu dàng, cho dù anh ta có nhai đi nhai lại bao nhiêu lần thì cô cũng không cảm thấy phiền phức.

Vì thật ra cô rất muốn có người nào đó quan tâm đến mình, kiểu người như bác sĩ Nhạc, tận tình chăm sóc cho bệnh nhân, cô có c ầu còn không được.

"Bác sĩ Nhạc, anh tên tâm đi tôi thật sự không sao đâu."

"Nhưng tôi cảm thấy cô vẫn nên ở lại bệnh viện thì hơn." Nói thế nào thì anh ta vẫn cảm thấy lo lắng, dù sao vết thương của cô cũng không phải là nhẹ.

"Phu nhân, chúng ta nên đi thôi." Quản gia chờ đợi lâu đến mức phải lên tiếng.

"VẬY TÔI ĐI ĐÂY, TẠM BIỆT BÁC SĨ NHẠC." Cô vẫy tay chào tạm biệt anh ta, sau đó lên xe.

...

V ềđến biệt thự, mọi người nhìn liếc sang cô một cái rồi lại tiếp tục làm việc, dường như là không quan tâm đến cô cho lắm.

Sau khi cô bước lên lầu, cô mới nghe một người làm than thở.

"Phiền thật đấy, bình thường chúng ta đã bận rộn rồi, bây giờ lại còn phải lo cho một kẻ tàn phế."

Cô nói coi có phiền phức không chứ."

"Thôi đi, dù sao cô ta cũng là Lôi phu nhân."

"Lôi phu nhân gì chứ? Cô ta vốn chỉ là một con chim sẻ đội lốt phượng hoàng thôi."

Đợi đến khi lão gia chán rồi, ngay cả một người làm như chúng ta, cô ta cũng không bằng."

"Được rồi, được rồi, đừng nói nữa.

Mau làm việc đi."

Nhược Hy cúi mặt, cô khẽ cong môi đau đớn rồi tiếp tục đi lên lầu, dù sao thì cô cũng khá quen với những lời nói như thế này rồi, nó không thể khiến cô tổn thương mà chỉ như một nỗi đau vô hình luôn giằng xé tim gan cô.

Chương 29

Tối hôm đó, Lưu Tường Vi đến tận Lôi thị tìm Lôi Kinh Vũ, nhưng bảo vệ của Lôi thị lại cương quyết không cho cô ta vào trong, mặc dù biết cô ta là thiên kim đại tiểu thư của Lưu gia bọn họ cũng không mấy may lo sợ. Tại vì sao? Bọn họ đã có người chống lưng rồi thì còn sợ gì nữa chứ? Từ trong ra ngoài Lôi thị, ai cũng đã biết mặt cô ta và anh đã ra lệnh, chỉ cần nhìn thấy cô ta liền ngay lập tức đuổi ra ngoài, nếu không sẽ bị đuổi việc. Thế nên cho dù cô ta có hơi lộ cũng vô ích, không có ai bị đần đến mức chống lại Lôi Kinh Vũ.

Nhưng không thể vào được Lôi thị thì cô ta đến Lôi gia chờ anh, cho dù thế nào, hôm nay cô ta cũng phải gặp anh cho bằng được.

...

Nhược Hy từ trên lầu đi xuống, cô vốn định uống một ly nước ấm, nhưng Lưu Tường Vi nhìn thấy cô liền có cảm giác không thuận mắt.

"Này! Cô là giúp việc ở đây à?" Cô ta cao giọng, cứ như là đang ở nhà của mình.

Nhược không nghĩ là cô ta đang gọi mình nên không lên tiếng, đến khi cô ta lớn giọng gọi một lần nữa thì cô mới phát giác ra.

"Tôi gọi cô đấy đờquè tay, cô bị điếc à?"

Nhược Hy cẩn thận nghiêng đầu nhìn cô ta, dường như là cô chưa từng gặp qua người này.

Nhưng qua khí chất và sự ngạo mạn của cô ta, cô có thể đoán ra được cô ta không phải là một cô gái bình thường, chắc là tiểu thư của nhà nào đó.

"Cô gọi tôi có việc gì không?"

Đột nhiên, trong đầu cô ta nảy ra một ý hay, cô ta nhếch môi nói: "Rót cho tôi ly nước."

Vì nghĩ cô ta là khách nên cô cũng không muốn so đo làm gì, dù sao cũng

chỉ là rót một ly nước.

"Của cô đây."

"Đúng là chậm chạp lè mề" Cô ta khó chịu ra mặt, vừa cầ n vào ly nước đã lớn giọng như loa phát thanh: "Nước nguội như vậy sao mà uống?"

Người làm trong biệt thự không nói gì, cũng không ra mặt giải thích, chỉ đứng một góc cười tủm tỉm, chờ xem một màn kịch hay.

Nhược Hy không biết là cô ta đang bực mình về chuyện của Lôi Kinh Vũ nên đang muốn tìm một người để trút giận, cô mỉm cười sau đó lại đổi cho cô ta một ly nước khác.

Lần này cô lấy cho cô ta một ly nước ấm, nhẹ nhàng đặt xuống bàn, một chút sự bực bội cũng không có, nhưng như vậy lại càng khiến cô ta cảm thấy khó chịu, dường như tâm trạng không tốt nên nhìn thấy thứ gì cũng không thể vừa mắt được.

Cô ta cầ n ly nước lên, trực tiếp tạt thẳng vào mặt của Nhược Hy, ngông cuồng không chút kiêng nể, dù đang ở Lôi gia: "Cô bị điên à? Nước nóng như vậy làm sao mà uống? Cô cố tình muốn tôi bỏng chết hay sao?"

Cô ta đặt mạnh ly nước xuống bàn, tiếp tục chửi mắng: "Đúng là kẻ thấp hèn, một chút quy tắc cũng không có."

Người làm trong biệt thự đầu chĩa ánh mắt khinh thường về phía cô cười khúc khích vì đã được xem một màn kịch mà họ ưng ý.

Những âm thanh đó cứ xì xào bên tai cô, cảm giác vô cùng chói tai và khó chịu, khiến cho cô cảm thấy thở thoi cũng nặng nề

Nhược Hy siết chặt bàn tay trái, lạnh lùng nói một câu: "Cô đừng ức hiếp người quá đáng."

Lưu Tường Vi xoay người lại, cô ta nở một nụ cười giễu cợt rồi nhướn mày nhìn cô: "Đừng? Bỏn tiêu thư đây cứ thích vậy đấy thì cô làm gì được tôi?"

Cô ta dơ tay lên định tát vào mặt Nhược Hy như một rò tiêu khiển, nhưng không ngờ cô lại chống cự, siết chặt lấy cổ tay cô ta.

Đúng là cô đã quen bị chà đạp, bị khinh rẻ nhưng không phải lúc nào cô cũng nhẫn nhịn một cách vô cớ như vậy.

"Được lắm, dám chống đối tôi?"

Vì là tay trái nên cô vốn dĩ không thể bì lại với sức mạnh của cô ta, chỉ một giây sau tình thế đã bị lật ngược, cô ta hất tay của Nhược Hy ra và dơ tay kia lên.

Nhưng còn chưa kịp làm gì thì...

"Làm gì vậy?" Lôi Kinh Vũ về vè đến đã nhìn thấy cảnh hỗn chiến, anh cúi gắt lên tiếng.

Lưu Tường Vi vội vàng bỏ tay xuống, sau đó thì chạy đến chỗ của anh:

"Anh hỏi cô ta xem, chẳng có quy tắc gì cả.

Chỉ là một kẻ hèn mà lại dám lên mặt với tôi."

Nhược Hy u ám cúi mặt, cô không nói lời nào, cũng chẳng muốn nói gì nữa.

Người thật sự có mắt sẽ nhìn thấy ai là người bị đem ra làm trò cười, còn anh...! vốn là một kẻ không có mắt.

Lôi Kinh Vũ hất tay Lưu Tường Vi ra, sau đó đi đến chỗ của anh, anh đưa tay lên định vén tóc mái bị bết dính trên gương mặt sang một bên nhưng cô lại vô thức né tránh và lùi lại.

Cô tưởng anh muốn đánh mình?

Lôi Kinh Vũ cau mày, anh mở miệng ra định nói gì đó nhưng lại bị cô giành nói trước: "Nếu tôi đã chọc giận cô ấy thì cho tôi xin lỗi."

Nói xong, Nhược Hy trực tiếp đi lên lầu trong sự khó hiểu của Lôi Kinh Vũ.

Thật ra nếu có ai đó đứng về phía cô, cô vẫn có khả năng có thể tiếp tục chống chọi và đòi lại sự công bằng cho bản thân.

Nhưng nếu cả thế giới đã quay lưng với cô, không ai chịu tin tưởng cô thì cho dù cô có giải thích hay nói lý lẽ cũng vô ích, thay vì vậy thì một lời xin lỗi có thể khiến bọn họ nguôi giận, tha cho cô một con đường sống.

Đạo lý này, từ lâu cô đã học được, vì vậy cô mới có thể sinh tồn đến ngày hôm nay.

Lôi Kinh Vũ thở dài, anh quay sang cộc cằn với Lưu Tường Vi: "Cô tưởng ở đây là nhà mình sao? Muốn làm gì thì làm à?"

"Không thì sao? Dù sao thì sau này tôi cũng là thiếu phu nhân ở đây, quát mắng một con nhỏ người làm thì sao?"

"Người làm? Đó là vợ của ba tôi, không phải người làm đâu." Không biết

tại sao anh có thể nói lời này một cách nghiêm túc, không mang theo sự
giễu cợt và cười nhạo nữa.

Lưu Tường Vi nghe xong cảm thấy thật tức cười: "Gì chứ? Vậy thì đúng là
còn thấp hèn hơn cả người làm."

Trước đây Lôi Kinh Vũ cũng cảm thấy như vậy, nhưng khi anh nói và
người khác nói lại có một sự khác biệt rất lớn.

Không hiểu vì sao anh lại vô thức tức giận với đi đâu mà mình cho rằng là
đúng: "Câm miệng cô lại và cút ngay lập tức, trước khi tôi cho người đuổi
cô ra ngoài."

"Nếu hôm nay tôi và anh không nói chuyện rõ ràng tôi sẽ không đi." Cô ta
nhất quyết muốn thuyết phục anh kết hôn với mình, cô ta không quan tâm
là có yêu hay không yêu, cô ta chỉ cần tiền, quyền, địa vị và lợi ích.

"Tôi không có gì để nói với cô.

Bây giờ không, sau này càng không.

Nếu cô có xíu lòng tự trọng thì chủ động hủy bỏ hôn ước đi, đừng để tôi
phải ra tay."

Anh nói như vậy chính là đã cho cô một đường lui, vì một khi bên nhà trai
chủ động hủy hôn, thế diện của nhà gái sẽ bị tổn hại không ích.

Bởi người ngoài không biết, họ sẽ cho rằng bên nhà gái phải như thế nào
đó thì nhà trai mới hủy hôn.

Như câu "không có lửa thì làm sao có khói".

Lưu Tường Vi cố nuốt cục tức xuống bụng, sau đó mỉm cười đầy ý thách
thức: "Tôi sẽ không để cho anh toại nguyện đâu, hơn nữa, hai nhà Lôi -
Lưu từ lâu đã có giao hảo, anh nói hủy là hủy được sao? Nên tỉnh mộng lại
đi!"

Nói xong, cô ta hất tóc, quay lưng bỏ đi.

Lôi Kinh Vũ cau mày, nhờ cô ta mà anh mới hiểu được, thế nào là tham
vọng đầy mình, Nhược Hy so với cô ta, vốn không là gì cả.

Hơn nữa từ khi vào Lôi gia, cô cũng chưa từng ý vào mình là Lôi phu nhân
mà lên mặt với bất kỳ ai, luôn nhẫn nhịn và biết vị trí của mình ở đâu.

Rõ ràng là không hề giống những người phụ nữ tham lam và đê tiện ngoài kia, ngay cả cách chiêu đàn ông, cách làm nũng cô cũng không biết.

"Chậc! Sao mình lại cảm thấy cô ta tốt chứ? Rõ ràng là người phụ nữ ngu ngốc đến đáng khinh." Anh tự lằm bằm một mình sau đó ng ồi ở sofa châm một điếu thuốc, dường như vị cay n ồng của thuốc đã khiến anh tỉnh táo hơn.

Có lẽ vậy.

Chương 30

Khoảng nửa đêm, Lôi Kinh Vũ từ phòng làm việc trở về phòng, trong bóng tối, anh chợt nhìn thấy ở nhà bếp lại sáng đèn và có tiếng động.

Anh đi xuống xem thử, nửa đêm nửa hôm rồi ai lại làm gì ở nhà bếp.

Không ngờ anh lại nhìn thấy Nhược Hy đang lợ mọ làm gì đó, sau đó lại ngửi xôm xuống ôm bụng, có vẻ vô cùng đau đớn.

"Cô bị làm sao vậy?" Anh đứng ở đằng sau cô cất giọng trầm ghê rợn khiến cô không khỏi giật mình.

"Anh là ma sao? Thành linh lại xuất hiện mà chả có tiếng động gì." Nhược Hy đứng dậy, tiếp tục pha một ly mật ong ấm nóng.

"Chỉ có người làm chuyện mờ ám mới sợ bị người ta phát hiện thôi.

Nửa đêm nửa hôm cô làm gì ở đây?" Anh đi đến gần mới phát hiện ra sắc mặt cô hơi nhợt nhạt, trán đổ mồ hôi lạnh.

"Không lẽ tôi đi uống nước cũng phải báo cáo với anh sao?" Cô cầm ly mật ong đi lướt qua anh, sau đó thì đi lên lầu, nhưng dáng đi lại có chút lạ, dường như là không đi nổi.

Lôi Kinh Vũ cau mày sau đó theo cô vào phòng.

"Anh lại muốn gì đây?" Cô mệt mỏi nói.

"Rốt cuộc là cô bị làm sao vậy? Không khoẻ ở đâu à?"

Nhược Hy mặc kệ anh, cô uống xong ly mật ong rồi lên giường cuộn mình trong chăn, tay trái ôm lấy bụng.

Anh thử sờ trán cô, rõ ràng là không bị sốt.

"Đau bụng à?" Anh ngồi trên giường, cúi thấp người hỏi cô, dáng vẻ rất ân cần.

"Ừm." Cô nhắm chặt mắt, khẽ ừm một tiếng như tiếng mèo kêu.

Lôi Kinh Vũ dường như hiểu ra được là cô bị gì, nhẹ nhàng đặt bàn tay to

lớn và ấm áp của mình vào bụng dưới của cô, xoa xoa nhẹ nhàng.

"Có đau lắm không? Phụ nữ các cô đều bị như vậy à?" Anh vừa lo lắng lại vừa thắc mắc.

Nhưng Nhược Hy đau đến mức không muốn trả lời anh, anh nói gì, hỏi gì cô cũng chỉ "ừm" một tiếng.

Anh nhìn cô thế này lại nhớ đến những lời mà Nhạc Thịnh Vũ nói với anh, đúng là cô rất nhỏ bé và mỏng manh, chỉ cần nhìn thấy cô với đôi mắt đỏ hoe, cúi đầu cam chịu là lòng anh lại dâng lên một cảm giác không tên, chỉ muốn ôm cô vào lòng, vỗ về và nâng niu.

Lúc này khi cô bị Lưu Tường Vi bắt nạt, anh thật sự đã rất tức giận.

Không biết tại sao, nhưng, chỉ có anh mới được phép bắt nạt cô, hành hạ cô.

Còn những người khác thì không có cái quyền đó.

Sau khi Nhược Hy ngủ say, anh mới yên tâm mà trở về phòng của mình.

Nhưng trùng hợp, khi anh bước ra từ phòng của cô, quản gia đã vô tình nhìn thấy.

Sau đó, quản gia nhanh chóng đi xuống lầu gọi điện báo cho Lôi Chí Hào. Vì bây giờ ở nửa bên kia Trái Đất là buổi sáng nên ông ta đã nhanh chóng nhắc máy.

"Lão gia, lúc này tôi nhìn thấy..."

...

Sáng ngày hôm sau, bầu trời vào sáng sớm đã u ám, báo hiệu ngày hôm nay không phải là một ngày đẹp trời.

Nhược Hy từ trên lầu đi xuống, lúc này Lôi Kinh Vũ vẫn đang ngủ ăn sáng.

Cô nhìn thấy anh thì giả vờ như không thấy, chỉ cúi mặt ăn cháo của mình, nhưng sử dụng bằng tay trái nên có hơi khó khăn, rơi vãi hết cả bàn.

Lôi Kinh Vũ nhìn thấy ngứa cả mắt, anh ngả lưng về sau, nhìn cô chằm chằm như nhìn một sinh vật lạ, khiến cô cảm thấy mất tự nhiên.

Cô khẽ ngẩng đầu lên nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "Mặt tôi dính gì sao?"

Anh không nói không rằng, đột nhiên bước đến, cướp lấy bát cháo của cô, cho hết vào miệng, sau đó...!anh nâng cằm cô lên, ánh mắt nhìn cô lạnh lùng, cúi đầu xuống bón cháo cho cô.

Cô siết chặt tay, nuốt sạch cháo từ trong miệng anh, không dám kháng cự vì sợ mọi người sẽ phát hiện.

Sau khi dứt ra, anh còn giúp cô liếm đi hương vị còn vương vấn trên môi rồi lại thản nhiên liếm mép.

"Như vậy không phải nhanh hơn không?"

Cơ thể cô cứng đờ, sợ hãi bắt đầu dâng trào, nếu như lúc này thật sự có người nhìn thấy thì...!hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào?

"Anh...!anh trêu đùa tôi như vậy vui lắm sao?" Nhược Hy nhỏ giọng, khoé mắt hơi ửng đỏ.

Anh nhếch mép, bỏ hai tay vào túi quần, ghé sát vào tay cô thì thào lời lang sói: "Cô nên học cách làm quen đi, vì sau này vẫn còn nhiều trò hay dành cho cô."

Nói xong, anh đứng thẳng người dậy, nhướn một bên mày nhìn cô rồi rời đi.

Nhược Hy nhìn xung quanh, xác nhận lại một lần nữa, không có ai nhìn thấy thì cô mới yên tâm.

"Anh ta đúng là một người kì lạ." Nhược Hy thì thào.

Cô cảm thấy dạo anh anh đối với cô rất lạ, lúc thì ân cần quan tâm, lúc thì cộc cằn, hung dữ, lúc thì bá đạo, ép người khác phải theo ý mình.

Cô không hiểu, rốt cuộc thì anh muốn làm gì.

Thà rằng lúc nào anh cũng dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn cô thì cô còn cảm thấy dễ chịu hơn.

Còn đằng này anh lại vừa đánh vừa xoa, khiến cô cứ bị lầm tưởng là anh thật sự đối tốt với mình.

Rồi cô lại vô thức cảm nhận được sự ấm áp từ anh, hay, là do cô thiếu sự quan tâm đến mức chỉ cần anh trao cho cô một chút hơi ấm giả tạo, cô cũng sẽ cảm thấy rằng mùa đông ấm áp?

Chương 31

Tối, ở Lôi thị, Lôi Kinh Vũ ngồi ngẩn người ra ở phòng làm việc, khoe miệng khê noén lên khi nghĩ đến Nhược Hy.

Cũng chả hiểu là anh bị gì, nhưng cả ngày hôm nay, hình ảnh của cô cứ hiện lên trong đầu của anh, gương mặt nhỏ nhắn đó, đôi môi căng mọng và ánh mắt ướt lệ, tổng thể là một hình ảnh vô cùng xinh đẹp.

Anh nuốt nước bọt, sau đó thì đột nhiên anh phát hiện ra, bản thân mình thật kì lạ.

Sao lại phải nghĩ về cô chứ?

"Đúng là điên thật rồi!" Anh cau mày và tiếp tục làm việc nhưng chỉ được một lúc đã không chịu nổi.

Anh bỏ cây bút xuống bàn, ngã lưng về sau, tâm trạng vô cùng bức bối.

Anh hít vào một hơi thật sâu, sau đó châm một điếu thuốc, rít một ngậm mê man, phả ra khói thuốc trắng xóa đầy ảo mộng.

Nhưng tâm trạng có vẻ như...!không hề khá lên mà lại càng thêm bức dọc và khó chịu.

Anh dập tắt điếu thuốc, đứng phắt dậy, lấy chiếc áo vest vắt trên ghế và bước ra khỏi phòng làm việc.

"Tổng...! tổng giám đốc, ba mươi phút nữa chúng ta có một buổi tiệc..."

Trợ lý định vào phòng anh thông báo nhưng vô tình anh đang đi ra nên sẵn tiện nói luôn.

Nhưng còn chưa đợi cậu trợ lý nói xong thì anh đã đi lướt qua cậu ta, mặt không cảm xúc, lạnh giọng nói: "Không đi."

"Hả?" Cậu ta không phải nghe không rõ mà là không tin vào tai mình, buổi tiệc này rất quan trọng vậy mà anh lại nói không đi?

"Tổng giám đốc, anh có nên suy nghĩ lại không? Bữa tiệc này có rất nhiều

ông to, bà lớn, nếu anh không đi, bọn họ sẽ nói là anh không nể mặt họ, rất dễ gây ra hiềm khích không đáng."

Cậu trợ lí cứ nói luyên thuyên khiến anh vô cùng bực mình, quay lại lườm cậu ta một cái: "Vậy thì cậu tự mà đi đi!"

Cậu trợ lí sượng trân, đứng yên như một pho tượng, trong lòng khóc thét mà không dám than vãn dù chỉ một lời.

Chỉ có thể trách là cậu ta không bằng anh, không phải là một tổng tài bá đạo, muốn làm gì thì làm.

...

Trở về Lôi gia, Lôi Kinh Vũ định đi lên lầu thì vô tình nhìn thấy người làm đang dọn dẹp chén bát và thức ăn thừa.

"Cái đó là gì?" Anh hỏi.

"Thiếu gia! Cái này...! phu nhân vừa ăn xong bữa tối." Người làm ngò nghêch trả lời.

Anh khẽ cau mày, rõ ràng thức ăn vẫn còn nguyên, không giống như đã động đũa, còn không bằng cả mèo ăn, hèn gì mà lại gây tro xương.

Anh "ừm" một tiếng sau đó đi lên lầu, đến trước cửa phòng mình, còn chưa bước vào thì anh đã nghe thấy tiếng động lạ vang lên ở phòng kế bên.

"Rầm!"

"Á!"

Anh nhắm mắt, định không quan tâm đến, nhưng cuối cùng lại không nhịn được mà lo lắng.

Anh thở dài một hơi, sau đó bực bội đi qua phòng của cô.

"Cô làm gì mà ồn ào vậy?" Anh vừa bước vào đã vội mắng nhiếc, nhưng trong phòng không có ai cả.

Không lẽ anh nghe nhầm?

Lôi Kinh Vũ nghe thấy có tiếng nước chảy trong phòng tắm, anh đi đến mở cửa ra thì nhìn thấy cô đang khoả thân ng ồi ở dưới sàn, người dính đ ầy xà phòng.

"Anh...!anh làm gì vậy?" Nhược Hy hốt hoảng vội vàng lùi về phía sau.

Anh cau mày nhìn cô bằng nửa con mắt, đi ềm tĩnh đến mức đáng sợ: "Lúc này tôi nghe có tiếng động, bị sao vậy?"

"Anh...!anh mau ra ngoài đi!" Cô vừa che che chắn chắn vừa nó tránh ánh mắt của anh.

"Trả lời!" Giọng anh lạnh lẽo như một tảng băng, dễ dàng khiến cô sợ hãi.

"Tôi...!tôi chỉ bị ngã thôi, không...!không sao."

Anh tặc lưỡi, vội vàng đi đến rửa sạch xà phòng trên người cô, còn sờ mó khắp người cô.

"Anh...! anh làm gì vậy?" Cô đẩy anh ra nhưng anh lại nắm chặt lấy hai tay cô, lên giọng cảnh cáo: "Nếu tôi mà bị ướt thì cô chết chắc."

Sau khi rửa hết xà phòng trên người, anh lấy khăn tắm choàng vào cho cô rồi bế cô ra ngoài, đặt cô lên giường.

Anh quỳ một chân xuống, kiểm tra khắp người cô: "Có bị thương hay chảy máu ở đâu không? Tay có bị va phải thứ gì không? Lúc nãy khi ngã xuống có bị đập đầu không? Để tôi đi gọi Nhạc Thịnh Vũ đến đây."

anh vừa đứng dậy thì cô đã nắm chặt lấy cổ tay anh, không cho anh đi:

"Không cần đâu, tôi không sao cả, không cần phiền phức như vậy.

Tôi không sao."

"Không bị đau ở đâu?" Anh nheo mắt, không hệtin vào hai chữ "không sao" của cô.

"Chỉ...!chỉ bị trật chân thôi." Nhược Hy nhỏ giọng, không dám nhìn thẳng mặt anh.

Lôi Kinh Vũ nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu để không nổi nóng với cô.

"Anh...!anh mau ra ngoài đi, tôi phải mặc quần áo."

Cô vừa dứt lời thì anh đã đi đến tủ quần áo, lấy một bộ đồ ngủ bằng lụa bước lại chỗ của cô.

"Anh...!anh lại muốn làm gì?" Cô sợ hãi lùi lại phía sau nhưng lại bị anh nắm lấy bắp chân.

"Trật tự đi! Có chỗ nào của cô mà tôi chưa nhìn qua?" Anh lấy khăn tắm ném sang một bên sau đó tự tay mặt đờ cho cô.

Tuy anh chưa từng chăm sóc ai nhưng lại chăm cô còn hơn cả chăm em bé.

"Anh làm như vậy, lỡ đâu có người nhìn thấy thì sao?" Cô khẽ liếc mắt nhìn anh.

"Tôi không sợ thì cô sợ gì?"

"Nhưng mà..."

Anh không muốn nghe cô nói nhảm, trực tiếp ngã xuống giường, đặt hai chân cô lên đùi mình kiểm tra: "Bị trật chân nào? Hai chân?"

"Chân...!chân trái." Cô ngoan ngoãn trả lời.

"Ha! Cô cũng hay thật, không nhưng tay phải bị gãy mà bây giờ chân trái cũng bị trật luôn.

Đúng là báo thù, không ai báo bằng cô." Anh vừa trách móc, vừa nhẹ nhàng, cẩn thận xoa chân cho cô.

"Có đau lắm không?" Anh hỏi.

Cô lắc đầu.

Anh bực mình nhìn cô: "Trả lời đàng hoàng đi! Đau hay không?"

"Một...!một tí." Ít khi cô thấy anh nghiêm túc đến vậy nên hơi sợ hãi, còn hơn một người ba đang mắng con gái mình.

"Cô không làm được mà không biết nhờ người giúp à?" Anh lại bắt đầu cau có.

"Tôi tự làm được mà, không cần phiền người khác."

Anh bị cô chọc tức đến bật cười thành tiếng: "Ờ hay! Tự làm được mà bây giờ lại thành ra như này? Lỡ như không may bị va vào đầu hay cái tay bị gãy của cô thì sao? Cô đã lường trước được hậu quả chưa? Cứ như là mình giỏi lắm vậy, không cần người khác giúp."

Cô cúi đầu, mím chặt môi, ánh mắt buồn buồn.

Thật ra cô cũng muốn nhờ người khác giúp mình, nhưng mọi người trong biệt thự ai cũng bận rộn, thậm chí là không muốn quan tâm đến cô, nên cô cũng ngại không dám lên tiếng nhờ họ giúp, sợ lại gây phiền phức.

"Tôi thật sự không sao rồi, anh không cần lo lắng đâu." Cô rụt chân lại, có ý muốn đuổi anh.

"Lo lắng? Tôi mà lo lắng cho cô á? Tôi thấy cô nên tỉnh mộng đi!" Anh bực bội đi ra khỏi phòng cô.

"Rầu!"

Anh vừa đi trở về phòng vừa lèm bèm: "Tôi mà lo lắng cho cô thì tôi là chó chứ không phải là người nữa."

Chương 32

Nhược Hy bước đi khập khiễng trên đôi chân của mình, từ trên lầu bước xuống, cô đi đến rót một ly nước rồi định lên lầu.

Nhưng Lôi Kinh Vũ lại nhìn thấy cô, lúc này anh đang ngồi ở bàn ăn cơm tối thì lên tiếng: "Dì Cao!"

Tuy đã nghe anh gọi như thế này nhiều lần nhưng mỗi lần nghe thấy cô lại có cảm giác rất khó chịu, cứ như là anh đang cố tình đùa cợt cô.

Nhược Hy nghiêng đầu nhìn anh, cô hơi nhướn mày: "Hửm?"

"Lấy bát đũa, cùng tôi ăn cơm." Anh đây không phải đang mời mà giọng nói giống như ra lệnh hơn.

Lúc nào cũng bá đạo và khó hiểu như vậy.

Cô xua tay: "Không cần đâu, cậu ăn đi, tôi lên lầu trước." Nói xong cô tiếp tục khập khiễng đi lên lầu.

Đột nhiên, anh đặt mạnh bát cơm xuống, lạnh giọng, nói: "Dì Cao ghét cùng tôi ngồi một bàn đến vậy sao?"

Nhược Hy đứng hình ngay tại chỗ, cô không biết là anh đang muốn làm cái trò gì, nhưng cô lại cảm nhận rõ, người làm trong biệt thự đang nhìn cô chằm chằm, ngay cả quản gia cũng đang nhìn cô.

Cô nuốt nước bọt, bình tĩnh quay lại, đi đến bàn cơm đặt ly nước xuống và ngồi xuống ghế.

"Lấy bát đũa cho dì ấy." Anh ra lệnh cho người làm.

Cô có hơi khó hiểu nhìn anh, từ khi nào mà anh lại cảm thấy cô đơn khi ăn cơm một mình vậy, còn cần cô ăn cùng?

Người làm vừa lấy bát đũa đem ra thì anh đã cướp đi chiếc bát của cô, bới cho cô một bát cơm đầy và bảo: "Ăn đi!"

"Thật ra là tôi đã ăn rồi." Cô nhìn thôi đã biết là không nuốt hết bát cơm

này nổi, hơn nữa cô cũng không muốn ăn.

"Ừm."

Nhưng anh chỉ ừm, sau đó gấp thức ăn cho cô, anh gấp toàn là thịt và cá, đầy cả bát cơm.

"Ăn nhiều vào vết thương sẽ mau lành hơn.

Nếu không đến khi ba tôi về nhìn thấy di thể này sẽ xót lắm đấy." Anh thản nhiên nói vậy, cũng không biết là có phải đang cười cợt cô không.

"Lúc này tôi đã ăn no rồi." Cô nói.

Anh cau mày nhìn cô.

Không lẽ bao tử cô lại nhỏ đến vậy? Chỉ ăn mấy hạt cơm đã no? Rõ ràng lúc này anh nhìn thấy cô hầu như không đụng vào thức ăn, cơm chỉ ăn một lổm như mèo.

Ăn như vậy mà sau này không bệnh thì ăn đúng là phải phục sát đất.

Anh kiên nhẫn nở nụ cười, nói: "Ăn thêm đi!"

"Tôi thật sự...!no rồi."

Với lại tôi có thể tự chăm sóc cho mình, sẽ không để ba cậu bạn tâm đầu."

Anh bỏ đũa xuống ngã lưng về sau nhìn cô, vì ở đây có người nên anh mới nhẹ nhàng với cô, vậy mà cô lại không biết đi đâu.

Lôi Kinh Vũ lạnh mặt, anh khẽ mấp má môi: "Nếu cô không ăn hết bát cơm này thì đừng hòng lên lầu."

Cô thật sự không biết là anh bị chạm mạch ở đâu, lúc nào cũng kì lạ.

Cô thở dài sau đó thì động đũa

Cô chỉ muốn anh nhanh rồi lên lầu, vậy mà anh cứ liên tục gấp thức ăn cho cô khiến cô khó chịu ra mặt.

Cô có cảm giác như bữa cơm này bằng bữa cơm của một tuần cộng lại vậy.

Chưa bao giờ mà cô ăn nhiều như thế.

Trước đây khi cô đi làm thêm còn không có thời gian để ăn cơm, nhiều lúc kinh tế eo hẹp, phải trả tiền viện phí cho mẹ, có khi cả tuần cô đều ăn mì

gói, hoặc ăn thức ăn thừa của quán.

Riết r ồi cũng thành quen, cho dù một, hai ngày không ăn cũng không có cảm giác đói.

"Tôi không ăn nữa đâu." Cô nhăn nhó nói, trong khi bát cơm vẫn còn một nửa.

Anh nhào người lấy bát cơm của cô r ồi chan một ít canh vào: "Có canh sẽ dễ nuốt hơn."

Anh nghiêm túc sao?

Cô lại thở dài, miệng vừa nhai, mặt vừa nhăn nhó khó coi, nhưng lại có chút gì đó rất đáng yêu.

Anh chống tay lên cằm, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, cũng không nở rời mắt đi chỗ khác.

Cứ nhìn như vậy giống như là bị thôi miên, khoé môi còn hơi cong lên, cười như không cười.

Trước đây anh cứ nghĩ, chỉ có một người phụ nữ nóng bỏng, thân hình gợi cảm, biết chiêu lòng đàn ông, biết nũng nịu sa vào lòng anh mới khiến anh hứng thú.

Còn bây giờ, không biết tại sao anh lại cảm thấy Nhược Hy rất ngốc nghếch nhưng lại đáng yêu.

Mặc dù cô không quá xinh đẹp, không trang điểm đậm cũng không hoàn hảo và gợi cảm, nhưng ở cô có một nét gì đó rất mộc mạc, mang theo một nét đẹp tự nhiên và hiếm có.

Tuy cô còn có rất nhiều vết sẹo xấu xí trên người, nhưng khi nhìn thấy nó, anh hoàn toàn không cảm thấy ghét bỏ mà còn có chút gì đó nhói ở tim.

Thứ cảm xúc này, khiến anh cảm thấy rất xa lạ, dường như nó chưa bao giờ xuất hiện trước đây.

Lôi Kinh Vũ chăm chú nhìn cô, còn chú quản gia lại chăm chú nhìn vào hai người.

Chú ấy không nói nhưng trong lòng lại ng ầm hiểu một đi ều gì đó, sau đó thì đi lên l ầu gọi điện thoại cho Lôi Chí Hào, báo cáo lại tình hình.

"Lão gia, tôi không chắc, nhưng dường như giữa thiếu gia và phu nhân có cái gì đó rất lạ.

Cũng có thể là do tôi nhìn nhầm..."

"Ừm! Tôi biết rồi..."

Chương 33

Cả ngày hôm đó bầu trời vốn đã u ám khó chịu, muốn mưa nhưng lại không mưa, cho đến nửa đêm, mây đen mới bắt đầu ùn ùn kéo đến, giông gió nổi lên vô cùng rùng rợn.

Chỉ một lúc sau, một cơn mưa như trút nước đã kéo đến đây, sấm chớp ùng ùng đến sột gai ốc.

"R ầm" một tiếng, cả khu phố đầu chìm trong bóng tối vô tận, có lẽ vì thiên lôi đã làm cho cả khu phố bị mất điện.

Đã mưa giông và sấm chớp ùng ùng vậy mà còn bị mất điện, mỗi khi có ánh sáng loá lên lại khiến cho người ta sợ hãi.

Thiên nhiên là vậy, nó có thể xinh đẹp và dịu dàng cũng có thể biến thành quỷ dữ gây ra tai hoạ không thể nào lường trước được.

Mưa giông sấm sét rất lớn, khiến cho Lôi Kinh Vũ không ngủ được, còn mọi người trong biệt thự thì đang ùn ào đóng chặt hết cửa sổ và cửa chính lại, không cho mưa gió tạt vào.

Lôi Kinh Vũ vừa lấy đèn pin ra đi ra khỏi phòng thì sấm sét đã nổ một cái ùng, vô cùng chói tai, khiến người ta như muốn đứng tim, nhay cả anh mà còn bị làm cho giật mình.

Chợt, anh nhớ đến Nhược Hy, anh không biết cô có sợ hay không, nhưng cũng muốn qua phòng cô xem thử thế nào.

"Cạch!" Anh mở cửa ra, bước vào trong, thỉnh thoảng xuất hiện trong ánh sáng chớp nháy của sấm chớp khiến cô không khỏi giật mình, vội vàng lùi về sau.

"Á! Đứng...!đứng lại đây." Cô sợ hãi đến mức không dám mở mắt ra, miệng không ngừng la hét.

Lôi Kinh Vũ tắt đèn pin, anh tắt đèn pin sau đó đi đến chỗ của cô, nắm chặt lấy cổ tay trái của cô: "Là tôi! Đứng sợ, là tôi!"

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Nhược Hy khẽ mở mắt ra, cẩn thận nhìn

anh trong bóng tối, chợt, có một tia sét lại loé lên, ánh sáng tím bồng hiện r ồi bồng mất, khiến cô nhìn rõ được gương mặt góc cạnh của anh.

"Tôi...!tôi còn tưởng là ma." Giọng cô hơi run.

Anh cau mày: "Nhìn tôi giống ma lắm sao?"

"Đùng đoàng!" Đột nhiên, âm thanh chói tai lại vang lên, cô sợ hãi nhắm chặt mắt, vội vàng bịt tai lại.

Khi này Lôi Kinh Vũ mới phát hiện ra, cơ thể của Nhược Hy không ngừng run rẩy, tay chân lạnh ngắt, đáng vẻ vô cùng yếu đuối và sợ hãi.

Chắc chắn không phải đang giả vờ.

"Cô sợ trời mưa sao?" Anh hỏi.

"Tôi...!tôi sợ sấm." Cô nhỏ giọng trả lời, đôi mắt hơi ẩm ướt.

Thật ra không phải tự nhiên mà cô sợ sấm, trước đây khi còn nhỏ, cô lỡ làm vỡ chai rượu của ba nên bị ông ấy phạt quỳ ngoài sân, ông ấy cho cô quỳ từ khi trời nắng đến trời đổ mưa to cũng không cho cô vào nhà, lúc ấy sấm chớp đùng đoàng rất đáng sợ, đối với một đứa nhỏ, đó chính là một nỗi ám ảnh mà cô không thể nào quên được.

Vì vậy mỗi khi trời mưa và có sấm chớp thì cô đều rất sợ hãi, ng ồi co ro ở một góc nào đó đợi cho cơn mưa qua đi.

Trong lòng Lôi Kinh Vũ chợt dâng lên một nỗi xót xa vô hình, không nhìn được mà ôm lấy cơ thể nhỏ bé đang run rẩy của cô vào lòng vỗ về "Không sao cả, có tôi ở đây r ồi, cô không cần sợ."

Vì quá đỗi hoảng loạn, cô không nghĩ được gì nữa, cứ vậy mà để anh ôm mình, còn cô thì dựa vào trong ngực anh, cảm nhận hơi ấm và từng nhịp tim của anh.

Đột nhiên, cô cảm thấy rất ấm áp, rất an toàn, đây là vòng tay dịu dàng mà vững chắc nhất mà cô từng được cảm nhận.

Cũng là vòng tay mà cô luôn ao ước có được, chỉ cần một lần thôi, muốn cô đánh đổi gì cũng được, cô đã từng nghĩ vậy.

Còn về Lôi Kinh Vũ, anh có cảm giác như mình đang được ôm một cô gái nhỏ và đang bảo vệ cho cô.

Đây là thứ mà người đàn ông nào cũng muốn được thể hiện, chính là được bảo vệ cho người phụ nữ của mình, được làm chỗ dựa vững chắc cho cô ấy. Những rõ ràng, cô không phải mẫu người mà anh thích và cô cũng không phải người phụ nữ của anh.

Vậy thì cảm giác lâng lâng lúc này là gì?

Cả đêm hôm đó, anh luôn ôm lấy cô, vỗ về cô, cho đến khi ngủ say trong vòng tay của mình thì anh mới dám buông cô ra, đắp chăn cho cô và trở về phòng của mình.

Nhưng khi trở về phòng anh lại không tài nào ngủ được, mùi hương của Nhược Hy cứ vờn quanh bên mũi khiến anh vô cùng khó chịu, cảm giác như muốn nổ tung.

Lôi Kinh Vũ vào phòng tắm, trực tiếp tắm nước lạnh, cứ tưởng là anh đã có thể bình tâm lại, không ngờ khi nghĩ về Nhược Hy, "cậu bé" của anh lại ngóc đầu lên.

"A! Điên thật chứ!"

Đạo g ân đây, không, mà là mấy tháng nay, từ khi có sự xuất hiện của Nhược Hy anh đã không còn làm chuyện ấy với người phụ nữ khác, cũng không có hứng lên với bọn họ.

Vậy mà người phụ nữ này, chỉ cần nghĩ tới thôi đã rạo rức không chịu nổi. Lôi Kinh Vũ vừa liên tục vuốt "c@u nhỏ" vừa nhớ đến dáng vẻ của cô khi khoả th@n ở trong phòng tắm, bầu ngực căng tròn, chiếc eo thon gọn, đặc biệt là gương mặt ngò nghêch đó...

"Hự...!a! Sảng khoái thật!"

Anh không hiểu bản thân bị làm sao, không lẽ là do nhin quá lâu?

Chương 34

Sau cơn mưa trời lại sáng, sau cơn mưa của đêm qua, bầu trời lại trở nên tràng đầy sức sống, ánh nắng ấm áp khiến cho cây cỏ, hoa lá bắt đầu khoe sắc.

Có cả tiếng chim ríu rít hót vang trên cây, tạo nên một bầu trời vô cùng tự do và hạnh phúc.

Một ngày đẹp như vậy rất thích hợp để đi chơi, còn cô thì lại thích ở ngoài vườn hoa, ng ồi xích đu đung đưa qua lại, chỉ vậy thôi cô cũng đã cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng khi vừa bước chán xuống l ầu, cả bầu trời tự do của cô đã sụp đổ.

Hôm nay Lôi Kinh Vũ không đi làm, anh đang ng ồi vắt chéo chân trên sofa đọc báo và uống cà phê vô cùng thanh thoi.

Bình thường cô rất sợ ở cùng Lôi Kinh Vũ trước mặt người trong biệt thự, vì làm đi ầu trái với đạo đức nên lúc nào trong lòng cũng cảm thấy lo sợ, cũng có cảm giác người khác đang nhìn mình chăm chăm.

Mà Lôi Kinh Vũ lại là một người phóng túng, cô không biết khi nào anh sẽ trêu đùa cô.

Vì vậy...!tốt nhất cô vẫn nên trốn trong phòng thì hơn.

Nhưng Lôi Kinh Vũ vốn dĩ đã cảm nhận được cô: "Dì Cao! Chào buổi sáng."

Nhược Hy đứng hình ngay tại chỗ, quay đ ầu lại cố mỉm cười:

"Chào...!chào buổi sáng."

"Uống cà phê không?" Anh nhướn mày, biết cô không uống vẫn cố tình hỏi.

"Không, không cần đâu." Nói xong Nhược Hy liền đi vào bếp kiểm việc gì đó làm, tránh xa anh càng xa càng tốt.

Được một lúc thì người làm trong biệt thự đuổi cô ra khỏi bếp, vì vốn dĩ cô không làm được gì còn vướng tay vướng chân họ.

Nhưng lúc này Lôi Kinh Vũ cũng đã rời khỏi phòng khách.

Nhược Hy vui vẻ chạy ra ngoài vườn hoa, như một đứa trẻ ngỗ nghịch trên xích đu, ngắm nhìn bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Chỉ cần nhìn thấy những chú chim bay lượn, ong bướm vờn quanh, cô cũng đã cảm thấy bản thân được tự do.

Chợt, có một con mèo từ đâu đi đến cạ vào chân của cô, chú mèo dễ thương kêu vài tiếng: "Meo...!meo!"

Đây chính là con mèo hoang mà người làm từng nhắc tới, Nhược Hy thường cho nó ăn nên thỉnh thoảng nó lại đến tìm cô.

"Chờ một chút, sẽ có đồ ngon cho em ngay thôi." Cô vội vàng vào trong lục lọi tủ lạnh, lấy ra hai cây xúc xích, sau đó thì đem cho mèo hoang ăn. Nhìn nó ăn ngấu nghiến cô cảm thấy rất vui, không nhịn được mà cười híp mắt, nhẹ nhàng sờ vào bộ lông mềm mại của nó.

Ở trong, Lôi Kinh Vũ từ phòng làm việc bước xuống lầu, nhìn ngó xung quanh nhưng không thấy Nhược Hy đâu cả, anh hỏi: "Dì ấy đâu?"

"Thiếu gia tìm phu nhân sao? Phu nhân đang ở ngoài vườn đó ạ." Một người làm trả lời.

Anh hơi cau mày, miệng lầm bầm: "Tay chưa khỏi, hôm qua chân còn bị trật mà lại ra ngoài đó làm gì?"

Anh định ra ngoài vườn tìm cô nhưng vừa bước ra khỏi cửa anh đã nhìn thấy cô đang ngỗ nghịch trên xích đu, ôm một con mèo bần thủ và cười ngoác miệng.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nụ cười vui vẻ này của cô, thật sự...! rất xinh đẹp.

Anh bước đến, hắng giọng và trầm giọng như đang muốn hỏi tội: "Cô làm gì ở đây?"

Cô ngẩng đầu nhìn anh, chớp mắt nụ cười lúc nãy đã tắt: "Tại sao tôi lại không được ở đây?"

"Vết thương của cô chưa lành, vốn dĩ là nên nghỉ ngơi nhiều hơn.

Vậy mà lại ra đây.

Còn ôm con mèo bản thủ không biết từ đâu ra." Anh cau mày, dùng ánh mắt hung tợn nhìn chú mèo hoang.

Nhưng con mèo này vốn không sợ người, nó không những không bỏ chạy mà càng liếc mắt nhìn anh một cách chán ghét, sau đó ngoảnh mặt đi, đến nhìn cũng không muốn

"Tôi không sao đâu, tôi cảm thấy rất khỏe, không cần phải ở mãi trong phòng.

Hơn nữa, bé mèo này không hề bản thủ, nó rất đáng yêu, không phải sao?" Cô nâng con mèo lên trước mặt anh, ánh mắt ngây thơ, vừa tròn lại vừa long lanh như hai hạt ngọc, đôi môi căng mọng khép hờ.

Nhìn cô...!anh thật sự chỉ muốn cắn cho một cái.

"Ủm! Đáng yêu." Anh nhìn cô, vô thức bật ra hai chữ "đáng yêu".

Cô hơi cong khoe môi, sau đó tiếp tục vuốt ve chú mèo, đứng đưa qua lại trên chiếc xích đu.

...

Buổi chiều trong khi các vị phu nhân đi uống trà chiều, vui vẻ tám chuyện thì cô lại vào phòng sáng, tìm một cuốn sách hay để đọc.

Thật sự cô rất thích đọc sách, cũng rất thích nghiền ngẫm từng câu từng chữ trong một cuốn sách hay, vì nội dung trong đó ích nhiều sẽ khiến cô suy nghĩ tích cực hơn, đôi lúc cô cảm thấy...!thế giới này cũng không quá tàn nhẫn với mình, cô chỉ là kém may mắn hơn người khác một chút.

Cô nhìn lên trên kệ sách, có một cuốn sách mà cô chưa từng đọc qua, nó không những dày mà còn ở trên cao, có với thế nào cũng không với tới.

Chợt, đằng sau cô xuất hiện một người đàn ông cao to, anh lấy cuốn sách đó xuống một cách rất nhẹ nhàng.

Nhược Hy quay đầu lại, ngẩng đầu lên nhìn anh, đứng gần thế này cô mới phát hiện cô chỉ đứng tới vai của anh vô cùng nhỏ bé và tí hon.

Lôi Kinh Vũ nhìn cô chằm chằm, vô thức nuốt nước bọt, không kiềm chế được mà dâng trào lên d*c vọng.

Nhược Hy né tránh ánh mắt của anh, cô hơi cúi đầu, giọng nói nhẹ nhàng như cơn gió mùa hạ, vô cùng êm tai: "Anh...!cũng muốn đọc cuốn sách đó sao?"

Lôi Kinh Vũ không trả lời, anh đột nhiên dùng một tay ôm lấy eo cô và cúi đầu xuống, điên cuồng phả hơi nóng vào người cô, tìm kiếm bờ môi mềm. "Ừm..." Tự nhiên lại bị cưỡng hôn, Nhược Hy muốn đẩy anh ra nhưng cô chỉ có một tay, nhưng cho dù là hai tay cô cũng không có cách nào đẩy anh ra nổi.

"Ừm...!Lôi...!Lôi Kinh Vũ! Ừm..." Anh gấp gáp đến mức khiến cô sắp bị ngạt thở, không thể nào theo kịp tốc độ của dã thú.

Nhược Hy liên tục đấm vào ngực anh, dùng hết sức bình sinh của mình để chống cự, cuối cùng anh cũng bình tĩnh lại, lưu luyến dứt ra.

Nhược Hy thở dốc, đôi mắt mờ màng hơi ướt lệ, gương mặt ửng hồng như thiếu nữ, thật sự khiến cho anh không thể cưỡng lại, chỉ muốn thêm. Nhưng khi anh lại cúi đầu, đến gần bờ môi cô, cô sợ hãi tránh né sau đó nhân lúc anh không để ý vội vàng thoát thân, chạy ra ngoài.

"Chậc! Đúng là chết tiệt! Bờ môi đó...!vị ngọt đó...!Đúng là mê người!"

Cơ thể anh nóng bừng, gục đầu vào kệ sách, lưu luyến cảm giác nóng nhiệt lúc này đến mức tai ửng đỏ.

"Mình đúng là có bệnh!"

Chương 35

Tối hôm đó, khi Lôi Kinh Vũ ngồi ở phòng khách xem tin tức thì có khách đến, không ai khác mà là Nhạc Thịnh Vũ.

Anh nhìn thấy anh ta liền cau mày: "Cậu đến làm gì?"

Nhạc Thịnh Vũ đi lướt qua anh: "Dù sao cũng không đến tìm cậu."

Sau đó thì một người làm đã dẫn anh ta đi đến phòng của Nhược Hy.

Chợt, anh nhớ ra, Nhạc Thịnh Vũ là bác sĩ, anh ta đến đây là để kiểm tra vết thương của cô đã thế nào rồi.

Nhưng tại sao đến tối mới có thể khám bệnh được?

Lôi Kinh Vũ đi theo anh ta lên lầu, sau đó vào phòng của Nhược Hy, anh đứng dựa lưng vào cửa, nhìn chăm chăm hai người như một thứ gì đó rất quái gở.

Nhưng Nhạc Thịnh Vũ lại không bận tâm, anh ta kiểm tra cho cô xong thì nói: "Vết thương hồi phục rất tốt, khoảng vài tuần nữa là có thể cắt chỉ.

Tôi thấy cô hơi gầy, tốt nhất nên bổ thêm cho xương mau lành lại.

Tôi sẽ kê cho cô một ít thuốc hỗ trợ thêm."

"Cảm ơn bác sĩ Nhạc, đã muợn như vậy rồi mà phải làm phiền anh đi một chuyến đến đây." Nhược Hy mỉm cười lịch sử nói chuyện với Nhạc Thịnh Vũ.

Lôi Kinh Vũ lại cộc cằn lên tiếng: "Đó là bổn phận của cậu ta, phiền gì chứ?"

Nhạc Thịnh Vũ vốn rất rõ tính của anh nên cũng không muốn so đo, chỉ lờm anh một cái rồi thôi.

"Nhược Hy, thật ra tôi với cô cũng như là một người bạn, nếu sau này có việc gì khó khăn hay cần giúp đỡ cô cũng có thể gọi cho tôi.

Nếu cô cần tâm sự tôi sẵn sàng lắng nghe.

Sau này...!đừng suy nghĩ lung tung nữa, được không?" Nhạc Thịnh Vũ rất quan tâm cô, anh vốn không xem cô là bệnh nhân thông thường mà anh xem cô như một cô gái yếu đuối cần được bảo vệ và yêu thương.

"Bác sĩ Nhạc, anh đúng là một bác sĩ tốt." Cô cảm thấy rất ấm lòng, lúc trước khi mẹ bệnh anh ta cũng giúp đỡ cô rất nhiều, bây giờ còn giúp cô cảm thấy an ủi.

Nếu nói đến người mà cô có cảm tình thì anh ta chính là người đầu tiên.

Lúc nào anh ta cũng mang đến cho cô sự tích cực và niềm vui, thậm chí cô còn từng xem anh ta chính là mẫu bạn trai lí tưởng của mình.

"Không cần cứ gọi tôi là bác sĩ Nhạc đâu, cô có thể gọi tên tôi cũng không vấn đề gì." Nhạc Thịnh Vũ mỉm cười với cô sau đó tiếp tục nói: "Nhược Hy, cô xòe tay ra đi!"

Nhược Hy tròn mắt, cô nghiêng đầu nhìn anh ta.

Đột nhiên, anh ta nắm lấy tay cô và đặt vào tay cô một viên kẹo.

Lôi Kinh Vũ nhìn thấy, trong lòng chợt có cảm giác không vui, hai chân mày nhíu chặt lại đến mức có thể giết chết một con muỗi.

"Viên kẹo này?" Nhược Hy không hiểu ý của Nhạc Thịnh Vũ muốn nói gì nên có hơi ngờ ra.

"Không phải người ta nói ăn kẹo sẽ giúp tâm trạng vui hơn sau.

Nếu sau này cô có chuyện gì không vui, có thể thử cách này, biết đâu tâm trạng của cô sẽ tốt lên."

"Tôi cứ có cảm giác như là anh đang dỗ ngọt một đứa trẻ vậy." Cô nói vậy nhưng miệng lại cười rạng rỡ, nắm chặt viên kẹo trong tay, ánh mắt nhìn Nhạc Thịnh Vũ mang theo một cái gì đó vô cùng tự nhiên, không sợ sệt cũng không né tránh anh ta.

Đi đâu đó khiến Lôi Kinh Vũ vô cùng bức mình, anh nghiêng răng ken két, hậm hực ra mặt.

Từ trước đến nay anh chưa từng thấy cô cười tươi như vậy với mình bao

giờ, cũng chưa từng được cảm nhận sự thoải mái của cô đối với anh.

Lúc nào cô gặp anh cũng sẽ khép nép, cúi đầu, thậm chí là sợ hãi không dám đến gần.

Vậy mà với Nhạc Thịnh Vũ lại khác hoàn toàn.

Cô có thể dễ dàng cười nói với anh ta một cách tự nhiên, ánh mắt nhìn anh ta còn lấp lánh như ban ngày.

Đúng là khiến cho người ta cảm thấy chướng mắt.

Sau khi Nhạc Thịnh Vũ đã kiểm tra xong, anh nhanh chóng rời đi vì ở bệnh viện còn có viện, nhưng Lôi Kinh Vũ thì cứ đi theo sau.

"Không cần tiễn đâu." Nhạc Thịnh Vũ nói.

"Cậu với bệnh nhân nữ nào cũng sẽ đều như vậy à? Liếc mắt đưa tình." Lôi Kinh Vũ hậm hực nói ra câu này, rõ ràng là cố tình kiếm chuyện.

"Này! Ăn nói cho cẩn thận đi!" Anh ta có chút không vui, từ trước đến nay người khác luôn xem trọng anh ta, vậy mà trong mắt của anh, anh ta đã thành loại người gì rồi?

"Thẹn quá hoá giận à?" Anh nhướn mày, gương mặt rõ gọi đòn.

"Ồ! Còn cậu? Ghen thay ba à?" Anh ta nói xong lại nhếch mép đặt tay lên vai anh: "Chậc! Chậc! Như vậy là không được đâu, cô ấy là mẹ kế của cậu mà."

Anh tức giận hất tay của Nhạc Thịnh Vũ ra: "Ý gì đây?"

Nhạc Thịnh Vũ nhún vai: "Ý gì thì trong lòng cậu tự hiểu."

"Nhạc Thịnh Vũ, tôi nói cho cậu biết, Lôi Kinh Vũ tôi không thiếu đàn bà, hơn nữa cho dù là một con điếm rẻ tiền còn xinh đẹp và quyến rũ hơn cô ta gấp trăm ngàn lần." Anh bực bội nói, ánh mắt như hét ra lửa.

Nhưng Nhạc Thịnh Vũ thì ngược lại, khoé môi anh ta cong lên mang theo sự chế giễu và cười nhạo: "Ha! Cậu đừng có so sánh khập khiễng như vậy."

Những cô gái đó mà có thể so sánh với Nhược Hy sao? Những cô gái đó có thể khiến cậu rung động à? Hừm?"

Sau câu nói đó thì Nhạc Thịnh Vũ thật sự lên xe và rời đi, trở về bệnh viện. Lôi Kinh Vũ đứng ở đó mất mười giây vẫn không hiểu tại sao bản thân lại tức giận đến vậy.

Máu nóng trong lòng cứ không ngừng sôi lên sùng sục.

Không lẽ là vì Nhược Hy? Không lẽ đúng như lời tên lang băm đó nói là anh đang ghen?

Không đúng, làm sao có thể chứ?

Chắc chắn là anh chỉ cảm thấy bực bội khi cô lúc nào cũng giả vờ đáng thương, giả vờ yếu đuối và mỏng manh trước mặt anh để câu dẫn anh.

Còn đối với người đàn ông khác thì lại tỏ ra là một cô gái hiểu chuyện và sạch sẽ.

Nhất định là vậy, anh chỉ đang cảm thấy tức giận trước sự giả tạo của cô mà thôi.

Chương 36

Lôi Kinh Vũ đi lên phòng, anh định trở về phòng nhưng không hiểu tại sao lại đi qua phòng của Nhược Hy, vì cánh cửa vẫn chưa đóng nên anh có thể tự nhiên đi vào.

Lúc này cô đang ngồi ở bàn trang điểm, tay vẫn còn cầm viên kẹo mà Nhạc Thịnh Vũ tặng cô, ánh mắt dịu nhẹ cùng nụ cười trên môi, khiến anh vô cùng khó chịu.

Anh đi đến cướp viên kẹo trong tay Nhược Hy sau đó quăng vào thùng rác. "Anh làm gì vậy?" Nhược Hy cảm thấy anh vô lí đến không thể hiểu nổi, cô cau mày, khó chịu với anh.

"Cô thích cậu ta sao?" Anh hỏi, ánh mắt hung tợn như muốn giết người.

"H...!hả?" Cô không hiểu là anh đang nói gì.

"Đừng giả vờ với tôi, có phải là cô thích Nhạc Thịnh Vũ không?" Anh nhìn cô chăm chăm, tay siết chặt thành quyền, cứ như là bị phát điên vậy.

"Anh hỏi cái này làm gì? Anh mau ra ngoài đi, tôi còn phải đi ngủ." Cô đứng vậy, đẩy anh đi ra ngoài, nhưng anh đột nhiên dùng sức, đẩy cô xuống giường, chặn hết đường chạy của cô.

"Trả lời tôi!" Giọng anh vốn đã trầm, bây giờ còn trầm thấp và đáng sợ hơn.

Nhược Hy né tránh ánh mắt của anh, cô cũng không thể nói Nhạc Thịnh Vũ là mẫu bạn trai lí tưởng của cô được, cứ cảm thấy có gì đó rất xấu hổ, giống như bản thân đang muốn trèo cao: "Anh ấy...!là...!là một người chàng quốc dân của bao cô gái, vừa tài giỏi, chu đáo, tinh tế.

Chắc chắn là không có cô gái nào cưỡng lại được."

Anh nhếch mép, nụ cười dần mất nhân tính: "Ha! Quả nhiên, cô thích Nhạc Thịnh Vũ."

"Không phải, tôi không có nói như vậy." Cô vùng vẫy muốn thoát khỏi anh

nhưng căn bản là không đủ sức, vô cùng bất lực.

"Không có? Miệng nói không có mà ánh mắt lại thâm tình như vậy.

Còn tỏ ra đáng yêu và ngoan ngoãn trước mặt ta? Xem ra là tôi đã đánh giá thấp cô rồi, chiêu trò quyến rũ đàn ông cũng không tã đấy." Anh trừng mắt với cô sau đó đứng dậy.

Cô cũng quen với những lời nói này rồi nên cũng chẳng có ý kiến, anh muốn nói sao cũng được, tùy anh.

Cứ tưởng là anh sẽ ra ngoài nên cô yên tâm ngủ đi, không ngờ anh lại khoá cửa lại, sau đó dùng ánh mắt biến thái nhìn cô và liếc đôi môi khô khốc.

"Anh...!anh...!anh muốn làm gì?" Nhược Hy sợ hãi lùi lại phía sau, gương mặt tái mét.

"Làm gì? Nếu cô đã thích quyến rũ đàn ông như vậy thì đừng giả vờ ngại ngùng, ngây thơ nữa.

Tới đây! Tôi sẽ thoả mãn cô." Anh cởi áo ra và dang rộng cánh tay đi đến về phía của Nhược Hy, ánh mắt nhìn cô từ khinh bỉ bỗng hoá dã thú, như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Cơ thể Nhược Hy không ngừng run lên, cô không muốn lại tiếp tục cùng anh làm chuyện này, cô không muốn biến bản thân thành một kẻ thảm hại nữa, cô chỉ muốn sống những ngày bình yên, thà là bị nhốt trong ngục tối còn hơn là bị sỉ nhục bằng cách này.

Nhược Hy vội chạy xuống giường, cô nhanh chân chạy vào phòng tắm, muốn khoá cửa lại, nhưng anh lại nhanh hơn cô một bước, anh chỉ dùng một tay đã có thể khiến cánh cửa phòng tắm mở toang.

"Thì ra cô thích làm ở đây à?" Anh nhướn mày, nở nụ cười biến thái, còn đáng sợ hơn cả không cười.

Rơi vào ngõ cụt, Nhược Hy vẫn không cam chịu, cô vẫn muốn chạy thoát, cô chậm rãi lùi về phía sau, kinh hãi đến mức chân mềm nhũn ra, ngã xuống sàn.

Lúc này Lôi Kinh Vũ mức dừng bước, anh trịch thượng nhìn người phụ nữ dưới chân bằng nửa con mắt, dáng vẻ cô vô cùng yếu đuối, cơ thể run cầm cập, mặt ướt đẫm nước mắt, hơi thở nặng nề đầy nỗi sợ hãi.

Đúng, đúng là cô rất đáng thương, nhưng lần này anh sẽ không bị lừa nữa, anh nghĩ xỏm xuống, khẽ nâng cằm cô lên.

Người phụ nữ này khi khóc mà vẫn có thể xinh đẹp như vậy.

"Khóc đi! Cô nghĩ chỉ với những giọt nước mắt cá sấu này mà tôi có thể mềm lòng?" Anh nhìn cô đây ghét bỏ, trong lời nói cũng không mấy nhẹ nhàng, nhưng chỉ có anh là người rõ nhất, trong lòng anh có một cảm giác gì đó rất khó chịu, rất kì lạ.

"Anh...! hức...!đúng là tên càn thú, tại sao...!hức...!phải là tôi chứ? Ngay cả người bệnh mà anh cũng...!hức...!không tha sao? Anh có thể đi tìm người phụ nữ khác mà." Cô khóc lóc thảm thiết, rõ ràng là chửi nhưng lại không có tí sát thương nào.

Đúng là anh có thể tìm người phụ nữ khác, dù sao anh cũng đâu có thiếu hơi đàn bà, nhưng anh chỉ muốn cô, chỉ muốn hành hạ cô thì biết làm sao đây?

"Cao Nhược Hy, đó là do cô tự chuốt lấy, ai bảo cô dám v3 vãn đàn ông trước mặt tôi? Cô giả vờ giả vịt với tôi chưa đủ hay sao mà còn muốn quyến rũ Nhạc Thịnh Vũ? Cô nghĩ mình là ai chứ? Hả? Cô không biết tự lượng sức mình à?" Lôi Kinh Vũ bóp chặt lấy cằm cô ngẫu nhiên từng chữ như muốn bóp chết cô.

"Tôi...! tôi không hề quyến rũ ai cả, con mắt nào của anh thấy tôi quyến rũ bác sĩ Nhạc chứ? Hơn nữa cho dù tôi có thích...!ừm...!ừm..." Nhược Hy đang tức giận gào lên thì bị anh chiếm tiện nghi, anh gấp gáp, điên cuồng hôn cô như muốn cắn xé cô ra thành trăm mảnh.

"Hộc...!hộc...!hộc...! Cho dù...!cho dù tôi có thật sự...!thích...!anh ấy thì sao chứ? Liên quan gì đến anh?" Đôi lúc cô muốn bướng bỉnh một lần, cứ nói ra những lời chọc tức Lôi Kinh Vũ, nhưng cô cũng không biết vì sao anh lại tức giận.

Chương 37

"Ha! Không liên quan đến tôi? Đêm nay tôi sẽ cho cô biết là có liên quan hay không." Anh trực tiếp đè cô xuống sàn phòng tắm lạnh ngắt, hôn cô tới tấp như sắp phát cuồng, không thể dừng lại.

"Ừm...!ừm..."

Anh điên cuồng m*t đầu lưỡi của cô, gấp gáp đến mức xé toạt cả chiếc váy ngủ của cô ra, ngẫu nhiên nụ hoa ửng hồng và bầu ngực căng tròn.

"Ừ...!đừng...!mau dừng lại đi mà!"

Lôi Kinh Vũ không cho cô giây dựa, nắm chặt tay trái của cô đưa lên đỉnh đầu và vùi đầu vào cổ của cô, để lại những vết đỏ như đang đánh dấu chủ quyền.

Đột ngột, anh xúc cô dậy, để cô ngồi trên đùi mình và tiếp tục hưởng thức hương vị tuyệt vời trong khoang miệng cô, ép cô phải phối hợp.

Chợt, Nhược Hy cảm nhận được có thứ gì đó đang nhô lên, chọc vào nơi nhạy cảm của cô, vô cùng khó chịu, khiến mặt cô đỏ ửng cả lên.

"Ha! Cảm nhận được rồi phải không? Nó đang muốn đang cô âu yếm đấy." Anh thở hồng hển, nhìn cô bằng đôi mắt đầy dục vọng và khoái chí.

"Tôi...!tôi không cảm thấy gì cả." Cô né tránh ánh mắt của anh, hơi thở khó nhọc.

Anh đột nhiên ôm chặt lấy eo cô, khiến da thịt của cả hai dính sát vào nhau, có thể cảm nhận được nhịp tim và hơi ấm của đối phương: "Thực sự không cảm nhận được?"

Anh cong khoé môi, nhẹ cắn vành tai của cô và hồng hển nói: "Vậy để tôi cho cô cảm nhận rõ hơn."

Vừa dứt lời anh đã cởi hết những thứ vải cuối cùng lên cơ thể ra, để lộ một thứ vừa to vừa dài ở hai chân.

Nhược Hy vội ngoảnh mặt đi nơi khác nhưng anh lại nắm lấy cằm cô bắt cô phải nhìn: "Có thích nó không?"

"Không...!không thích." Cô khẽ giọng.

"Không thích?" Anh nắm lấy tay phải của cô, cưỡng chế cô phải sờ vào thứ đó của anh, bàn tay ấm nóng của cô vừa sờ vào đã khiến anh không chịu nổi mà rùng mình.

Nhược Hy vừa ấm ức vừa sợ hãi, vội rút tay lại nhưng lại bị anh nắm chặt không buông.

Anh ôm lấy eo cô, bắt cô cúi người xuống: "Ngậm nó đi!"

"Tôi...!tôi không muốn." Hai hàng nước mắt cô chảy xuống, cảm xúc hiện tại rất lạ.

"Nếu cô không muốn, tôi sẽ lập tức cho nó vào trong cô."

Chắc là cô thích vậy hơn hả?" Anh nhẹ nhàng sờ vào nơi nhạy cảm của cô, miết nhẹ vào yếu điểm khiến cô vô cùng khó chịu và ngứa ngáy.

"Đừng, đừng mà!"

"Hửm? Vậy thì...?"

Nhược Hy vén mái tóc ra sau tai, cô quỳ trên sàn lạnh, cúi người xuống, chậm rãi cho thứ kia vào miệng, vì đây là lần đầu tiên cô làm, nên...!cảm giác vô cùng xấu hổ, cũng không biết là mình làm có đúng không.

"A! Hóp miệng lại, dùng lưỡi liếm xung quanh...!hự...!chính là như vậy."

Anh ngứa đầu v ềsau, khoái cảm dần dần chiếm lấy cơ thể, không thể nào chịu nổi.

"Ừm."

Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, vuốt ve má của cô, ánh mắt như sắp rụng lửa:

"Thế nào? Cây kem nóng ba mươi bảy độ này cô có thích không?"

Nhược Hy không trả lời, cô đột nhiên làm nhanh hơn, cô chính là muốn trả thù anh, muốn anh cũng phải khó chịu như mình.

"A...! a...!cô làm nhanh như vậy làm gì? Muốn giết người sao?" Anh sững đến mức run người, không ngừng phát ra những âm thanh r3n rĩ của đàn ông, bầu không khí dần trở nên ám muội và hỗn loạn.

Đột nhiên, anh túm lấy tóc cô, ấn đầu cô vào nơi đó, ép cô phải nuốt hết cây kem nóng đó vào trong miệng, nhưng nó lại quá dài khiến cô cảm thấy nghẹt thở, không thể nào thở nổi.

"Ừm...! ừm..." Cô dùng tay trái liên tục vỗ mạnh vào đùi anh xin tha, nhưng anh như đang phát điên, không thể khống chế được bản thân.

"A...! hự..." Chỉ vài giây sau, một dòng sữa trắng phụt sâu vào trong miệng cô, khiến cô bất ngờ, còn chưa cảm nhận được vị thì đã nuốt xuống bụng.

"Hộc...hộc..." Sau khi anh rút ra khỏi miệng cô, Nhược Hy thở hổn hển, gấp gấp đến mức không kịp thở.

"Ngoan thật! Rất biết nghe lời." Anh nở nụ cười lưu manh, lại đè cô xuống sàn.

"Anh...!anh lại muốn làm gì? Không phải đã kết thúc rồi sao?" Cô sợ hãi, cứ nghĩ như vậy là xong rồi.

"Cô nói lời ngu ngốc gì vậy chứ? Cô nghĩ nhiều đó đã đủ sao? Hửm?" Anh chiếm lấy bờ môi căng mọng của cô, điên cuồng gặm nhấm, đôi tay bàn tay hư hỏng không ngừng sờ loạn, từ ngực rồi lại đến nơi bí mật của cô, nhẹ nhàng cho ngón tay vào thăm dò.

"Chặc! Chặc! Cô đúng là d.â.m đ.ã.n.g, cô làm cho tôi mà bản thân lại ướt át như thế này.

Có phải là muốn lắm rồi không? Hửm?"

"Tôi...!tôi không biết.

Anh mau bỏ tay ra đi."

"Không biết? Hay là giả vờ không biết?" Anh mỉm cười gian tà: "Đã vậy thì tôi sẽ cho cô biết cảm giác hưởng thụ là thế nào.

Mau! Dạng ch@n ra đi!"

"Anh...! tại sao anh lại như vậy chứ? Không phải...!không phải anh ghét tôi lắm sao? Tại sao anh cứ làm đi ều này với tôi? Cô đỏ mắt nhìn anh, thật sự không thích bị hành hạ bằng cách như thế này.

"Ha! Ghét hay không đối với tôi không quan trọng.

Chỉ cần sướng là được.

Mau dạng ch@n ra đi! Ngoan ngoan một chút, nếu không tôi sẽ không nương tay đâu." Anh kéo lấy chân cô về phía mình, sau đó gác chân của cô lên cổ, vùi đầu vào nơi bí ẩn, không ngừng khiến đó rò rỉ nước ra ngoài.

Điền cu ờn chiếm lấy tất cả.

Chương 38

Chỉ trong chốc lát nà Lôi Kinh Vũ đã biến thành dã thú, đôi mắt chứa đầy d*ng vọng, không có cách nào khiến cho người đàn ông này cảm thấy đủ, chỉ muốn nhiều hơn, chiếm hết tiện nghi của Nhược Hy.

Anh nhấc bổng cô lên, để lưng cô dựa vào tường, một cảm giác lạnh lẽo truyền đến khiến cô không khỏi rùng mình.

Anh cứ vậy cho thứ to lớn đang c.u.ơ.n.g cứng vào trong, liên tục cho vào rồi rút ra, đóng chặt cô lên tường như một vật trang trí.

"Á...! đừng mà...! sẽ ngã mất...! mau thả tôi xuống đi." Nhược Hy sợ hãi, cô vốn chỉ còn một tay, lại không có chỗ bám víu, chỉ có thể ôm chặt lấy anh, trong lòng không ngừng run rẩy nhưng cũng có cảm giác rất kích thích.

Anh ghé sát vào tai cô, phả hơi nóng hừng hực và thì thầm: "Ngoan, không sao, tôi sẽ không để cô bị ngã đâu.

Tin tôi."

"Hức...! hức..." Cô không còn lựa chọn khác chỉ có thể ôm chặt lấy cổ anh nức nở, thỉnh thoảng không chịu nổi, cô lại cắn vào vai anh.

"Có sướng không?" Anh biến thái, nói lời lưu manh bên tai cô, thấy cô không trả lời anh lại thúc vào sâu và mạnh hơn, còn hơn cả một cái máy, điên cuồng không biết ngừng nghỉ.

"Á...! ừm...! đừng...! đừng mà, s...! sướng lắm." Cô buột miệng nói ra lời này, đầu óc mơ hồ, cũng chẳng biết là mình đang nói gì.

"Ha! Thật đáng yêu!" Nhìn thấy được dáng vẻ này của cô, anh cười một cách khoái chí sau đó lại mạnh bạo như vũ bão, đâm sâu lút cán.

"A! Không...! đừng...! đừng lại!"

"Sao? Cô đúng là tham lam." Anh không những không dừng lại mà còn phát điên ngậm lấy đôi môi cô.

"Á!" Bên trong Nhược Hy co giật dữ dội, không nhìn được mà sung sướng

đến tột cùng, một dòng nước ấm nóng phun ra, rơi vãi đầy cả sàn, ướt cả chân Lôi Kinh Vũ.

"Chậc! Ra nhiều đến vậy sao? Cô hư thật đó." Anh tiếp tục cử động ra vào bên trong nơi ướt át, mặc kệ cho lúc này cô cảm thấy rất nhạy cảm và khó chịu.

"Mau...! mau dừng lại đi, tôi thật sự không được nữa đâu.

Sẽ...!sẽ chết mất! Sẽ chết thật đó!" Đôi bờ mi ẩm ướt của Nhược Hy nhìn anh như đang cầu xin, xin anh đừng tiếp tục nữa.

Nhưng cô như vậy chỉ càng khiến anh hứng lên, không thể dừng lại, anh hôn nhẹ lên mi mắt của cô, lời nói thì thào như mật ngọt: "Chịu thêm chút nữa đi! Không chết được đâu.

Có phải cô lại sắp ra không? Chúng ta ra cùng nhau, được không?"

Lôi Kinh Vũ nhẹ nhàng rút ra rồi lại đâm mạnh vào, điên cuồng chiếm hữu.

"Á! Không được rồi...!tôi...!tôi sẽ...!ư...!mất."

"Ngoan nào, tôi cũng muốn ra."

Anh ôm chặt lấy cô, đẩy hông mạnh vào, cùng một lúc, hai dòng chất lỏng hoà quyện vào nhau, tạo nên một cảm giác rất đặc biệt và sáng khoái, cứ như được bay lên chín tầng mây.

Từ lúc bắt đầu đến giờ anh đã xuất ba lần ở trong phòng tắm, hành hạ cô đến mức đầu tóc rối tung, nước mắt chảy thành dòng trên má, mồ hôi đầy trên gương mặt, vô cùng thảm hại và xấu xí.

Nhưng anh vẫn cảm thấy chưa đủ, anh bế cô ra ngoài, đặt cô lên giường, anh lại tiếp tục hứng lên, còn cứng hơn cả lúc ở trong phòng tắm.

"Dừng mà...!tôi không muốn đâu, nếu còn làm nữa sẽ hỏng mất.

Sẽ hỏng thật đấy." Cô lùi về phía sau, sợ hãi cầu xin, đôi mắt đẫm lệ.

Lôi Kinh Vũ nhẹ nhàng lau nước mắt cô, hôn nhẹ lên trán cô, anh thở hắt, giọng nói trầm thấp nhưng lại rất êm tai: "Dừng sợ, ngoan, một lần nữa thôi.

Một lần nữa, tôi nhất định sẽ dừng lại, được không?"

Nhược Hy lắc đầu, cô không ngừng khóc nức lên, anh quên cô bị thương chưa khỏi sao? Sao có thể tàn ác với cô như vậy? Anh không thấy tay phải

của cô vẫn còn bó bột?

Lôi Kinh Vũ mặc kệ, anh không quan tâm: "Nhược Hy, há miệng ra!" Anh dùng tay tách môi trên và môi dưới ra, cưỡng ép, hôn cô.

Lần này anh rất dịu dàng, dẫn dắt cô vào phòng, sau đó thì...!thúc vào bên trong cô.

"Uhm...!tôi...!tôi đã nói là không muốn mà." Cô đâm vào người anh, ấm ức nhưng lại không làm được gì.

"Cô thật sự muốn dừng lại?" Anh ấn nhẹ vào bụng dưới của cô, khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu: "Tôi có thể cảm nhận được cái của tôi đang ở bên trong cô nè.

Cô còn đang cắn chặt lấy tôi, cô thật sự muốn tôi dừng lại?"

Anh không cử động, chỉ để ở bên trong cô, sau đó thì miết nhẹ vào nơi nhạy cảm của cô, anh muốn nhìn thấy cô phát điên, mở miệng cầu xin anh cử động.

Nhưng Nhược Hy lại mím chặt môi, tay siết chặt vào chăn, một lời cũng không nói.

"Hửm?" Anh vùi đầu vào cổ cô của cô, rồi lại cắn mạnh vào xương quay xanh của cô, đôi tay sờ soạng lưng khắp người cô, khiến cô liên tục rùng mình, bên trong co thắt rất chặt.

"Cầu xin tôi, hoặc là để như vậy với sáng.

Cô có thể chọn." Anh mỉm cười, ánh mắt quá đổi đáng ghét.

Đột nhiên, cô ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng để lại trên cổ anh một dấu vết:

"Tôi...!tôi khó chịu." Cô khẽ giọng, ngưng ngưng đến mức cả gương mặt và tai đều đỏ bừng.

"Vậy thì phải làm sao đây?" Anh đặc ý, cố tình không hiểu.

"Tôi...! tôi...!tôi muốn anh.

Muốn anh cử động.

Xin anh đó, tôi...!rất khó chịu." Cô ôm chặt lấy cổ của anh, không để cho anh thấy gương mặt của cô và cô cũng không muốn anh nhìn thấy biểu

cảm của cô bây giờ.

"Mẹ kiếp! Cô có cần đáng yêu như vậy không?" Anh nhẹ nhàng thúc vào trong, kiên chế không để cô bị đau, dù sau thì tay của cô vẫn chưa lành, lỗ như đụng đến vết thương thì đúng là không ổn.

"Có thích không? Có muốn nữa không?"

"Ừm!" Cô khẽ gật đầu, dường như là vừa muốn lại vừa không muốn.

"Gọi tên tôi, tôi sẽ cho cô!"

"Lôi...!Lôi Kinh Vũ?"

"Không phải, cô nên gọi là...!Kinh Vũ!"

"Kinh Vũ!"

"Gọi lại lần nữa!"

"Kinh Vũ!"

Giọng cô ngọt ngào như là một cơn gió ấm áp thổi vào tim anh khiến anh mất kiểm soát, không kiên chế được rung động, lạc mất một nhịp: "Tiếp tục gọi!"

"Kinh Vũ, Kinh Vũ, Kinh Vũ, Kinh...!á..."

Anh đột ngột xuất vào trong cô, một dòng sữa trắng sền sệt tràn ra từ nơi huyền bí, vừa ấm áp lại vừa chứa đầy tội lỗi.

Suy cho cùng, đây vẫn không phải là điều mà cô có thể chấp nhận được, trong lòng luôn mang một gánh nặng đạo đức.

Đêm còn dài, dục vọng của con người vẫn chưa chấm dứt, sự thoải mái thật sự vẫn chưa đáp ứng đủ.

Anh lại tiếp tục điên cuồng, đảo điên chiếm lấy cô, khuấy động bên trong cô.

"Nếu như tôi gặp cô trước ông ta thì sao? Nếu như cô thật sự là người phụ nữ của tôi thì sao? Như vậy thì tốt biết mấy." Anh thì thầm bên tai cô nhưng tiếc là cô không nghe thấy, mà sau giây phút này, ngay cả anh cũng sẽ quên mất lời nói này.

Nhưng thật ra, cho dù anh có gặp cô sớm hơn thì vẫn là hai người xa lạ không hơn không kém, vì anh sẽ không cưới cô, cũng sẽ không để mắt tới cô.

Chuyện đó vốn không thể vì cô không phải là loại người anh thích, không

phải mẫu hình lý tưởng của anh.

Nếu có thể, chắc cũng chỉ vô tình liếc mắt một cái.

Cho nên, gặp nhau sớm hay muộn đều không quan trọng, quan trọng là đúng lúc, đúng thời điểm.

Có thể va vào nhau cũng có thể tách ra, nhưng biết đâu, đó lại là người cùng ta bước đi trên đoạn đường phía trước.

Chương 39

Tối hôm qua Lôi Kinh Vũ đúng là phát điên, còn hơn cả mãnh thú, vừa khoẻ lại vừa không biết mệt, cứ như một cái máy, có thể nào cũng không đáp ứng được anh.

Cả đêm qua dường như Nhược Hy đã không ngủ, bị anh "ăn" sạch sẽ đến mức không thể lết xuống giường được, cơ thể đau nhức, mắt mở không lên.

Đây quả là một cách hành hạ điên rồ mà hiệu quả nhất.

Vì trước khi đi đến công ty Lôi Kinh Vũ đã dặn người làm trong biệt thự đừng làm phiền cô cứ để cô nghỉ ngơi nên cô đánh một giấc tới tận trưa. Khi tỉnh dậy mặt trời đang nắng chói chang như là đổ lửa, Nhược Hy mệt mỏi bước xuống giường, thậm chí hai chân vẫn còn run, gượng gượng lảo mới có thể đi nổi.

Cô bước vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, sau đó lại tự ngắm nhìn bản thân trong gương, khắp cơ thể của cô đều là dấu vết của Lôi Kinh Vũ để lại.

Nhìn thấy nó, trong lòng cô lại có một cảm giác gì đó rất hồ thẹn.

Ngoài sáng thì anh và cô giả vờ như không thân thiết, chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng trong tối lại làm ra những chuyện thế này.

Đối với anh, chắc chắn đây chẳng phải là một vấn đề, vì anh chỉ đang muốn trút giận lên cô, chỉ muốn tìm một nơi để giải toả d*c vọng.

Đối với anh, cô chỉ là một vật qua đường, là một món đồ chơi không hơn không kém, chẳng qua là thương hại, chẳng qua là...! một chút lòng trắc ẩn từ sâu trong thâm tâm của anh.

Vì vậy, cô không nên có bất kì suy nghĩ gì khác, cho dù là một giây một phút cũng không được rung động.

Vì chủ nhân thật sự của cô, chồng của cô là Lôi Chí Hào chứ không phải là anh.

Cô vẫn nên biết vị trí của mình là ở đâu, vẫn nên xoá hết những cảm xúc không nên tồn tại.

Hơn nữa, anh cũng đã có vị hôn thê rồi, nếu cứ tiếp tục thì người đau lòng chỉ có cô mà thôi.

Nhược Hy hít vào một hơi thật sâu sau đó nước ra khỏi, cố gắng trấn tĩnh bản thân lại.

Cô mở cửa, đi ra ban công, ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang trên cao, cảm nhận cái nắng như thêu đốt chiếu rọi trên người và từng đợt gió nhẹ thổi qua da mặt.

Ánh mắt cô nhìn về nơi xa xăm rồi lại nhìn xuống phía dưới từ trên cao. Cô đã từng tự hỏi rất nhiều lần, nếu như nhảy xuống từ trên cao thì sẽ như thế nào, chắc chắn sẽ rất thâm, rất đau, đặc biệt là...!chết không toàn thân.

Hiện tại cô vẫn còn suy nghĩ đó, vẫn muốn thử nhảy xuống một lần xem sao, vẫn muốn...!kết thúc cuộc đời đầy giông bão này.

Nhưng cô lại có một nỗi sợ, cô sợ sau khi cô không còn, em trai cô sẽ phải cực khổ, sẽ theo những kẻ xấu, biến thành một kẻ du côn thất học, trở thành gánh nặng của xã hội.

Nỗi sợ này cũng chính là nỗi ám ảnh của cô, nó đã đeo bám cô từ rất lâu về trước đến bây giờ.

Lúc nào cô cũng cố gắng và cố gắng, nhưng lại không giành được một xíu tình yêu thương nào của bố mẹ, lúc nào cô cũng nỗ lực, ra sức làm một cô gái ngoan ngoãn, hiểu chuyện nhưng cho đến cuối cùng vẫn phải nhận ánh mắt khinh bỉ và xem thường từ người khác.

Cả cuộc đời cô chính là một chuỗi các sự kiện u ám, chưa bao giờ cô thật sự hạnh phúc, cũng chưa bao giờ cô thật sự cảm thấy vui vẻ.

Cũng chẳng biết là cô cứ tiếp tục mặt dày sống trên đời này có phải là đi đâu đúng đắn hay là không nữa?

Chỉ mong, thời gian có thể trôi nhanh một chút, càng nhanh càng tốt, như

vậy thì...!nếu như có kiếp sau, biết đâu cô sẽ có một cuộc sống tốt hơn, sẽ hạnh phúc và vui vẻ hơn kiếp này.

...!

Tối hôm đó, Lôi Kinh Vũ trở về rất sớm, cũng không biết từ khi nào mà khi anh trở về, người đầu tiên mà anh tìm kiếm chính là Nhược Hy.

"Dì Cao đâu?" Anh hỏi một người làm trong biệt thự.

Cô ấy tỏ ra ngạc nhiên, sau đó thì suy nghĩ một lúc: "À, phu nhân đang ở trên lầu, từ sáng đến giờ vẫn chưa rời khỏi phòng."

Anh cau mày: "Có nghĩa là cả ngày hôm nay dì ấy không ăn gì?"

Cô người làm đó cúi đầu không trả lời, sợ nói sai gì đó lại khiến anh không vui.

Lôi Kinh Vũ cầm chiếc áo vest đi lên lầu, mới đầu thì dáng vẻ vẫn còn rất ung dung, sau đó thì lại chạy như bay, trong lòng cảm thấy lo lắng.

"Cạch!" Anh mở cửa phòng ra thì thấy cô đang nằm trên giường, cuộn tròn lại như một quả bóng, mồ hôi đầm đìa trên trán, cả gương mặt đều xanh xao nhợt nhạt, tay cô ôm lấy bụng trong rất đau đớn.

Lôi Kinh Vũ vội vàng chạy đến đỡ cô dậy: "Nhược Hy! Nhược Hy! Cô sao vậy? Không phải hôm qua còn rất bình thường sao?"

Đôi mắt Nhược Hy thất thần, cô cắn chặt răng, đau đến mức chỉ thở thôi cũng cảm thấy đau.

"Rốt cuộc là cô bị sao vậy? Đau dạ dày à?" Giọng nói anh mang theo sự lo lắng, tay sờ nhẹ lên trán cô, quả nhiên là có hơi nóng.

Anh đỡ cô dậy, chèo tay cô lên cổ: "Tôi đưa cô đến bệnh viện."

"Tôi...! tôi không sao, không cần đi bệnh viện."

Một chút sẽ khỏi ngay thôi." Nhược Hy yếu ớt nói, rõ ràng là đau đến không chịu được mà vẫn nói "không sao".

Cô khiến anh vừa tức giận mà lại vừa thương.

Anh chưa từng thấy người phụ nữ nào lại phiền phức và khiến người ta đau lòng như cô.

"Im lặng đi! Đừng cãi lời tôi." Anh mặc kệ cô kháng cự, mà vốn dĩ cô cũng không kháng cự nổi, cứ vậy mà bế cô đi xuống lầu trước ánh nhìn của mọi người.

"Tôi đưa dì Cao đến bệnh viện, có lẽ tối nay sẽ không trở về ăn cơm đâu."

Anh nói với quản gia một tiếng sau đó bế cô ra xe.

Anh thắt dây an toàn cho cô và lấy áo của mình đắp lên cho cô sau đó thì mới lái xe, nhưng trong lúc lái xe, ánh mắt anh luôn nhìn về phía cô vô cùng lo lắng.

Cô cau mày đau đớn, anh cũng khó chịu mà cau mày theo.

Cảm giác như trái tim cứ không ngừng nhói lên, cả thở cũng cảm thấy nặng nề

Nhưng tại sao anh lại như vậy? Rõ ràng anh từng nói, cho dù cô có chết anh cũng sẽ không quan tâm, vậy mà...!hiện tại...!anh thật sự đang sợ hãi.

Chương 40

Lôi Kinh Vũ đưa cô đến bệnh viện, anh gấp gáp bế cô vào trong tìm bác sĩ.

Gương mặt lo lắng đến mức nổi cả gân xanh, vô cùng đáng sợ.

Ai không biết còn tưởng cô là vợ của anh, còn anh...!thì rất yêu vợ của mình, quan tâm cô đến phát điên.

Ngồi ở ngoài phòng bệnh, anh luôn có cảm giác bất an, không biết là cô bị gì, đã như thế nào rồi.

Hàng ngàn câu hỏi cứ lập đi lập lại như một cái máy, khiến anh vô cùng bức bối và khó chịu, vô đầu bứt tai.

"Tại sao mình phải lo lắng cho cô ta như vậy chứ? Cho dù cô ta có thật sự chết đi thì cũng đâu liên quan gì đến mình." Miệng anh thì bảo vậy nhưng trong lòng lại cảm thấy rối bời, không ai có thể ngăn cản cảm xúc thật của bản thân.

Càng không thể không hiểu là mình đang bị gì, chỉ tại anh không muốn hiểu, cố tình không hiểu.

Lôi Kinh Vũ không chấp nhận được việc anh lo lắng cho cô, quan tâm đến cô, vì anh vốn dĩ rất ghét cô, thậm chí là mang ân oán cá nhân giữa anh và Lôi Chí Hào đặt lên người cô.

Vậy mà bây giờ anh lại mềm lòng, còn cảm thấy cô đáng thương, muốn bảo vệ cô.

Đây thật sự là một việc quá nực cười, nực cười nhất mà từ trước đến giờ Lôi Kinh Vũ anh từng làm.

Anh đúng là điên rồ! Thứ cảm xúc này...!khiến anh chán ghét đến tận cùng.

Vì vậy anh đã tránh né và trốn tránh nó, vờ như không có chuyện gì xảy ra, vờ như không động tâm, không bị cô làm ảnh hưởng.

Nhưng anh càng tránh né, càng trốn tránh thì cảm xúc lại càng lớn dần lên, mất kiểm soát.

Nhược Hy...!đang thật sự ảnh hưởng đến anh, làm xáo trộn cuộc sống của anh.

Chính cô đã khiến cho anh không còn hiểu bản thân mình nữa.

"Cạch!"

Cửa phòng bệnh được mở ra, Nhạc Thịnh Vũ từ trong bước ra ngoài, hai mày nhíu chặt, ánh mắt đăm chiêu, thật sự không thể nói nên lời.

Lôi Kinh Vũ lập tức đứng dậy và đi đến chỗ của anh ta, gấp gấp hỏi tình hình của cô: "Cô ta sao rồi?"

Nhạc Thịnh Vũ không trả lời, cứ tỏ ra thẫn thẫn bí bí, trên gương mặt còn mang theo một sự khó hiểu kì lạ.

Anh ta kéo anh đi ra khỏi cánh cửa của phòng bệnh.

"Lôi Kinh Vũ, cậu khoan hãy nóng vội, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Nhạc Thịnh Vũ vừa đi ầm tĩm vừa nghiêm túc nhưng Lôi Kinh Vũ thì lòng nóng như lửa đốt, một giây cũng không muốn chờ.

Anh nóng giận gắt lên: "Có gì mà không thể nói? Rốt cuộc là cô ta bị gì?"

Nhạc Thịnh Vũ thở dài, anh ta day day trán rồi nói: "Đây là tác dụng phụ của việc uống thuốc tránh thai khẩn cấp, theo toii thấy thì đây chắc chắn không phải là lần đầu cô ấy uống."

Nhưng Lôi Chí Hào, ba của cậu thì không được, với tính cách của Nhược Hy cũng sẽ không quan hệ bừa bãi.

Chuyện này cậu giải thích sao đây?"

Tên bác sĩ này cứ nhìn chăm chăm vào anh, vốn tức giận nhưng lại kiềm xuống.

Anh ta chỉ nghĩ là cậu bạn của anh ta chỉ độc mồm độc miệng, dùng thái độ không tốt đối xử với cô thôi, không ngờ lại đến mức này.

Thật là quá điên rồ.

Lôi Kinh Vũ không trả lời, anh cố tình tránh né ánh mắt của Nhạc Thịnh Vũ: "Vậy cô ấy có sao không? Có nghiêm trọng không?"
"Có tôi ở đây Nhược Hy đương nhiên không sao.

Có cậu, cậu mới là người có vấn đề, cần đi đi đâu trị tâm lý đấy! Cậu có bị điên không vậy? Sao cậu có thể..." Anh ta thật sự là quá bức xúc.

Cho dù là như thế nào đi nữa thì anh cũng không thể làm như vậy.

Không nói đến cô là một người phụ nữ, anh chắc chắn là không biết thương hoa tiếc ngọc rồi, nhưng đây lại là vợ của ba anh.

Cho dù có thế nào thì anh vậy phải gọi cô một tiếng dì.

Có thể không tôn trọng nhưng cũng đâu thể làm chuyện loạn luân như vậy.

Mẹ kế con riêng?!

"Nhạc Thịnh Vũ, có phải là cậu quan tâm hơi qua đáng rồi không? Tôi làm gì còn phải chờ cậu lên tiếng, gật đầu đồng ý sao? Dù sao thì cô ấy cũng là một món đồ chơi do ông ta mua về, tôi dùng qua một chút thì sao?" Anh thản nhiên nói vậy, lúc nào cũng nói những lời trái với lòng mình.

"Lôi Kinh Vũ!!! Cậu...!Cậu có còn là con người không?" Nhạc Thịnh Vũ tức giận đến mức ức chế, muốn chửi nhưng lại không chửi được.

Lôi Kinh Vũ đen mặt, anh đi lướt qua Nhạc Thịnh Vũ, còn cố tình đung mạnh vào vai anh ta, lạnh giọng, nói: "Từ lâu đã không phải rồi."

Sau đó thì anh đi vào phòng bệnh của Nhược Hy, khiến cho Nhạc Thịnh Vũ tức giận đến bật cười, cho dù là bạn lâu năm cũng anh cũng không thể chấp nhận được hành vi này của anh.

Nó quá sức tưởng tượng đối với anh ta.

Lôi Kinh Vũ ở trong phòng bệnh, anh chăm chú nhìn vào gương mặt tái nhợt của cô, đôi môi khô khốc, hơi thở nặng nề, ngay cả lúc ngủ mà mày cũng không giãn ra.

Thật sự khiến người ta vô cùng đau lòng, tim cứ nhói lên từng hồi.

Anh đi đến, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, sau đó lại không nhìn được mà cúi người xuống hôn lên vùng trán lạnh lẽo đó.

Cảm xúc trong anh lúc này thật khó diễn tả, thật rối rắm, từng hơi thở đều khó nhọc và nặng nề.

Anh không ngờ chỉ trong vài tháng ngắn ngủi mà anh lại biến thành một kẻ như bây giờ.

Khiến anh cũng quên mất dáng vẻ bất cần của mình trước kia.

Trước kia anh là một người tàn nhẫn, chưa bao giờ biết thương hại ai hay đồng cảm với bất kì người nào, có thể là một lần mềm lòng cũng chưa.

Nhưng bây giờ, chính cô gái trước mặt anh lại khiến anh suy nghĩ nhiều đến vậy.

"Nhược Hy, có phải là cô đã cho tôi uống bùa yêu không? Nếu không tại sao tôi lại như vậy?" Anh tự lẩm bẩm với chính bản thân mình, vì Nhược Hy vốn dĩ không nghe thấy..

Chương 41

Ngày hôm sau, khi Nhược Hy tỉnh lại thì cô đã nhìn thấy mình đang ở trong bệnh viện, theo như những gì cô nhớ thì Lôi Kinh Vũ chính là người đưa cô đến đây.

Anh lúc nào cũng xuất hiện kịp lúc khi cô cảm thấy không khoẻ và cần hơi ấm, nhưng anh cũng chính là người luôn đem đến cho cô sự nhục nhã và khinh bỉ.

Cho đến bây giờ, cô vẫn biết là mình nên biết ơn anh hay là căm thù anh nữa, mọi cảm xúc cứ rối tung rối mù hết cả lên khiến cho cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi và tuyệt vọng.

Cứ như vậy, cô thật sự không biết bản thân mình có thể gắng gượng được đến khi nào, gắng gượng được bao lâu.

Vì hiện tại, cô thật sự đã không chịu nổi nữa rồi.

Từ khi sinh ra đã như vậy, từ khi sinh ra cô đã là một kẻ thừa thãi, cho đến bây giờ vẫn là một kẻ thừa thãi cho người khác giẫm đạp không hơn không kém.

Nhược Hy không kiềm chế được cảm xúc của mình, cô dùng tay che mặt, sau đó thì khóc nức lên, cô muốn trút bỏ hết những cảm xúc khó thở này, muốn khóc cho đã đời mà không ai nhìn thấy, nhìn thấy đáng vẻ yếu đuối và thảm hại này của cô.

"Cạch!" Nhưng ông trời chưa bao giờ nghe thấy lời cô nói, ông ấy luôn dẫm đạp người ta vào đường cùng.

Tại sao lại tàn nhẫn đến vậy?

Lôi Kinh Vũ vừa mua cháo về thì nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh

không nói gì, chỉ im lặng bước đến đặt hũ cháo nóng hổi xuống bàn. Sau một lúc chần chừ, lòng anh đau nhói, anh không thể nhịn được mà đi đến đỡ cô ngã dậy, ôm chầm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ về cô và hôn lên mái tóc của cô, một lời cũng không nói.

Rất lâu, rất lâu sau đó cô mới không khóc nữa, cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, một mảng trên vai anh bị nước mắt và nước mũi của cô làm ướt, vô cùng bẩn.

Nhược Hy vội vàng lấy tay áo lau cho anh, cô sợ sẽ anh sẽ nổi giận, cảm thấy cô bẩn thỉu nhưng anh lại nắm chặt cổ tay trái của cô, anh nói: "Không sao đâu, đừng lau nữa."

Sau đó thì anh lấy giấy lau nước mắt và nước mũi cho cô, chân mày hơi nhíu lại, dường như là anh đang không vui, thấy vậy Nhược Hy hơi cúi đầu, cô nghĩ chắc là anh đang cảm thấy chán ghét cô lắm.

"Tôi xin lỗi, anh đã bận như vậy còn phải chăm sóc tôi."

"Tôi có thể ở một mình được, anh cứ đi đi." Giọng cô hơi khàn, có lẽ là do khó lâu nên vậy.

Anh thở dài, cảm giác đau nhói ở tim càng lúc càng nặng nề, anh không hiểu, tại sao cô lại có thể giỏi biết cách làm người ta đau lòng đến vậy.

Lúc nào cũng nghĩ cho người khác, sợ người khác cảm thấy bản thân phiền, còn cô thì sao? Sao cô lại không biết tự nghĩ cho bản thân mình dù chỉ một chút chứ?

"Khóc một hồi phải không? Tôi dứt cháo cho cô." Anh giả vờ như chưa nghe thấy gì, vì anh thật sự muốn chăm sóc cho cô, không thấy phiền hay ghét bỏ một chút nào.

Nhưng cô lại không hiểu: "Anh không cần phải thương hại tôi, tôi thật sự rất ổn."

Chỉ là cảm thấy hơi buồn bực một chút thôi." Cô gắng gượng nở ra một nụ cười nhưng khoé mắt vẫn còn ẩm ướt và sưng đỏ.

"Cô đừng nói gì cả, được không? Tôi dứt cháo cho cô." Anh thật sự không muốn nổi giận với cô nên đã cố kiềm chế tính cách cộc cằn của mình lại.

Trước đây, anh không hề cảm thấy không vui khi bị người khác hiểu lầm,

thậm chí là còn làm theo những gì họ muốn.

Bọn họ nói anh tàn nhẫn thì anh sẽ tàn nhẫn cho họ xem.

Nhưng bây giờ, thật khó chịu.

"Lôi Kinh Vũ! Sao anh cứ như vậy chứ? Rốt cuộc là anh muốn làm gì đây? Anh muốn tôi phải thế nào thì anh mới vừa lòng? Anh kéo tôi lên từ địa ngục rồi lại đẩy tôi xuống một lần nữa, như vậy anh vui lắm sao?" Nhược Hy tức giận hét lên, hất đổ hũ cháo trên tay anh, giống như lần anh ở bệnh viện, đã hất đổ cháo lên tay cô, khiến cô bị bỏng nhưng cô vẫn không nói lời nào.

Lôi Kinh Vũ dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, anh dùng lưỡi chọc chọc vào má vài cái, anh kiêu chễ, anh không tức giận với cô, vì hiện tại tâm trạng cô không được ổn định.

Anh định cúi người xuống dọn dọn cháo bị đổ thì..."cách" một tiếng, lại có người vào, nhưng người này không phải Nhạc Thịnh Vũ.

Là Lưu Tường Vi, cô ta lại đến Lôi gia tìm anh nhưng người trong biệt thự nói anh đang ở bệnh viện, vì vậy cô ta đã hỏi là phòng bệnh nào rồi trực tiếp đến đây luôn.

Là một kẻ bám đuôi ngang ngược.

Cô ta vừa bước vào, nhìn thấy cảnh trước mắt liền cau mày, cô ta đi đến cầm lấy tay anh xem vết bỏng rồi lại bước đến trước mặt Nhược Hy.

"Cô đến đây làm gì?"

Anh vừa dứt lời...

"Chát!"

Thì cô ta đã cho Nhược Hy một bạt tay.

"Lưu Tường Vi, cô làm gì vậy?" Anh tức giận muốn kéo cô ta ra ngoài nhưng lại bị cô ta hất tay ra.

"Cô hống hách gì chứ? Không phải chỉ là một con điếm thôi sao? Cô tưởng mình thật sự là phượng hoàng rồi à? Loại người như cô nên đi chết từ lâu rồi, sao vậy mặt dày sống được vậy?" Lưu Tường Vi phun một tràng dài, cô ta vốn đã không nhìn Nhược Hy thuận mắt, hôm nay nhìn thấy cảnh này lại càng thêm chướng mắt, cho dù cô ta không thật sự thích Lôi Kinh Vũ

nhưng, cô ta ghét nhất chính là loại người mặt dày, vô sỉ, cứ tỏ ra mình cao quý nhưng thật ra là một bãi phân trâu.

Vì vậy cô ta muốn ra tay dạy cho Nhược Hy một bài học, mặc dù không hiểu sự tình.

Nhưng Nhược Hy đột nhiên lại mỉm cười.

Cô không trách Lưu Tường Vi, bởi không phải chỉ có cô ta, mà ai ai cũng như vậy, bọn họ chỉ nhìn thấy mặt nổi của vấn đề, vốn không nhìn thấy nguyên nhân cốt lõi thật sự, bọn họ cũng chẳng cần biết để làm gì, bọn họ chỉ tin vào những gì bọn họ nhìn thấy.

Sau đó...!mắng nhiếc, xỉa xói, Nhược Hy cũng chẳng còn lạ lẫm gì nữa rồi.

Chỉ có thể mỉm cười tự giễu.

Lôi Kinh Vũ tức giận, anh vội kéo Lưu Tường Vi ra ngoài: "Cô đi theo tôi!"

"Tôi còn chưa nói xong mà."

"R ầm!"

Cánh cửa đóng lại, trả lại không gian yên tĩnh cho Nhược Hy, nhưng đồng thời, bóng tối cũng đang bao trùm lấy cô, thật đáng sợ, thật bất lực, sẽ không có một ai, có thể thấp sáng thế giới của cô.

Chương 42

Lôi Kinh Vũ kéo Lưu Tường Vi ra khỏi phòng bệnh, sau đó thì cọc cằn ra mặt: "Rốt cuộc là cô làm loạn như vậy đủ chưa?"

Cô ta nở nụ cười khó hiểu nhìn anh: "Làm loạn? Tôi làm loạn gì chứ? Tôi chỉ là dạy cho cô ta một bài học thôi.

Không phải là anh thật sự xem cô ta là mẹ kế của mình chứ?"

"Liên quan đến cô sao?" Gương mặt anh cô cảm, lạnh đến thấu xương khiến cho cô ta hơi sợ.

"Hơ! Hơ hơ! Hình như tôi nhìn ra rồi.

Anh và cô ta...!đan víu với nhau à? Cô ta cũng hay thật đấy, đề tiện đến mức quyến rũ cả con trai cùng mình?" Cô ta bày ra vẻ mặt khinh thường khi nói những lời này, thật sự khiến người khác khó chịu.

Lôi Kinh Vũ siết chặt tay, anh trầm giọng cảnh cáo: "Tốt nhất là cô nên rút khỏi đây ngay lập tức trước khi tôi giết cô."

Nhưng cô ta lại không sợ, cô ta nhún vai, nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh, ghé sát vào tai nói nhỏ: "Nếu anh kết hôn với tôi, tôi sẽ giữ bí mật chuyện này giúp anh."

Anh mỉm cười với cô ta, sau đó đột nhiên siết lấy cổ cô ta, dõn cô ta vào chân tường, ánh mắt anh hằn chỉ máu còn đáng sợ hơn cả quái vật: "Cô nghĩ cô đang đe dọa ai vậy? So với việc kết hôn cùng cô, thì diệt khẩu, không phải là cách vẹn toàn nhất sao?"

Lôi Kinh Vũ dường như không nói đùa, tay anh càng lúc càng siết chặt hơn, không nương tay, không hoảng sợ, điên cuồng bóp chặt cổ con mồi. Đúng lúc, Nhạc Thịnh Vũ đi ngang qua, anh ta lập tức chạy lại can ngăn: "Làm gì vậy? Đây là bệnh viện đấy!"

"Khụ! Khụ! Khụ!" Chân cô ta mềm nhũn, lập tức ngã khụy xuống ho sặc

sua, cô ta thấy anh không phải là người bình thường mà là một kẻ điên, một kẻ điên nặng.

Nếu không thì tại sao anh không chịu kết hôn với cô ta mà lại đi bảo vệ cho một con điếm chứ.

Nhạc Thịnh Vũ đẩy Lôi Kinh Vũ sang một bên, cố để anh bình tĩnh lại.
"Đúng là th ần kinh.

Khi trở v ềtôi nhất định sẽ hủy hôn." Lưu Tường Vi tứ giận bỏ đi, cho dù cô ta có lòng tham không đáy đi chăng nữa cũng không muốn kết hôn cùng một kẻ điên như anh.

"Ha! Tốt nhất là vậy." Anh lạnh lẽo nói, một chút tình người cũng không có.

"Lôi Kinh Vũ, lúc này nếu không có tôi can ngăn, cậu định giết cô ta thật đó à?" Nhạc Thịnh Vũ cau mày nhìn anh.

Nhưng anh lại dừng dừng: "Cậu đoán thử xem."

"Lôi Kinh Vũ, tôi thật sự không đùa với cậu đâu.

Bây giờ cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc cảm giác cậu đối với Nhược Hy là gì? Chỉ vì muốn trả thù Lôi Chí Hào mà cậu muốn hủy hoại cô ấy, vậy hẳn cô ấy?" Nhạc Thịnh Vũ nghiêm túc, anh ta muốn biết được câu trả lời thật sự từ chính miệng anh nói.

"Quan trọng sao?" Vừa dứt câu anh đã bỏ tay vào túi quần và bước đi:

"Cậu chăm sóc cô ấy giúp tôi, tôi đến công ty đây."

Chơi cùng nhau bao nhiêu năm nhưng anh ta vẫn không thể nào hiểu hết được con người Lôi Kinh Vũ.

Lúc nào cũng tỏ ra thản nhiên nhưng trong lòng lại chắt chứa nhiều chuyện phi ền não.

Và Nhược Hy cũng như vậy, cô luôn chôn giấu những chuyện buồn, không vui ở trong lòng sau đó lại suy nghĩ nhiều.

Nhưng tâm lí của cô lại yếu đuối hơn anh, nó bị d ần ở đó chứ không có cách nào tan biến và mỗi ngày sẽ một lớn lên.

Một khi không chịu đựng nổi nữa, tất cả nỗ lực thì cũng chính là lúc cô thật sự rơi vào hố đen của tuyệt vọng.

...

Ở Lôi thị.

Anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi, anh biết cô như vậy cũng do anh mà ra, nhưng sự tiêu cực và mạnh mẽ đó lại khiến cho anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ở cô có một sự mâu thuẫn rất lớn khiến cho người khác dường như không thật sự bước vào được thế giới của cô.

Cũng như người khác thường nói, không ai chịu được một người overthinking, bởi vì họ suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần một hành động, một lời nói vô tình cũng sẽ khiến họ ưu tư, khiến cho họ suy nghĩ đến những điều tiêu cực.

Mà cô có thể là một ví dụ điển hình, vì chìm đắm trong những suy nghĩ tiêu cực của bản thân nên cô sẽ thấy tự ti, cảm thấy bản thân mình vốn không xứng được yêu thương, nên khi có người bước đến gần, cô sẽ sợ hãi mà đẩy họ ra, cô sợ họ lại khiến cho cô tổn thương một lần nữa.

ngôn tình hoàn

Và anh là người đã khiến cho cô thất vọng rất nhiều lần, vừa đánh vừa xoa, cảm xúc không rõ ràng khiến cho cô đi từ thất vọng này đến thất vọng khác.

Vậy nên hiện tại cô không dám nhận những ấm áp từ anh nữa, cũng không dám nghĩ là anh thật lòng với mình, vì hy vọng càng nhiều sau này sẽ càng thất vọng, thậm chí là đau gấp ngàn lần.

Lôi Kinh Vũ châm một liều thuốc, anh rút một hơi thật sâu rồi phả ra một làn khói trắng đầy ảo mộng, hương vị cay nồng sẽ khiến cho người ta tỉnh táo hơn.

Nhưng anh thì ngược lại, càng tỉnh táo lại càng cảm thấy bức bối.

Anh không muốn chấp nhận sự thật là bản thân quan tâm cô, càng không thể chấp nhận được trái tim đã có một chút rung động.

"Mình làm sao có thể thích cô ấy được.

Chắc chắc chỉ là nhất thời hứng thú thôi.

Đúng vậy, chính là nhất thời hứng thú." Anh tự lẩm bẫm với bản thân, chỉ một lời đã có thể giải thích rõ tình trạng hỗn loạn trong suy nghĩ.

Tự lừa mình dối người..

Chương 43

Tối hôm đó Lôi Kinh Vũ lại đến bệnh viện thăm Nhược Hy, nhưng khi vào phòng bệnh anh lại không thấy cô đâu.

Anh nhanh chóng chạy đi hỏi y tá nhưng cũng không có ai thấy cô.

"Cô ấy đi đâu rồi chứ?" Anh lo lắng đến đứng ng ờ không yên.

Đúng lúc đó thì Nhạc Thịnh Vũ chạy đến: "Có chuyện gì vậy?"

Lôi Kinh Vũ cau mày nói: "Nhược Hy biến mất rồi."

"Biến mất? Lúc này không phải cô ấy vẫn còn trong phòng bệnh sao?" Anh ta thở dài sau đó kéo Lôi Kinh Vũ đi: "Đi! Tôi đưa cậu đi xem camera."

Theo như những gì xem được thì Nhược Hy đã đi lên sân thượng của bệnh viện.

...

Nhược Hy ng ờ ở mép sân thượng, đứng đưa hai chân vô cùng nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể mất mạng.

Cô ng ờ ở đó ng ờ nhìn lên bầu trời đầy sao và trăng, rồi lại nhìn xuống con đường với ánh đèn sáng lấp lánh và dòng người tấp nập qua lại. Nhìn từ trên cao xuống, tất cả mọi cảnh vật đều có thể thu vào tầm mắt, vô cùng xinh đẹp và tráng lệ.

Nhưng một khi ta ở trong thế giới nhộn nhịp đó thì lại không cảm nhận được gì ngoài sự căng thẳng và áp lực.

R ồi cô lại nhớ đến những lời nói của Lưu Tường Vi, cô ta nói rất đúng, cô đáng lẽ nên chết từ lâu rồi, nhưng cô lại mặt dày sống cho đến bây giờ, sống một cuộc đời vô ích.

Từ trước đến giờ cô luôn nghĩ cho người khác, muốn làm cho người khác hài lòng về mình, nhìn thấy mình dù chỉ một cái liếc mắt.

Nhưng hiện tại, cô muốn nghĩ cho bản thân, cô muốn được tự do, muốn

được sống cuộc đời của chính bản thân mình.

Nhưng chỉ e là...!kiếp này không thể, mọi thứ vốn đã vào quỹ đạo và cô là một kẻ thừa thãi.

Nếu có kiếp sau, cô mong được sống thanh thản và vui vẻ hơn.

Cơ mà cô không muốn chờ đợi nữa, cô không muốn phải tiếp tục chịu dày vò.

Biết đâu khi cô chết đi, họ sẽ biết trân quý cô hơn, sẽ nhớ về những ưu điểm và những gì cô làm cho họ.

Biết đâu...!cái chết sẽ đem lại sự nhẹ nhàng cho cô, bắt đầu lại một cuộc sống mới.

Nhưng cô có một câu hỏi, lỡ như không có kiếp sau thì sao đây? Cô sẽ phải kết thúc cuộc chơi ở đây và mãi mãi không được h ồi sinh?

Thế thì đúng là quá thảm.

Nhược Hy đột nhiên bật cười, cô cười khổ, nụ cười mang theo những giọt nước mắt đ ầy đau đớn.

Cô thật sự đã quyết định r ồi?

Nhược Hy đứng dậy, cô lùi về phía sau vài bước r ồi lại vài bước nữa, cô muốn lấy đà r ồi nhảy xuống thật tự do trong không trung như là một con chim cất cánh lao thẳng xuống mặt đất.

Nhược Hy ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm lần cuối, vì sau này có lẽ sẽ không bao giờ nhìn thấy được nữa.

Làn gió lạnh thổi qua gương mặt nhỏ nhắn làm khô đi hai dòng nước mắt đọng lại trên má.

Cảm nhận được sự rét buốt và giá lạnh, cô dường như càng tỉnh táo hơn.

Cô thật sự đã quyết tâm tự giải thoát cho bản thân mình.

Đúng lúc, Lôi Kinh Vũ và Nhạc Thịnh Vũ đến, anh nhìn thấy cô đang có ý định tử tự thì vội vàng lao đến như bay.

Nhược Hy vừa bước được hai bước thì đã bị anh ôm chặt lấy kéo cô vào trong.

"Anh...! anh làm gì vậy? Mau thả tôi ra đi." Nhược Hy vùng vẫy, cô muốn thoát ra khỏi vòng tay của anh nhưng hoàn toàn bất lực, cô chỉ có thể tuyệt

vọng ngã khụy xuống đất ôm mặt khóc.

Tại sao ngay cả quyền được chết cô cũng không thể tự quyết định?

Lôi Kinh Vũ ôm chặt lấy cô không buông, anh vừa đau lòng vừa tức giận hét lên: "Cao Nhược Hy! Cô tỉnh táo lại cho tôi! Cô bị điên à? Cô nghĩ mình là ai mà nói chết là chết? Cô quên rằng bản thân cô đang được mua về à? Có chết hay không vẫn là do Lôi gia định đoạt."

Anh vốn dĩ muốn vỗ về cô nhưng cuối cùng vẫn không nhận được mà nói ra những lời này.

"Đủ rồi đấy! Tôi thấy cậu nên câm miệng lại đi!" Nhạc Thịnh Vũ cau mày, anh đi đến đỡ lấy Nhược Hy, ngay cả anh ta cũng không thể chịu nổi những lời cay độc của anh thì làm sao cô có thể chịu nổi.

"Nhược Hy, cô vẫn nên bình tĩnh lại thì hơn, có gì từ từ giải quyết, đừng làm chuyện đại dột như vậy.

Tôi đưa cô về phòng nghỉ ngơi."

Đôi mắt cô mơ màng, dường như không nghe thấy lời anh ta nói, nên anh ta đành mạo muội bế cô trở phòng bệnh.

Lôi Kinh Vũ ở đó, cảm nhận từng cơn gió lạnh buốt lướt qua da thịt, trong lòng lại dâng lên một cảm xúc rối bời, thậm chí là hoảng sợ.

Nếu như anh không đến kịp thời, nếu như cô thật sự nhảy xuống đó thì sao?

Nếu là trước đây, có lẽ người vui mừng đầu tiên, mở tiệc ba ngày ba đêm chính là anh.

Nhưng bây giờ, anh không muốn điều đó xảy ra, cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

...

Sau khi trở về phòng bệnh, Nhạc Thịnh Vũ tiêm cho Nhược Hy một liều thuốc an thần, để cô có thời gian nghỉ ngơi và bình tĩnh lại.

Khi bước ra ngoài, anh ta đã nhìn thấy Lôi Kinh Vũ ngẩn ở bên ngoài.

"Cô ấy sao rồi?" Anh mệt mỏi hỏi.

"Đã ổn hơn rồi." Anh ta đi đến ngẩn cạnh anh, vẻ mặt vô cùng ưu tư: "Cô ấy đang có dấu hiệu bị trầm cảm, sau này tốt nhất cậu đừng đến nữa.

Cậu không những không giúp được gì mà còn khiến cô ấy đau khổ thêm." "Nhưng tôi thật sự không hiểu, cậu hành hạ cô ấy thì được gì? Cậu vùi dập cô ấy cả thể chất và tinh thần sẽ khiến tâm trạng cậu tốt lên à? Tôi đã từng nói nhiều lần rồi, cô ấy là một cô gái tốt, nếu cậu không thích thì có thể không quan tâm đến cô ấy mà." Nhạc Thịnh Vũ vô cùng bức xúc, anh ta biết là bản thân không thể xen vào chuyện nhà của người khác nhưng cô là bệnh nhân của anh ta, còn anh là bạn của anh ta, anh ta không thể nào giả vờ như không thấy.

"Tôi...!cũng không biết, hiện tại trong đầu tôi toàn hình bóng của cô ấy.

Mỗi khi nhìn thấy cô ấy khóc tôi lại đau lòng, lại muốn an ủi và bảo vệ cho cô ấy.

Nhưng cuối cùng...! Ha! Tôi vẫn không thể nào ngừng tổn thương cô ấy.

Đúng là nực cười thật! Không ngờ lại có một ngày Lôi Kinh Vũ tôi bị một người phụ nữ làm ảnh hưởng." Anh cười tự giễu, cảm thấy mình đúng là bị điên, có lẽ cũng nên đi khám bệnh và đi điều trị.

Nhưng Nhạc Thịnh Vũ dường như lại rất tỉnh táo, anh ta nheo mắt lại, nhìn thẳng vào anh và hỏi một câu: "Cậu yêu Cao Nhược Hy rồi à?"

Lôi Kinh Vũ tỏ ra bất ngờ trước câu hỏi này, anh quay sang nhìn anh ta bằng đôi mắt không thể tin, sao anh ta có thể hỏi một câu vô lí như vậy.

"Không đời nào, cậu bị ảo à?" Anh cong khoé môi nở một nụ cười trào phúng, đây là đi đầu mà anh chưa bao giờ nghĩ đến.

Yêu? Sao có khả năng?

Nhạc Thịnh Vũ không nói gì thêm, anh ta dường như đã có đáp án..

Chương 44

Một tháng sau, cuộc sống của Nhược Hy dường như đang dần trở về quỹ đạo của nó.

Vết thương đã khỏi, những suy nghĩ tiêu cực cũng đang dần tan biến. Tuy cô vẫn không biết mình sống như vậy là có ích gì, mục đích sống của cô là đâu, nhưng cứ sống qua ngày, có thể gửi tiền về cho dì lo cho em trai đi học, cũng không phải là một điều gì tồi tệ. Còn đối với Lôi Kinh Vũ, cô không muốn trách, cũng không có quyền để trách cứ ai cả, cuộc sống này vốn dĩ là như vậy rồi.

Tất cả là do cô xui xẻo, sau này cứ xem như những chuyện đó chưa từng tồn tại là được, dù sao sớm muộn gì anh cũng sẽ chán cô thôi. Một tháng nay anh và cô có khác gì là người xa lạ đâu chứ, mà cũng không đúng, từ trước đến giờ anh và cô vốn đã là người xa lạ rồi.

Một chút ít lòng thương hại, vài khoảng khắc rung động đó, chẳng đáng để nhắc tới.

...

Vào một buổi chiều, ở ngoài cổng Lôi gia có vài tên xã hội đen kéo tới đập cửa um xùm.

Bọn họ vô cùng ngông cuồng, không nề mặt ai, còn ăn nói thất lễ với quản gia.

"Ông kêu cái người tên là Cao Nhược Hy ra đây, bọn này muốn gặp cô ta." Chú quản gia nheo mắt, sau đó vào trong gọi cô xuống lầu.

"Chú quản gia, có chuyện gì sao?" Cô không biết là có chuyện gì nhưng nhìn sắc mặt của ông ấy vô cùng căng thẳng, khiến cô cũng cũng khân

trương.

"Có một bọn người ở ngoài cửa, nói là tìm phu nhân." Giọng ông ấy khàn khàn, mang theo sự lo lắng.

"Tìm tôi sao?" Cô sợ hãi đi ra ngoài, cũng không biết là chuyện gì đang chờ đợi mình.

"Các người tìm tôi là có việc gì sao?"

Vẻ mặt của người nào người nấy đều hung hăng, tay kín mít hình xăm, lớn giọng nói: "Đưa tiền đây rồi bọn này sẽ đi."

Cô khó hiểu nhìn bọn họ nhưng lại không dám lên giọng: "Tiền...!tiền gì chứ?"

"Dì của cô thiếu nợ bọn này, bà ta nói bà ta không có tiền, muốn đòi cứ đến tìm cô.

Cô sống trong căn biệt thự xa hoa như vậy, không lẽ định quy nợ?" Ánh mắt của những tên này vô cùng hung hãn, nếu không chịu trả tiền cho bọn họ, chắc chắn bọn họ sẽ không chịu để yên.

"Bao nhiêu?" Cô hỏi.

"Hai trăm triệu." Giọng bọn họ khàn đặc.

Trong lòng Nhược Hy cảm thấy run rẩy, cô làm gì có nhiều tiền đến vậy chứ? Rốt cuộc là dì của cô đã làm gì mà lại nợ người ta nhiều tiền đến vậy? Không lẽ lại chơi đánh bài?

Nhược Hy nuốt nước bọt, cô hít vào một hơi thật sâu, sau đó giả vờ đi đến tận nói: "Được, vậy tối nay các người chờ tôi ở đường bên kia, tôi sẽ chuẩn bị tiền cho các người."

"Gi? Cô định lừa bọn này đó à?" Một tên bước lên, hung dữ nhìn cô.

"Làm sao tôi dám chứ? Hơn nữa, tôi cũng đâu có chạy đi đâu được, nếu tôi không đến, không phải các người vẫn có thể đến đây tìm tôi sao?"

Sau một hồi bàn bạc với nhau thì bọn họ cũng đã đồng ý và rời đi.

Khi bọn họ đã đi xa, Nhược Hy dường như đứng không vững nữa, cảm giác như có thể ngã bất cứ lúc nào.

Cô tưởng đâu mình có thể sống yên ổn rồi, không ngờ...!dì của cô luôn xem cô là một cái máy rút tiền, lúc nào cũng gây chuyện rồi bắt cô gánh hết.

...

Tối hôm đó, Nhược Hy lén lút ra ngoài, không để mọi người trong biệt thự phát hiện.

Cô đi đến địa điểm đã hẹn, giao cho bọn họ một cái túi.

"Của các người đây." Cô đưa cho bọn họ, bọn họ liền vội giật lấy và kiểm tra.

Nhưng bọn họ lại cau mày không hài lòng, đổ toàn bộ những thứ trong túi ra, đó là trang sức mà Lôi Chí Hào mua tặng cô, vì cô không có tiền mặt nên đành làm vậy.

"Đó là tất cả những gì tôi có, các người có thể đi bán để lấy tôi, tôi chắc chắn là không thiếu một đồng." Cô siết chặt tay, mạnh dạn nói.

Nhưng một người đột nhiên bước đến tát vào mặt cô, khiến cô ngã xuống lề đường, tay ôm mặt, dưới ánh đèn vàng, trông cũng không quá thảm.

"Con điên này! Mày tưởng bọn tao bị ngu sao? Lỡ đây là đồ giả thì sao? Bọn tao nói rồi, chỉ cần tiền mặt." Hắn ta dùng chân đá mạnh vào người cô, không hề biết thương hoa tiếc ngọc.

Một tên bước đến nắm lấy cổ áo của cô: "Nếu mày không trả tiền, tao sẽ đến đốt nhà của dì mày."

Bọn này từ trước đến nay chưa từng hù dọa ai bao giờ."

Khi bọn họ sắp rời đi, cô vội vàng ôm lấy chân của một kẻ vạm vỡ, trên mặt còn có một vết sẹo: "Đừng, đừng mà."

Tôi sẽ tìm cách, nhất định sẽ trả đủ tiền cho các người."

Hắn ta gằn gừ, tay nắm lấy tóc của cô, hất cô ra xa: "Khốn kiếp! Bớt giờ trò cầu xin đi."

Mày có tin là tao đánh mày không?"

Hắn ta xông đến, tay dơ nắm đấm, Nhược Hy sợ hãi lùi về sau, cô lấy tay chặn trước mặt, mắt nhắm chặt.

Đột nhiên, cô của nhận được có một luồng ánh sáng chiếu thẳng vào mặt cô, cô thận trọng mở mắt, một người đàn ông mặc âu phục từ trên xe bước xuống, thân hình cao ráo và thẳng tắp, vô cùng vững chãi.

Anh bước đến đẩy người đàn ông kia ra: "Làm gì vậy? Tụi bây chán sống rồi sao?"

Sau đó thì anh bước đến chỗ của cô, đỡ cô dậy, ánh mắt anh tràn ngập sự lo lắng nhìn cô, bàn lại dịu dàng vuốt gọn lại mái tóc của cô.

Dưới ánh đèn mờ, anh có thể nhìn thấy được mắt cô đang ứa lệ, gương mặt đỏ ửng vì bị đánh.

Trong lòng anh dâng lên một cơn thịnh nộ, chỉ muốn đâm chết mấy tên kia, nhưng Nhược Hy lại ngăn anh lại, cô sợ hãi lắc đầu.

"Mày là thằng chông giàu có của con nhỏ này sao? Vậy thì giúp nó trả tiền cho bọn tao đi, không nhiều, chỉ hai trăm triệu thôi." Tên vạm vỡ, tay kín hình xăm kia cất giọng, âm thanh ồ ồ như là tiếng khởi động xe.

Anh nhìn cô, sau đó quay người lại, bảo vệ cô an toàn ở sau lưng mình: "Hai trăm triệu? Đương nhiên là không thành vấn đề

Ngày mai bọn mày đến Lôi thị, tao chắc chắn sẽ đưa cho bọn mày đầy đủ." "Lôi thị? Được, xem như là chông mày biết đi đầu.

Đi thôi." Nói xong, hắn liền dẫn đàn em rời đi.

Lôi Kinh Vũ thở dài, anh không nói, cũng không hỏi gì, chỉ đưa cô lên xe. Ở trên xe, bầu không khí vô cùng im lặng, khi gần đến biệt thự, cô mới lên tiếng: "Cảm ơn anh."

"Đến rồi." Anh vừa dứt lời thì cô đã bước xuống xe, thái độ của cô đối với anh không còn sợ hãi nữa, mà vô cùng lạnh nhạt, khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

Anh cứ nghĩ xa cô một thời gian, cố không nghĩ đến cô nữa, không nói chuyện cùng cô nữa thì anh sẽ trở về như trước kia, không có gì khiến anh có thể bận tâm.

Nhưng thời gian đã chứng minh là không phải, cảm giác như...!anh đang dày vò chính bản thân mình.

Muốn quên nhưng không thể quên, muốn đưa cô ra khỏi cuộc sống của mình nhưng mỗi ngày anh đều nhớ đến cô, trần trọc không ngủ được.

Cùng sống chung ở một căn biệt thự nhưng lại có cảm giác xa cách muôn trùng, đi đâu này khiến anh không cảm thấy dễ chịu một chút nào..

Chương 45

Nhược Hy và Lôi Kinh Vũ cùng nhau bước vào trong, lúc này Lôi Chí Hào đang ngồi ở sofa xem tivi thì nhìn thấy.

Ông ta cau mày khó chịu, từ khi trở về từ chuyến công tác, ông ta đã lạnh nhạt với cô hơn rất nhiều, có lẽ ông ta đã bắt đầu nghi ngờ mối quan hệ của hai người.

Ông ta lạnh lẽo, cất giọng hỏi: "Sao hai người lại đi chung với nhau?"

Nhược Hy cúi đầu, cô không biết nên trả lời như thế nào cả thì Lôi Kinh Vũ lên tiếng: "Tôi vô tình gặp dì Cao đang đi dạo nên đưa dì ấy về luôn."

Có vấn đề gì sao?"

Ông ta cụp mắt nhìn cô chằm chằm khiến cô mất tự nhiên, nhưng chỉ một giây sau, cô đã nở nụ cười: "Đúng là như vậy đấy lão gia."

Cơ mặt ông ta dần thả lỏng ra, ông ta vỗ nhẹ vào chỗ bên cạnh, bảo cô đến ngồi cạnh ông ấy.

Nhược Hy ngoan ngoãn đi đến ngồi cạnh ông ta, đột nhiên ông ấy lại ôm lấy eo cô khiến cô hơi giật mình.

"Dạo này em gầy đi nhiều rồi, một lát nữa tôi sẽ kêu người pha cho em một ly sữa trước khi đi ngủ."

Lôi Kinh Vũ đứng phía sau nhìn thấy cảnh này, vô cùng khó chịu, hai tay anh siết chặt, trong đầu chợt dâng lên một ý nghĩ, chỉ muốn cô là của riêng mình.

Lôi Chí Hào đột nhiên ngoảnh mặt lại, nheo mắt nhìn anh, bốn mắt chạm nhau, dường như xuất hiện một cuộc đấu tranh ngầm.

Cả hai đều rất hiểu nhau là đối phương muốn gì, nhưng lại không nói ra mà chỉ ngầm hiểu, vì lúc này, Lôi Chí Hào vẫn chưa có bằng chứng rằng hai người đang lén lút qua lại với nhau.

Lôi Kinh Vũ không nói gì, anh sai bước, bước một mạch lên lầu.

...

Khuya, Lôi Chí Hào muốn ngủ lại phòng của cô.

Lúc này ông ta đang ở trên giường, đeo chiếc kính lão và đọc sách, còn cô thì ngồi chải tóc ở trước gương của bàn trang điểm.

Nhược Hy suy nghĩ gì đó, một lúc sau mới nhỏ giọng: "Lão gia, em thật sự muốn biết, vì sao lão gia lại cưới em.

Lão gia có thể nói cho em nghe không?"

Ông ta ngừng đầu nhìn cô trong gương, sau đó tháo mắt kính ra, gấp cuốn sách để sang một bên.

"Thật ra, cũng không phải là chuyện gì to tát, tôi cũng không muốn giấu em làm gì.

Thật ra ngay từ lần đầu gặp em, tôi đã cảm thấy em giống một cố nhân của tôi." Ông ta nghiêm túc nói.

"Cố nhân? Là Lôi phu nhân quá cỡ sao?" Cô tò mò, muốn biết sâu hơn.

"Không phải, là người mà Lôi Chí Hào tôi yêu."

Nói đến đây cô chợt nhớ ra có một lần cô vào phòng làm việc của ông ta, vô tình nhìn thấy sợi dây chuyền, bên trong là ảnh của người phụ nữ, người đó rất giống cô, không, là cô rất giống người đó.

Thì ra...!vì cô có gương mặt giống người đó nên mới khiến ông ta rũ lòng thương xót.

"Vậy người đó...!bây giờ ở đâu? Tại sao lão gia không cưới người đó?"

Ông ta im lặng một lúc lâu, cứ nghĩ là ông ta sẽ không trả lời, nhưng ông ta thật sự lại lên tiếng: "Thật ra trước đây tôi và bà ấy rất yêu nhau, còn định của ngày ra mắt gia đình.

Nhưng vì hoàn cảnh đẩy đưa, em cũng biết mà, là con của nhà quyền thế, ngay cả việc hôn nhân cả một đời cũng không thể quyết định.

Chúng tôi đã dự định sẽ bỏ trốn cùng nhau, nhưng hôm đó ba mẹ bà ấy không cho bà ấy đến.

Vậy là một cuộc hôn sự sắp đặt được diễn ra.

Mẹ của Kinh Vũ không phải không tốt nhưng tôi vốn không có tình cảm với bà ta, thậm chí là chán ghét, vì vậy tôi đã gây ra lỗi lầm, là nguyên nhân dẫn đến cái chết của bà ta.

Còn về người mà tôi yêu, bà ấy sớm đã có chồng, ra nước ngoài định cư." Ông ta kể về chuyện này một cách vô cùng đau buồn, không ngờ người như ông ta cũng từng có một tình yêu đẹp mà đầy bi thương như vậy.

Thật ra trong câu chuyện này không thể nói ai đúng ai sai, vì tất cả đều là người có lỗi, còn về Lôi Kinh Vũ, anh chỉ là một người bị hại, vốn dĩ không nên xuất hiện, vì anh chính là một sai lầm trong mối hôn nhân này.

Cô và anh...!khá giống nhau về hoàn cảnh nhưng anh và cô lại không cùng chung một thế giới.

Chỉ là vô tình va vào nhau mà thôi.

Ông ta bước xuống giường, đột nhiên đi đến chỗ của cô, ông ta nhìn cô trong gương, bóp nhẹ gương mặt nhỏ bé của cô, ông ta cúi đầu xuống, ghé đến bên tai cô thì thầm: "Nhược Hy, tuy tôi không yêu em, cũng không thể nào yêu em, nhưng vì gương mặt này, tôi nhất định sẽ đổi tôi với em cho đến khi không còn hơi thở nào.

Nhưng tôi có một điều kiện, đó là em phải ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, một lòng một dạ với tôi."

Ông ta dừng một chút rồi nói tiếp, ánh mắt nhìn cô trong gương chứa đầy sự tàn nhẫn: "Nếu để tôi phát hiện ra là em phản bội tôi, tôi không chắc mình sẽ làm gì với em đâu.

Em nên biết, tôi là một người nhẫn tâm."

Ông ta nói như vậy dường như là đang nhắc nhở, cũng dường như là đang cảnh cáo cô.

Ông ta...!thật sự đang nghi ngờ cô..

Chương 46

Một tuần sau.

Hôm nay bầu trời trong xanh không chút gợn mây, chỉ có vài cơn gió thoảng vờn quanh như đang chơi đùa.

Ánh nắng ấm áp đậu trên vai, cảm giác thật là thanh thoi. Nhưng lòng của Nhược Hy thì đang dậy sóng, hôm nay chính là ngày giỗ của ba cô, cô phải trở về nhà.

Gọi là nhà chỉ để vui tai thôi, chứ thật ra nơi đó từ lâu đã không còn là nhà của cô nữa rồi.

Cô không để tài xế riêng đưa đi mà đi xe buýt trở về, cũng đã lâu rồi cô không đi xe buýt, không phải chen lấn, thật là có cảm giác hoài niệm. Nhà của cô nằm trong một con hẻm nhỏ, cô chậm rãi đi từng bước đến căn nhà cũ kĩ đó, nơi mà cô đã lớn lên, cũng là nơi mà cô cảm thấy có nhiều kỉ niệm không vui nhất.

Khi cô trở về dì cô đã giúp cô chuẩn bị xong mọi việc, cô chỉ cần vào đốt một nén nhang là được.

Cô nhìn ngó xung quanh, cảnh vật không có gì thay đổi, chỉ là người đầu tiên không còn.

"Cao Vĩnh An, em của con đâu rồi? Nó đi học sao?" Cô hỏi.

"Trời! Dì thấy nó chắc lại tụ tập ở đâu rồi."

Cái thằng nhóc đó chả được tích sự gì cả.

Cô giáo chủ nhiệm cứ gọi đến phê bình liên tục, nhức hết cả đầu." Dì của cô than thở, dù sao cũng không phải con ruột, nếu không phải bất đắc dĩ thì dì ấy cũng sẽ không chứa chấp em của cô.

Chủ yếu vẫn là phải có tiền.

"Dì có thể đốc thúc nó học hành cho tử tế không? Nếu nó cứ như vậy, sau này sẽ không thể thi đỗ đại học được." Cô nhìn dì ấy bằng ánh mắt khẩn thiết.

"Vô dụng thôi, giống nãi của nhà này vốn là vậy rồi."

Làm gì cũng không thành tài được đâu, sớm nghỉ học đi làm kiếm tiền thì hơn.

Còn con, lần này về tay không à?" Dì cô khó chịu nhìn cô, ánh mắt hiện lên hai chữ "tham vọng".

"Biết đi đâu thì cũng nên mua ít quà bánh gì về chứ? Bây giờ đã là phu nhân của nhà giàu có rồi, nhân lúc ông ta còn sống, đào được bao nhiêu thì đào, ngày nào cũng phải thủ thủ, rót mật vào tai ông ta cho ông ta xiêu lòng.

Cứ như vậy thì giả cho nhà giàu có ích gì chứ?" Dì cô lại phàn nàn, lúc nào cũng muốn ngãi không hưởng lợi, đã vậy còn không biết chí hướng làm ăn.

"Dì à, con không phải là công cụ để dì kiếm tiền, cũng không phải là cái máy rút tiền.

Sau này dì đừng tìm con đòi nữa.

Chỉ cần dì bỏ bài bạc, tập trung làm ăn, chắc chắn sẽ không sợ đói." Cô thật lòng muốn khuyên nhủ dì ấy, dù sao cũng là người nhà.

"Ý mà là sao đây? Làm phu nhân rồi nên bắt đầu lên mặt dạy đời dì của mà à? Lúc trước mẹ này bệnh, tao cũng cho mà mượn tiền không ít, em mà cũng là do một tay tao lo.

Bây giờ mà muốn phải sạch quan hệ với kẻ nghèo hèn như tao sao?" Dì ấy tức giận, chỉ trở vào mặt của cô.

"Con không có ý đó.

Nhưng con muốn nói với dì, nếu dì tiếp tục như vậy, con sẽ không trả nợ giúp dì nữa, cũng sẽ không gửi tiền về chu cấp.

Như vậy là quá đủ rồi, con người cũng phải có sức chịu đựng chứ dì." Cô thẳng thắn nói, cô thật sự không chịu nổi nữa rồi, thà mất lòng còn hơn cứ mãi bị lợi dụng.

Cô muốn muốn bị dì ấy y lại, có chuyện đầu đổ hết lên đầu của cô.

Đôi vai của cô...!gánh vác không nổi.

"Mày được lắm, hôm nay còn dám ăn nói như vậy với dì của mày.

Được, vậy thì mày dẫn em trai của mày đi đi, đừng để nó sống ở nhà của tao nữa, tui mày cút, cút hết đi! Có ngon thì cứ đi!"

Nhược Hy bị dì của cô đuổi ra ngoài, đúng lúc đó, em của cô trở về, em ấy chỉ nhìn liếc qua cô một cái.

"Cao Vĩnh An! Chị muốn nói chuyện với em." Cô nắm lấy cổ tay em ấy nhưng em ấy lại hất ra.

"Không có gì để nói, tôi đã nghỉ học rồi, sau này chị cũng đừng gửi tiền đến làm gì, tôi có thể tự lo cho mình.

Chị cứ để tôi tự sinh tự diệt đi, còn chị, cứ sống cuộc sống giàu sang mà chị muốn đi.

Chúng ta...!đoạn tuyệt đi." Giọng điệu của em ấy như rất hận cô, vì cô đã làm em ấy mất mặt, có một gia đình như vậy khiến em ấy không dám gặp bạn bè, cũng không dám ngẩng cao đầu đi ra ngoài.

Dường như em ấy đang hận đời, hận thế giới này.

"Cao Vĩnh An, em đừng như vậy có được không? Nếu em sợ mất mặt, sợ bị bạn bè cười nhạo, chị có thể đưa em đến thành phố khác học, làm lại từ đầu, chăm chỉ học tập được không?" Cô muốn thuyết phục em ấy đi học, vì chỉ có đi học sau này mới có tương lai, nếu em ấy nghỉ học giữa chừng, tương lai của em ấy sẽ đi về đâu đây?

"Tôi nói là không cần rồi mà, chị phiền quá rồi đấy." Cao Vĩnh An hét lên,

sau đó thì bỏ vào trong.

Nhược Hy đứng chết lặng ở đó, cô không biết là tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy.

Có phải là cô đã sai ở đâu rồi không? Rồi cuộc thì tại sao cuộc sống này lại khó khăn đến như vậy?

Chương 47

Sau khi rời khỏi nhà, Nhược Hy bước lang thang trên đường, ưỡn ẹo nhìn dòng người qua lại.

Chợt, nắng tắt, mây đen dần kéo đến, một cơn mưa rào bất chợt ghé qua, mọi người đều vội vàng đi tìm chỗ tránh mưa, khung cảnh hỗn loạn.

Còn Nhược Hy, cô đứng lặng ở đó, không tìm chỗ trú mưa cũng không chạy trốn, thậm chí cô còn nở nụ cười, vươn tay ra hứng từng giọt mưa rơi, chỉ mong nước mưa có thể rửa sạch hết phiền muộn.

Cô bước từng bước dưới cơn mưa, ngân nga từng câu hát, cảm giác vô cùng tự do tự tại.

Nhưng chỉ một lúc sau, cô lại không thể kiềm nén được cảm xúc của mình, nước mắt tự động rơi ra từ trong hốc mắt, hoà quyện cùng nước mưa lạnh ngắt.

Cả thân thể cô run rẩy, tự ôm lấy mặt mình khóc nức lên.

Bao nhiêu cố gắng của cô, tất cả những gì cô làm đều bị xem là trò cười.

Cho đến cuối cùng, cô cũng không biết, có phải ngay từ đầu cô đã bước một bước đi sai lầm rồi không?

Hối hận? Đúng vậy, cô hối hận rồi, cô không nên bỏ nhiều công sức như vậy, dù sao họ cũng đâu biết trân trọng.

Cô càng không nơi chôn vùi tương lai của mình, càng không nên sống một cuộc sống như bây giờ.

Nhưng hối hận cũng vô ích, vì vào thời điểm đó, cô không còn bất kì lựa chọn nào khác.

Cô chỉ có thể dựa *** vào ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng chính là Lôi gia.

Suy cho cùng, đó chính là số phận.

Sau cơn mưa, trời lại sáng, bầu trời lại trong xanh, tiếng chim lại bắt đầu ríu rít ở trên cành cây, hoa lá lại càng thêm tươi xanh và rục rĩ.

Chỉ có cô là đang héo tàn, mất hết sức sống.

Cô đi loanh quanh trên con đường mà trước đây cô hay đi qua, trước đây cô luôn bận rộn, không có thời gian nhìn ngắm.

Tưởng chừng như quen thuộc nhưng bây giờ ngẫm lại, tại sao lại xa lạ đến thế.

Cô đi mãi, đi mãi, những bước chân bất định, cho đến khi trời tối dần cô mới bừng tỉnh.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao, đêm nay trời không trăng, không sao, mù mịt như những gì trong lòng cô.

Cô dừng chân lại, lúc này cô đang đứng trước một quán bar, cô vô thức bước vào đó.

Trước đây cô từng lại việc ở nơi này, là một phục vụ, thỉnh thoảng vẫn hay bị người ta chế nhạo, châm chọc, khiến họ vui, sau đó thì được nhận tiền hoa hồng.

Cô chưa từng bước chân vào đây với tư cách là một người khách, hôm nay trở lại, đúng là có cảm giác khác hẳn so với mấy tháng trước.

Chỉ vài tháng trôi qua, không ngờ cuộc sống của cô lại thay đổi nhiều đến vậy.

Cô bước vào trong, ngồi ở quầy pha chế, gọi một ly rượu rẻ nhất, lắng nghe tiếng nhạc, thưởng thức ly rượu trên tay.

Người ta thường nói, rượu có thể giúp chúng ta vui vẻ cũng có thể vơi đi muộn phiền.

Cô chính là muốn quên sạch đi sự đời, không cần phải lo nghĩ đến tiền bạc, không cần phải xem sắc mặt của người khác mà sống, cũng chẳng cần bận tâm đến tương lai.

Chỉ cần vui ở hiện tại, không phải rất tốt sao?

...

Ở một góc khác của quán bar, có một đám người đang tụ tập ăn chơi, có rượu, có m ả, có tiếng nhạc, có cả những cô gái xinh đẹp.

Đây chính là thiên đường của những kẻ làng chơi.

Bọn họ đầu rất ầu ào và sôi động, chỉ có một người đàn ông mặc âu phục, dáng người chững chạc là mang theo vẻ buồn rầu.

"Lôi Kinh Vũ, dạo này tôi thấy cậu lạ lắm nha, không chơi bời cùng anh em, cũng chẳng gái gú.

Đang ăn chay à?" Một kẻ nửa đùa nửa giỡn nói.

"Như vậy chán lắm, hay tôi gọi vài cô em ra cho cậu chọn.

Được không?" Một tên khác lại nói.

Lôi Kinh Vũ lấy ra một điều thuốc và châm lửa, anh ngả lưng về phía sau, bất cần nói: "Cũng được."

Khi khi có sự xuất hiện của Nhược Hy, anh đã không động vào những cô gái khác nữa, cũng không còn có hứng thú gì với họ.

Vì anh cảm thấy, họ không bằng cô, chỗ nào cũng không bằng.

Nhưng cũng bởi vì vậy nên anh càng khó chịu, anh không muốn bản thân cứ nghĩ về cô.

Cứ nhớ lại những lần cùng cô hoan lạc là cơ thể anh lại nóng lên, bức rức trong người.

Vì vậy hôm nay, anh sẽ trở về là Lôi Kinh Vũ của trước đây, phóng túng, đào hoa, không màng thế sự, r ả lại vui vẻ cùng những cô tình nhân biết chiều lòng đàn ông.

Hai cô gái xinh đẹp bước ra, bọn họ trực tiếp sà vào lòng anh, ngọt ngào cất giọng thánh thót, vô cùng êm tai.

"Cậu thấy thế nào? Đây là hai cô em đẹp nhất ở đây đó, không phải anh cũng phục vụ đâu." Một người bạn của anh cười cười, vẻ mặt biến thái vô cùng.

Lôi Kinh Vũ không có phản ứng gì, hai tay siết chặt, ngay cả chạm cũng

không muốn chạm vào hai người phụ nữ này.

Chỉ một lát sau, anh đã không chịu nổi mà đứng bật dậy.

"Sao vậy? Không chơi nữa à?" Một người lên tiếng muốn giữ anh lại, ít nhất cũng phải chơi tới sáng.

"Anh có hứng thú." Anh lạnh lùng nói, sau đó đi một mạch ra ngoài.

Anh đi lướt qua quầy pha chế...

"Này cô em! Sao uống rượu một mình vậy? Anh uống cùng em nha."

"Tránh ra, tôi không có quen anh."

Nhưng đột nhiên, lại bị âm thanh quen thuộc làm cho đứng hình.

Anh không nghĩ là cô sẽ tới đây, những vẫn quay đầu xác nhận lại.

"Buông tôi ra đi, tôi không biết anh là ai."

"Trước lạ sau quen mà em."

Người đàn ông kia cứ đeo bám theo cô, Lôi Kinh Vũ tức giận, anh đi đến kéo người đàn ông kia ra, khiến hắn bị ngã xuống sàn.

"Mày..."

Còn chưa đợi người đàn ông kia lên tiếng thì anh đã lạnh lùng nhìn hắn ta bằng nửa con mắt, giọng nói như quỷ đòi mạng: "Cút!"

Người kia sợ hãi, lập tức ba chân bốn cẳng bỏ chạy..

Chương 48

"Sao cô lại ở đây?" Anh lo lắng cho cô, dường như trước đây anh chưa bao giờ thấy cô uống rượu.

"Tại sao tôi lại không thể ở đây?" Cô lạnh nhạt nói, thậm chí còn không nhìn anh.

"Cô say rồi, tôi đưa cô về" Anh nắm lấy cổ tay cô nhưng lại bị cô hất ra.

"Tôi không say, sao tôi có thể say được." Cô gọi thêm một ly rượu, cũng không biết là cô đã uống bao nhiêu.

Lôi Kinh Vũ thở dài: "Được, vậy tôi uống cùng cô."

Anh gọi một ly rượu sao đỏ thì nhìn cô uống, trên gương mặt cô lúc nào cũng chứa đầy đau thương, chưa từng tẽn tại hai chữ hạnh phúc, anh thật sự muốn biết, rốt cuộc khi cô hạnh phúc sẽ có biểu hiện như thế nào.

Nhưng phải làm sao thì cô mới hạnh phúc? Anh không biết.

Bởi vì cô không giống như những người phụ nữ khác, chỉ cần nhìn thấy tiẽn là đôi mắt sẽ sáng rực, miệng nở nụ cười.

Cô lại càng không phải là một người tham lam vật chất như kim cương, đá quý.

Chợt, một người bạn của anh nhìn thấy, anh ta đi tới cười nhạt: "Chà! Cậu thích loại phụ nữ như vậy sao? Trông nhảm chán và quê mùa quá.

Mặc kín đáo vậy làm gì chứ?"

Lôi Kinh Vũ trừng mắt với anh ta, anh đứng ra bảo vệ cô: "Cẩn thận cái miệng của cậu."

"Lôi Kinh Vũ, từ khi nào mà cậu lại thay đổi khẩu vị vậy? Thích kiểu giả vờ thuần khiết như là gái quê sao? Hay là cậu bảo cô ta uống cùng tôi một ly đi!" Anh ta bước tới thì bị Lôi Kinh Vũ cản lại, ánh mắt cứ như là muốn

đánh nhau khiến cho anh ta hơi sững sờ, không hiểu chuyện gì.
Một người bạn khác của anh bước đến, cản anh ta lại: "Đủ rồi, đừng nói nữa."

Cậu vừa về nước nên không biết.

Cô ấy là mẹ kế của Kinh Vũ đấy."

Anh ta tròn mắt: "Mẹ kế?" Sau đó thì lại nhếch mép khinh bỉ: "Cô ta còn trẻ hơn cả chúng ta đó."

Không ngờ luôn, trên đời này thật sự có người có thể vì tiền mà làm tất cả, phục vụ cho một người đáng tuổi ba mình.

Kinh Vũ, cậu chơi thử cô ta lần nào chưa?" Anh ta thật sự tò mò, nở nụ cười trào phúng.

Lôi Kinh Vũ bước đến, nắm lấy cổ áo anh ta: "Mày nói gì đó? Nói lại tao nghe thử."

Người bạn kia của anh sợ hãi, nhanh chóng kéo anh ta đi: "Cậu ta say rồi, Kinh Vũ, cậu đừng chấp nhất làm gì."

"Đi thôi, còn đứng đây sẽ bị đánh đấy."

"Chuyện gì vậy chứ? Cậu ta bị điên à? Còn muốn đánh tôi vì người phụ nữ đó?"

"Đủ rồi!"

Sau khi bọn họ đi, Lôi Kinh Vũ quay sang an ủi Nhược Hy, anh sợ cô sẽ cảm thấy không vui: "Cô đừng bận tâm đến những lời nói đó."

Nhưng Nhược Hy lại mỉm cười, cô cười nhưng khoé mắt lại ửng đỏ: "Bọn họ nói cũng đâu có sai."

"Nhược Hy!" Anh cau mày.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt mơ màng nhoà lệ: "Anh tức giận gì chứ? Không phải anh cũng nghĩ như vậy sao? Còn giả vờ tốt bụng?"

Lôi Kinh Vũ không nói nên lời, tay siết chặt, trong lòng dâng lên một cảm xúc đau nhói.

Anh hận bản thân mình sao có thể nói ra những lời như vậy để tổn thương cô.

"Tôi...!tôi xin lỗi." Anh nói.

"Anh đừng xin lỗi, tôi biết là anh bất mãn.

Ai lại cảm thấy vui khi ba mình cưới vợ khác chứ, lại còn là một cô gái trẻ.

Dù sao thì tôi cũng không để bụng đâu.

Nếu chuyện gì tôi cũng để trong lòng, thì chắc bây giờ...!tôi đã phát nổ từ lâu rồi." Cô bu ãn bã, vừa nhâm nhi ly rượu vừa nói, giọng có chút nghẹn ngào.

Cô đã uống rất nhiều, rất nhiều, cho đến khi say khướt, nằm gục lên bàn, cô mới nhỏ giọng nói tiếp: "Thật ra tôi...! chỉ muốn có một gia đình, có một mái ấm thật sự.

Tôi muốn được yêu thương, được chở che, chỉ cần một người thôi đã đủ rồi.

Một người trong mắt chỉ có tôi, trong trái tim cũng chỉ có tôi, anh ấy sẽ đưa tôi ra ánh sáng và nói với tôi rằng: "Không sao, đã có anh bên cạnh."

Nhưng mà, những thứ như vậy chỉ có trong ngôn tình thôi, mà tôi...!lại không phải là nhân vật chính."

Nói xong, cô khép mi lại, tay buông ly rượu, hơi thở dần đều đặn.

Cô đã chìm vào giấc ngủ và những thứ cô muốn, đều ở trong giấc mơ đó, cô sẽ đạt được thứ mình muốn.

R ồi khi tỉnh dậy, tất cả lại tan biến, mọi thứ sẽ về như cũ.

Lôi Kinh Vũ ngấm nhìn cô ngủ say, ngấm nhìn đến mê mẫn, trong lòng cũng dâng kên một cảm xúc khó tả.

Thì ra thứ cô muốn lại đơn giản như vậy nhưng lại không có cách nào thực hiện được.

Lôi Kinh Vũ nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt đọng bên khoé mi của cô, anh khẽ cúi đầu, muốn hôn lên đôi môi cô nhưng cơ thể chợt khựng lại, anh thì thầm bên tai cô gái đang ngủ say: "Không sao, đã có anh bên cạnh em rồi, anh sẽ tìm cách đưa em chạy trốn khỏi thế giới tàn ác này."

Sau đó thì anh ôm lấy eo cô, bế cô ra ngoài.

Anh bế cô lên xe, giúp cô thắt dây an toàn và cởi áo vest ra đắp lên cho cô. Anh nhẹ nhàng vén mái tóc cô ra phía sau rồi lại không nhìn được mà vuốt ve gương mặt cô.

"Chỉ cần em muốn, em chính là nhân vật chính, là nữ chính trong lòng anh."

Chương 49

Lôi Kinh Vũ đưa Nhược Hy về biệt thự, sau đó thì bế cô trở về phòng.

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường và giúp cô lau người, còn giúp cô thay cả quần áo.

Anh ngồi bên cạnh cô, vuốt ve mái tóc cô, còn nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn trước khi rời đi.

Nhưng anh vừa bước ra khỏi phòng, Lôi Kinh Vũ đã đứng ở trước cửa phòng.

Đôi mắt anh ta nhìn anh như đang nhìn một kẻ thù.

Lôi Kinh Vũ không bận tâm, anh đi lướt qua ông ta.

"Đứng lại đó." Ông ta khàn giọng, vô cùng nghiêm nghị.

"Có chuyện gì?" Anh xoay người lại, lười biếng nói, vô cùng lạnh lẽo.

"Rốt cuộc thì mày với Cao Nhược Hy là như thế nào?" Ông ta cau mày, dường như là đang tức giận, dường như lại không.

Đi sao thì hiện tại cô cũng là vô ông ta, cho dù không yêu thì ít ra vẫn có cảm giác bức tức vì bị cấm sừng.

"Đi ấy uống say, tôi đưa đi ấy về, có vấn đề gì sao?" Anh thản nhiên nói, vì đây là sự thật.

"Thật sự chỉ có vậy hay là mày đã làm chuyện gì lén lút sau lưng ba mày?"

Ông ta nheo mắt quan sát kỹ biểu cảm của anh, cố tình dò hỏi khiến anh lộ ra sơ hở.

Lôi Kinh Vũ không hề tỏ ra sợ hãi, mặt vô cảm bước đến vài bước: "Nếu thật sự là vậy thì ông định làm gì?"

"Tao sẽ không tha cho bất kỳ ai dám phản bội tao."

Hơn nữa mày nên nhớ, tất cả những gì mày có ngày hôm nay là do tao ban cho mày, tao có thể lấy lại bất cứ lúc nào." Chân mày ông ta nhíu chặt, đôi mắt nhăn nheo hiện ra sự độc ác và tàn nhẫn, khác hẳn ông ta của thường ngày.

Lôi Kinh Vũ bật cười: "Nếu ông thích thì cứ làm vậy, nhưng mà ông cũng nên nhớ ông chỉ có một mình tôi là con trai.

Nếu khối tài sản đó không rơi vào tay tôi thì chắc chắn sẽ rơi vào tay người ngoài.

Ông không còn lựa chọn nào khác ngoài tôi.

Hoặc là...!ông có thể làm từ thiện sau khi chết."

"Mày..." Ông ta tức giận muốn nói gì đó nhưng anh đã đi mất.

Ông ta luôn nghĩ, đứa con trai này giống mình, sau này chắc chắn sẽ làm nên chuyện lớn.

Nhưng cũng bởi vì giống ông ta nên anh cũng sẽ tàn nhẫn và đáng sợ như vậy.

Thậm chí là hơn thế nữa.

Vậy nên, khắc tinh của ông ta cũng chính là anh.

...

Một ngày mới lại đến, mặt trời bắt đầu lên cao, vì rèm cửa không được kéo lại nên ánh sáng đã chiếu rọi vào khắp căn phòng khiến Nhược Hy bị chói mắt.

Cô lấy chăn trùm lại kín đầu nhưng không thể nào tiếp tục ngủ được nữa, cô ng ã bật dậy, đầu vô cùng đau nhức.

Cô mơ màng mở mắt ra: "Đây...!mình trở về bằng cách nào vậy?"

Cô cố lục lọi trong kí ức, thì ra hôm qua cô đã gặp Lôi Kinh Vũ, nhưng cô không nhớ là mình đã nói những gì với anh ta, cũng không biết là có nói linh tinh gì không nữa.

Chợt, cô nhìn lại bản thân, đây không phải là bộ quần áo hôm qua mà cô mặc.

"Thật là! Sau này vẫn không nên uống rượu nữa thì hơn." Cô tự lẩm bẫm với chính bản thân sau đó thì vào phòng tắm.

...

Một lúc sau, Nhược Hy mệt mỏi đi xuống lầu, gương mặt cô vô cùng xanh xao, cũng may là lúc này cô đã thoa một ít son.

Chắc Lôi Chí Hào sẽ không nhìn ra.

Lúc này ông ta và Lôi Kinh Vũ vẫn còn ăn sáng, cô nhẹ nhàng đi đến và ngồi vào chỗ của mình.

"Hôm qua em uống rượu sao?" Ông ta hỏi, giọng điệu có hơi lạnh nhạt.

Cô gật đầu: "Có uống một chút."

"Có chuyện gì không vui sao?" Ông ta lại hỏi.

Nhược Hy không trả lời, chỉ lắc đầu.

Bầu không khí dần rơi vào tĩnh lặng, Nhược Hy không nhìn được, cô đã kén nhìn sang phía đối diện, ngồi ở đối diện cô là Lôi Kinh Vũ, anh rất điềm tĩnh và ung dung, khiến cô cảm thấy tối qua cứ như là một giấc mơ. Cô còn nhớ, anh đã bảo vệ cô trước lời nói cay nghiệt của một người đàn ông, thậm chí còn nói lời xin lỗi.

Không biết là có phải cô đã nhìn nhầm không nhưng tối hôm qua anh thật sự rất lạ, anh mang lại cho cô một cảm giác rất ấm áp và vững chắc chứ không phải là sự sợ hãi hay là nỗi ám ảnh.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1.

Liễu Vũ Tịch Nhan

2.

Ngoan Ngoãn Học Cách Làm Chồng Em

3.

Cô Dâu Bảy Tuổi: Làm Dâu Âm Phủ

4.

Tớ Nguyện Ý Bên Cạnh Cậu

=====
Chợt, Lôi Chí Hào lên tiếng: "Ba đã sắp xếp cho mày một cuộc xem mắt vào tối nay.

Nếu bên nhà họ Lưu đã hủy hôn rồi thì cũng nên tìm một mối mới.

Mày cũng đã hai mươi tám, sắp ba mươi rồi còn gì.

Còn không lập gia đình thì định ăn chơi đến khi nào?"

Ông ta chính là cố tình làm vậy, ông ta không rõ là anh cả cô có xảy ra chuyện gì hay không, nhưng một khi anh có vợ thì chuyện này xem như kết thúc, anh sẽ dọn ra ở riêng và ông ta cũng không cần lo lắng.

Lôi Kinh Vũ không vội lên tiếng mà khẽ nhìn sang Nhược Hy.

Nhược Hy bắt gặp ánh mắt anh nhìn mình thì vội né tránh, cô không biết tại sao, nhưng gần đây, mỗi lần anh nhìn cô là cô lại cảm thấy không thoải mái, tim cứ nhảy loạn lên như muốn nổ tung.

"Cũng được." Tạm thời anh không muốn gây chuyện nên đành đồng ý.

Còn cuộc xem mắt này có thành công hay không vẫn là phụ thuộc vào anh. Nhược Hy nghe anh nói đồng ý thì có chút hụt hẫng, cô chỉ đầu, giả vờ không quan tâm.

"Nếu tôi có vợ thì đi nghĩ sao?" Anh cố tình hỏi chuyện này trước mặt ông ta và hơn hết, ông muốn xem thái độ của cô đối với chuyện này là gì.

Nhược Hy hơi căng thẳng, cô khẽ trương nhìn sang Lôi Chí Hào, sau đó thì gắng gượng nặn ra một nụ cười tự nhiên: "Như...!như vậy không phải là rất tốt sao?"

Lôi Kinh Vũ mỉm cười, anh biết là cô đang nói dối, khi cô nói dối, cô sẽ không dám nhìn thẳng vào mắt người đó, cảm giác trốn tránh và chạnh lòng.

"Đúng vậy, rất tốt, tôi mong vợ của tôi cũng xinh đẹp và hiền lành như dì." Nghe thấy lời này, cô có hơi khựng lại, sau đó lại nở nụ cười.

Cô không muốn bản thân suy nghĩ nhiều, có lẽ anh chỉ đang muốn cười nhạo cô thôi..

Chương 50

Từ khi biết Lôi Kinh Vũ sẽ đi xem mắt, trong lòng Nhược Hy cứ cảm thấy khó chịu.

Cô cũng không hiểu bản thân mình đang nghĩ gì, tại sao lại như vậy, cô dường như không thể nào kiểm soát được cảm xúc của bản thân.

Rõ ràng anh là người đem lại cho cô nhiều đau buồn và sự nhục nhã nhưng đồng thời cũng là người khiến cô cảm thấy ấm áp nhất.

Anh luôn xuất hiện những lúc cô cần sự an ủi nhất, cũng là người quan tâm đến cô nhất trong căn biệt thự lạnh lẽo này.

Cho dù đó là một chút lòng thương hại hay là có tình trêu ghẹo cô đi nữa, cô vẫn cảm thấy anh đối xử với cô vô cùng dịu dàng.

Có lẽ khi cần thận suy nghĩ lại, thì anh chính là người đàn ông đầu tiên xuất hiện trong cuộc đời cô, ảnh hưởng đến cảm xúc cô.

Chứ không phải là Lôi Chí Hào hay là Nhạc Thịnh Vũ, đối với hai người đó, cô không có nhiều cảm xúc đến vậy, cũng không có cảm giác tim đập nhanh.

Có lẽ...! cô đã thiếu thốn tình thương đến mức phát điên luôn rồi.

Nhược Hy mệt mỏi, cô phát hiện là mình đã phát sốt, hôm qua cô không những dầm mưa mà còn uống nhiều rượu nên dẫn đến việc hôm nay bị bệnh.

Cô tìm trong hộp tủ vài viên thuốc hạ sốt, trị cảm để uống, sau đó thì trở về phòng nghỉ ngơi.

...

Tối hôm đó, Lôi Kinh Vũ rời khỏi công ty và đến điểm hẹn.

Nơi đó là một nhà hàng sang trọng dành cho các cặp đôi, những người đến đây ăn đầu đi cùng bạn trai và bạn gái của mình, thậm chí là nữ cùng nữ,

nam cùng nam, bọn họ nắm lấy tay nhau voi cùng hạnh phúc.

Trong lúc ng ồi chờ, anh dường như đã cảm nhận được như thế nào là tình yêu, chỉ cần ở cùng người mà mình thích thì cho dù làm gì cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc, chỉ cần một nụ cười, một ánh mắt cũng có thể khiến cho trái tim rộn ràng xao xuyến.

Thì ra...!trong lòng anh thật sự có cô, cô gái tên là Nhược Hy đã khiến anh rung động và biết thế nào là yêu thương một người.

Còn hiện tại, anh đang chờ một cô gái mà từ trước đến nay anh chưa từng gặp mặt, ngay cả tên cũng không biết.

Đúng là một cuộc xem mắt hoang đường.

Ông ta lúc nào cũng thích làm theo ý mình, chưa từng nghĩ đến cảm nhận của ai.

Lôi Kinh Vũ đưa tay lên nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ, trễ ba mươi phút rồi mà cô ta vẫn chưa đến.

Anh mất kiên nhẫn đứng dậy thì một người phụ nữ vội vàng đi đến.

"Anh là Lôi Kinh Vũ sao? Xin lỗi nha! Em bị kẹt xe."

Cô ta là một cô gái vô cùng xinh đẹp, có đôi mắt to tròn và gương mặt hiền nhiên, khác xa với những người phụ nữ khác, nhưng so với Nhược Hy, anh vẫn cảm thấy có cái gì đó rất giả tạo.

"Hừ! Đúng là tốn thời gian." Anh hừ lạnh, sau đó thì bực bội ng ồi xuống.

"Xin lỗi mà, anh đừng giận." Giọng nói của cô ta vô cùng trong trẻo và ngọt ngào, đậm chất một cô tiểu thư được cưng chiều.

"Vào thẳng vấn đề chính đi." Anh nhàn nhạt nói, không thèm nhìn cô ta.

"Đừng vậy chứ, gọi món trước đã.

Anh muốn ăn gì?" Cô ta hiền nhiên nói, không hề có ý xấu.

"Tùy cô."

Cô ta đã gọi rất nhiều món, toàn là những món đặc đó, còn gọi một chai rượu vang đặc nhất ở đây.

Sau khi phục vụ đem món ra xong thì cô ta mới bắt đầu trò chuyện: "Ừm, em tên là Trương Đàm Hy, em hai mươi tư tuổi, là tiểu thư của nhà họ Trương, cũng là con út trong nhà."

Anh hơi bất ngờ: "Đàm Hy?"

"Đúng vậy, còn anh nổi tiếng như vậy, em đã biết hết về anh rồi."

Không ngờ anh lại chính là đối tượng xem mắt của em.

Anh nghĩ chúng ta có cơ hội tìm hiểu không?" Cô ta hần nhiên nói, lúc nào trên môi cũng nở nụ cười tươi rói.

Lôi Kinh Vũ không trả lời, anh nâng ly rượu lên uống cạn.

Cô ta nhìn thấy anh uống hết ly rượu thì nụ cười trên môi có hơi kì lạ.

Sau đó anh nói: "Tôi không có hứng thú với cô, hôm nay đến đây để cho có lệ thôi."

Một tiêu thư như cô sợ gì mà không có đối tượng tốt.

Kết thúc tại đây đi."

Nói xong, anh lạnh lùng đứng dậy định rời đi nhưng cô ta lại vội lên tiếng:

"Anh chưa thử sao biết là có hứng thú hay không?"

Lôi Kinh Vũ nheo mắt nhìn cô: "Cô rất tự tin đó nhưng mà đặt sai chỗ rồi."

Cô ta khẽ nhếch mép, sau đó đứng dậy tiến đến chỗ của anh, giúp anh chỉnh lại cà vạt: "Sao anh biết là em đặt sai chỗ? Nói trước bước không qua đâu."

"Ý gì?"

Vừa dứt lời, cơ thể anh đột nhiên không đứng vững, đầu óc choáng váng, cảm giác nóng bức khó chịu dần kéo đến.

Không thể kiểm soát mà dâng trào lên dục vọng.

Anh siết chặt lấy cổ tay cô ta: "Cô dám hạ thuốc tôi?"

Cô ta lại mỉm cười hần nhiên, ngây thơ vô số tội như không biết chuyện gì.

Thật ra trước khi đến đây cô ta đã có sự an bài, trong rượu vốn đã được động tay động chân.

Thật ra, Trương gia đúng là giàu có và có bề ngoài hào nhoáng, nhưng thật ra đã thâm hiểm đến mức sắp phá sản, chỉ là người ngoài không nhìn ra thôi.

Để có buổi xem mắt này, Trương lão gia đã dùng hết tất cả các mối quan hệ để có được, vậy vậy không thể bỏ qua.

Chỉ cần hai nhà Lôi - Trương kết làm thông gia thì Trương thị sẽ được

cứu, có thể cứu vãn tình hình.

Vì vậy, cơ hội lần này chính là cơ hội duy nhất và là cơ hội cuối cùng của trên dưới Trương thị.

Mà Trương Đàm Hy chính là vật hi sinh, nhưng cô ta lại không cảm thấy vậy, vì từ lâu cô ta đã nghe danh của Lôi Kinh Vũ, từ lâu đã ái mộ anh.

Được làm vợ anh, cô ta không cảm thấy ấm ức.

"Cô buông tôi ra." Anh cố đẩy cô ta ra nhưng bản thân lại không thể đứng vững.

"Lôi Kinh Vũ, anh đừng phản kháng nữa, em đưa anh đến khách sạn, sẽ thoải mái ngay thôi." Cô ta đỡ anh đi ra khỏi nhà hàng, bắt taxi đến khách sạn..

Chương 51

Trương Đàm Hy đưa Lôi Kinh Vũ vào một phòng khách sạn đã đặt từ trước, có một kẻ nhân viên giúp cô ta đưa anh lên phòng.

Sau đó thì cô ta khoá cửa lại, dáng vẻ và ánh mắt đã không còn mang theo vẻ ngây thơ và thuần khiết của vẻ ban đầu.

Lôi Kinh Vũ cảm thấy choáng váng, anh đứng dậy muốn thoát ra ngoài nhưng cô ta chỉ cần dùng một ngón tay đẩy anh là anh đã ngã xuống giường.

Anh mơ màng nhìn lên trần nhà, cơ thể càng lúc càng khó chịu khiến anh không thể nào kiềm chế được, anh nói lỏng cà vạt ra, cởi hai cúc áo, nhưng vẫn không thể dễ chịu hơn.

"Kinh Vũ, đêm nay anh sẽ là người đàn ông của em." Giọng cô ta ngọt ngào và thánh thót như một loài chim sơn ca, nhưng đối với anh, nó như một âm thanh ồn ào và chói tai, vô cùng phiền phức.

"Mẹ nó! Cô muốn chết sau." Anh gắng gượng ngẩng dậy nhưng cơ thể lại không có chút sức lực nào, anh thật sự không biết là cô đã cho anh uống thứ quái quỷ gì mà lại lên cơn hưng tình đến vậy.

Anh phải cố gắng tình tảo lắm mới không làm bậy.

||||| Truyện đề cử: Ngoan Ngoãn Học Cách Làm Chồng Em |||||

Trương Đàm Hy nhếch miệng cười, cô ta đưa tay ra sau kéo khoé váy xuống, từng bước từng bước một lột sạch hết đồ trên cơ thể.

Cơ thể cô ta trắng đẹp trắng ngần như sứ, có thể nói là đẹp không tùy vết, người đàn ông nào nhìn thấy có lẽ không thể nào cưỡng lại được.

Cô ta bước đến chỗ của anh, đè anh xuống giường, trực tiếp ngẩng trên cơ thể của anh ưỡn ẹo đầy dụ hoặc.

"Kinh Vũ, có phải anh đang rất khó chịu không? Để em giúp anh cảm thấy

thoải mái nha! Đêm nay...!anh sẽ không thoát khỏi tay em đâu." Cô ta cúi người xuống, để ngực áp sát vào người của anh, nhẹ nhàng thổi hơi nóng và tai anh.

Chợt, trước mặt anh hiện ra ảo giác, Trương Đàm Hy thoáng chốc đã biến thành Cao Nhược Hy, cô đang mỉm cười với anh, dáng người không hoàn hảo nhưng lại quyến rũ.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động với anh như vậy.

Lôi Kinh Vũ như bị thôi miên, anh không thể phân biệt được thật giả, anh khẽ mỉm cười, hai tay đặt lên hông của cô gái trước mắt đầy âu yếm.

"Nhược Hy, em thật đẹp!" Anh khẽ gọi tên cô, ánh mắt mơ màng bị che lấp bởi ảo ảnh.

"Kinh Vũ, anh nhớ sai tên người ta rồi, em là Đàm Hy, là Đàm Hy của anh." Cô ta nở nụ cười rạng rỡ, đôi tay thon thả khẽ sờ soạng trên người anh, cô ta giúp anh cởi cúc áo.

"Kinh Vũ, em dùng miệng giúp anh nha!" Cô ta quỳ trên giường, cúi người xuống, sờ mó lung tung ở phía dưới, cô ta muốn cởi thắt lưng của anh ra và tiến hành bước tiếp theo.

Lôi Kinh Vũ chợt tỉnh táo lại, nếu là Nhược Hy, cô chắc chắn sẽ không chủ động và biến thái như vậy.

Người phụ nữ này, sao có thể là cô được chứ?

Anh trừng mắt, ngẩng dậy siết chặt lấy cổ tay cô ta, khiến cô ta giật mình.

"Đúng là đê tiện! Chuyện ngày hôm nay, tôi sẽ không để yên đâu." Anh hất tay cô ta ra và bước xuống giường, nhưng vừa chạm tay đến tay cầm cửa thì cô ta đã lao đến ôm chặt lấy eo anh, áp ngực vào lưng của anh.

"Lôi Kinh Vũ, anh đừng đi mà, hãy ở lại với em đêm nay đi có được không?" Cô ta ôm lấy anh khóc lóc, mặt còn dày hơn cả mặt đường.

Thì ra đây mới là loại phụ nữ bám víu đàn ông, bất chấp tất cả.

Lôi Kinh Vũ mất kiên nhẫn, anh cũng không phải là loại đàn ông biết thương hoa tiếc ngọc, vì vậy anh đã quay sang đẩy cô ta ngã xuống sàn.

Lạnh lẽo để lại một câu: "Bẩn thỉu!"

"R ầm!"

Cánh cửa đóng sập lại, Lôi Kinh Vũ vậy mà bỏ đi thật.

Cô ta thật sự không ngờ anh ta có thể kiên chế được, hơn nữa cô ta còn làm đến mức này rồi, lột sạch đồ đi đến trước mặt anh mà cũng không khiến anh dao động.

Rốt cuộc thì anh có phải là đàn ông không chứ?

Cô ta tức giận hét lên: "Á!!!"

Cô ta không chỉ cảm thấy mất mặt mà còn vô cùng thảm hại nữa, đây là lần đầu tiên cô ta tự hạ thấp bản thân đến vậy, cuối cùng cũng chỉ là một trò cười.

Lôi Kinh Vũ chỉnh lại quần áo, cố gắng tỏ ra bình thường, sau đó thì bắt taxi trở về Lôi gia.

Trong lúc ở trên taxi, thân dưới của anh không ngừng khó chịu, nó cứ nhô to lên như muốn được giải thoát, chủ muốn được đâm vào cái lỗ bé nhỏ và ấm áp.

Lôi Kinh Vũ nuốt nước bọt, trên trán đổ đầy mồ hôi, dường sắp nổ tung đến nơi.

Anh chưa bao giờ cảm thấy đường về Lôi gia lại xa đến như vậy, chỉ hận trên đời này không có cánh cửa thần kỳ, nếu không anh đã không đến nỗi phải vật vã như bây giờ.

Trở về Lôi gia, anh lập tức loạng choạng đi lên lầu, trực tiếp vào phòng của Nhược Hy và khoá cửa lại.

Lúc này cô vẫn đang mê man ở trên giường nên không phát hiện ra là anh đã vào phòng.

Từ lúc chiều cô đã cảm thấy không khoẻ, còn phát sốt nên bây giờ cô cảm thấy rất mệt, cô không thể gượng dậy nổi, cũng không quan tâm được gì.

Lôi Kinh Vũ thở hổn hển, anh cởi cà vạt, lột sạch áo vest và áo sơ mi, nhay cả chiếc quần vướng víu cũng bị anh cởi bỏ.

Anh ném chiếc chăn sang một bên và trèo lên giường cô, nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể nóng hổi của cô, vùi đầu vào cô cô hít hà mùi hương quen thuộc.

Nhược Hy mơ màng mở mắt, vì cô vẫn đang phát sốt nên không biết những gì mình nhìn thấy là mơ hay thật, cô chỉ biết mình đang cảm thấy rất mệt.

Nhưng mà tối hôm nay không phải anh đã đi xem mắt sao? Sao có thể xuất hiện ở phòng của cô được? Còn với bộ dạng thế này? Vậy câu trả lời đã quá rõ ràng rồi còn gì, chắc chắn là mơ.

"Lôi Kinh Vũ, anh lại muốn chiếm tiện nghi của tôi?" Cô khẽ mấp máy môi, ánh mắt mơ màng mang theo sự đáng yêu và quyến rũ mà bình thường anh không nhìn thấy được.

Anh nhếch mép, hơi thở dồn dập: "Được không?"

Vì là trong mơ nên cô rất thẳng thắn với lòng mình, cũng không sợ ai sẽ phải hiện ra được tâm tư của cô.

Cho dù người trước mắt có là ảo ảnh cũng không quan trọng, chí ít ảo ảnh đó là anh chứ không phải ai khác.

Nhược Hy mỉm cười ngọt ngào với anh, sau đó ôm choàng lấy cổ của anh, nhẹ nhàng đặt nụ hôn vụng về lên môi anh.

Thân thể to lớn của người đàn ông chợt khựng lại, đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, còn mỉm cười dịu dàng với anh đến như vậy, thậm chí còn không đẩy anh ra.

Trong lòng Lôi Kinh Vũ mừng thầm, anh ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn và ấm áp của cô, nhẹ nhàng đáp trả.

Chỉ là một nụ hôn thôi mà đã khiến anh hưng lên, sướng đến run người.

Quả nhiên, chỉ có Nhược Hy mới là chân ái của Lôi Kinh Vũ anh, những người phụ nữ khác, có so sánh thế nào cũng không bằng..

Chương 52

Lôi Kinh Vũ chiếm lấy cơ thể của Nhược Hy, cởi sạch những mảnh vải trên người cô ra.

Đây là lần đầu tiên anh nhẹ nhàng và nâng niu cô như vậy, không mạnh bạo nhưng lại gấp gáp.

Hơi thở anh nóng hổi, dần đập phá vào cơ thể ấm nóng của cô.

Bầu không khí xung quanh như hoá hư ảo, tạo ra một cảm giác ám muội vô cùng chân thật.

Cô tự hỏi, sao giấc mơ này lại mang đến cảm giác khó tả như vậy.

Nó không khác gì so với thật nhưng lại rất kì lạ.

Nếu là thật, chắc chắn người trước mặt cô không phải là Lôi Kinh Vũ, còn nếu là mơ...! thì giấc mơ này đúng là một giấc mơ tuyệt vời.

Anh gác chân cô lên vai của mình, tay cầm thứ to lớn đang từ từ tiến sâu vào nơi chật hẹp.

"Uhm..." Nhược cong eo lên, cảm giác sung sướng đến đỉnh điểm.

Anh hôn nhẹ bàn bàn chân cô, sau đó lại cúi người xuống tặng cô một nụ hôn thật sâu, bên dưới kẽ động nhẹ.

"Kinh Vũ...! tại sao ngay cả trong giấc mơ, anh cũng xuất hiện vậy?" Cô mấp má môi, đôi mắt mơ màng như ngẩn lệ.

Lôi Kinh Vũ không trả lời, anh nắm lấy eo cô, ra vào nhanh hơn, khiến cô không ngừng rung mình và rên rỉ, tay siết chặt lấy ga giường.

"Nhược Hy! Em nhìn tôi." Giọng nói anh dịu dàng như rót mật vào tai, làm cô vô thức nghe theo lời anh.

"Ngoan! Mở miệng ra!" Anh mạnh bạo chiếm lấy đôi môi mềm mại của cô, không ngừng cắn xé.

Nhược Hy như muốn phát điêm, khoái cảm lan ra khắp cơ thể khiến cho cô cảm thấy như đang được bay bổng trên mây.

"Không...! mau dừng lại đi...!tôi sắp không chịu nổi rồi." Nhược Hy liên tục lắc đầu, dùng sức đẩy anh ra, nhưng anh không nghe theo lời cô, còn đan chặt lấy hai tay cô, thẳng lưng thúc mạnh vào trong.

Bên trong cô đột nhiên cắn chặt lấy cái của anh, không ngừng co giật, một giây sau, một dòng d.â.m t.h.ử.y tuôn trào ra bên ngoài.

Anh không những không dừng lại mà còn đâm sâu hơn, liên tục rút ra rồi đâm vào như một cái máy, làm cho cô như muốn nổ tung, không ngừng ra nhiều nước, làm ướt cả người anh.

"A...!khoan...!khoan đã...!dừng lại đi."

Anh khẽ cong môi, rút thứ to dài đang ướt át ra khỏi cơ thể cô.

Cứ như vậy là xong rồi, nhưng không, anh để cô quỳ lên, đưa mông về phía mình và làm cô từ phía sau.

"Ừm...!dừng mà, Kinh Vũ, mau dừng lại đi!"

Cô gọi tên anh khiến cho anh càng hứng lên, anh đặt năm ngón tay lên mông của cô, mạo bạo đâm sâu vào bên trong, mỗi lần đâm vào đều chạm đến điêm sâu nhất.

Nhược Hy thật sự không chịu nổi, cô ra sức cầu xin: "Dừng, mau dừng lại đi...!tôi...!tôi sẽ lại ra mất."

Anh ôm lấy eo cô, ghé vào tai cô thì thầm: "Dừng sợ, em có thể bất cứ lúc nào em muốn."

Sau đó anh nắm lấy hai tay cô kéo ra sau, dồn dập đâm vào trong cái hang nhỏ ướt át, làm cho nó không ngừng rỉ nước, những sền sệt cứ chảy ra rồi lại chảy xuống đùi cô.

Âm thanh của sự va chạm không ngừng vang lên, tiếng rên rỉ người người đàn ông và người phụ nữ tạo ra một sự mờ ám, vừa kịch liệt lại vừa kích thích.

"Á....!tôi đang ra...!tôi đang ra...!mau dừng lại đi...!á..."

Cơ thể người phụ nữ co giật, khi anh rút ra, cô đã không chịu nổi nữa mà ngã xuống giường, hơi thở hỗn hển.

Anh ép cửa mở miệng, bắn tất cả vào trong miệng của cô, giọng nói chứa đầy sự sung sướng: "Nuốt hết nó đi em."

Thứ đó vừa đắng lại vừa tanh, vô cùng bu ãn nãn nhưng anh lại ép cô nuốt hết chúng vào bụng, một giọt cũng không được nhả ra.

"Ủm...!không muốn nữa đâu...!không muốn nữa." Mắt cô nhắm nghiền như sắp không thở ra hơi, cô thể vô cùng mệt mỏi.

Lôi Kinh Vũ vốn cảm thấy không đủ, anh muốn nhiều hơn nữa: "Nhược Hy! Thêm một lần nữa thôi, được không?"

Anh gác hai chân cô lên vai mình, tiếp tục cho thứ đang c.u.ơ.n.g c.ứ.n.g kia vào, thậm chí nó còn to hơn cả lúc nãy.

Hai mắt Nhược Hy nhắm nghiền, cô không còn sức lực để phản kháng nữa, chỉ có thể nằm yên chịu trận.

"Ủm...!tôi...!không được r ấ...!nhanh...!nhanh quá."

Anh điên cuồng thúc vào bên trong cô, đem hết tất cả dục vọng và tình yêu cháy bỏng của mình bắn vào cái lỗ nhỏ của cô, để cô cảm nhận hết thảy.

"Chặc! Sướng chết mất."

Anh để yên như vậy, không cho chảy ra dù chỉ một giọt.

"Nhược Hy! Có thích không?" Anh cúi người xuống, ôm lấy cơ thể cô, ánh mắt nhìn cô như muốn chiếm lấy cô làm cô riêng mình, muốn thời gian sẽ mãi mãi dừng lại ở khoảnh khắc này.

Nhược Hy mơ màng mở mắt, đôi mắt ướt đẫm, cô ôm lấy cổ của anh, trao cho anh nụ hôn vụng về của mình.

"Nhược Hy?"

"Lôi Kinh Vũ, tại sao anh lại luôn khiến tôi cảm thấy khó chịu như vậy?"

Tại sao anh lại khiến con tim tôi loạn nhịp vì anh? Anh đúng là một kẻ xấu xa." Cô tức giận đấm vào người anh, ngay cả trong mơ mà anh cũng muốn ức hiếp cô.

Lôi Kinh Vũ cười th ần, cảm xúc động nhiên dâng trào, anh không ngờ cô vậy mà cũng có cảm giác bối rối.

Anh nhẹ nhàng hôn vào mắt cô, sau đó bên dưới lại tiếp tục hành sự.

"Cô gái, tôi yêu em."

Chương 53

Một ngày mới lại đến, mặt trời lại bắt đầu lộ dạng, từng tia nắng ấm áp đi xuyên qua khe cửa kính, chiếu sáng vào trong căn phòng tối tăm. Nhược Hy choàng mở mắt, tuy đã hết sốt nhưng cơ thể cảm lại thấy vô cùng mệt mỏi, chân tay rụng rời như không thể cất lên được. Cô nhìn lên trần nhà màu trắng, mơ màng nhớ ra gì đó. Đêm qua cô đã có một giấc mơ vô cùng đặc biệt, giấc mơ này người ta thường gọi nó là mộng xuân.

Nhưng tại sao cô lại mơ thấy mình làm chuyện xấu hổ đó cùng với Lôi Kinh Vũ chứ? Có phải là cô điên rồi không? Nhược Hy nhìn lại bản thân mình, rõ ràng trên người cô vẫn còn mặc váy ngủ của ngày hôm qua.

Vậy thì tại sao cảm giác lại chân thật đến vậy? Từng hơi ấm, từng nhịp tim, cô đâu nhớ rõ một cách kì lạ, cô còn nhớ...!là anh nói yêu cô. Yêu? Vậy thì đúng rồi, không cần phải suy nghĩ thêm nữa, chắc chắn đây chỉ là mơ thôi, sao anh có thể nói ra những điều ngu ngốc như vậy? Nhược Hy ngẩng bật dậy, vò đầu bứt tay, cố đẩy hết những suy nghĩ không nên có ra khỏi đầu.

Cô không muốn làm một kẻ tự mình đa tình rồi tự làm mình tổn thương.

Như vậy nghĩa là cô tự làm khổ mình, tự nhấn chìm mình vào trong biển sâu vô tận, không ai có thể cứu được cô cả. Nhược Hy bước xuống giường, đi từng bước trên đôi chân run rẩy của mình và vào phòng tắm. Cô cởi hết quần áo ra và tự nhìn mình trong gương, trên cơ thể, thật sự

không có một tí dấu vết nào do anh để lại.

Không biết tại sao nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó hơi thất vọng.
Không lẽ cô muốn giấc mơ đó biến thành sự thật?
Cô đưa tay chạm lên bờ môi khô khốc của mình, hồi tưởng lại nụ hôn mãnh liệt trong giấc mơ.

Chỉ có trong mơ thì anh mới nhẹ nhàng và nâng niu cô như vậy, cũng chỉ có trong mơ anh mới không nói lời khó nghe.

"Nhược Hy, nên tình táo lại rồi."

Trên thế giới này, sẽ không có ai thật lòng yêu một người như mày đâu, mày vẫn nên yên phận thì hơn.

Đừng gây thêm sai lầm nữa." Cô mím chặt môi, hít vào một hơi thật sâu và trấn tĩnh lại cảm xúc của bản thân.

...

Sau khi tắm xong, cô đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều, chỉ cần thoa một ít son là đã có thể đi xuống lầu.

Nhưng cô vừa bước chân xuống cầu thang thì đã nghe thấy tiếng ồn ào, cãi vã.

"Con gái của nhà họ Trương có gì không tốt? Vừa xinh đẹp, hiền lành lại giỏi giang, mày còn muốn gì nữa?" Lôi Chí Hào tức giận về việc Lôi Kinh Vũ từ chối cuộc xem mắt, khiến ông ta không biết ăn nói thế nào với Trương lão gia.

Nhưng Lôi Kinh Vũ lại rất dửng dưng, anh vừa ăn sáng vừa nói: "Không thích là không thích, cần gì nhiều lí do như vậy?"

"Không thích? Mày đừng nghĩ ba không biết mày đang nghĩ gì, nhất định mày phải lấy vợ trong năm nay." Ông ta nghiêm túc nói.

"Ông đúng là thích ra lệnh cho người khác nhỉ? Lúc nào ông cũng nói là muốn tốt cho tôi, nhưng hành động của ông rõ ràng là đang muốn ép tôi làm theo ý ông, ông có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi chưa? Không lẽ ông muốn tôi tiếp tục đi theo vết xe đổ của ông, biến cuộc hôn nhân chính trị thành một cái nắm mồi thì ông mới hài lòng sao?" Anh tức giận, ánh mắt lạnh lùng đối đầu trực diện với ông ta.

Lôi Chí Hào đen mặt, ông ta nổi cơn thịnh nộ, đập bàn đứng dậy: "Rầm!"

"Đừng viện cớ cho hành động ngu xuẩn của mình nữa.

Mày nên nhớ, mày là người thừa kế của Lôi gia, không chỉ là hôn nhân, cho dù là bất cứ việc gì mày cũng phải đặt lợi ích lên hàng đầu.

Nếu mày đã không đưa ra quyết định được, thì tao sẽ giúp mày.

Mày không có quyền nói không với việc liên hôn đâu.

Tháng sau, mày nhất định phải đính hôn cùng tiểu thư của nhà họ Trương." Nói xong, ông ta hậm hực bỏ đi, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn xong. Lôi Kinh Vũ nghiêng răng, anh bực bội đặt mạnh chiếc dao và chiếc nĩa xuống bàn, lưng ngã về sau và lấy một điều thuốc ra. Nhưng chiếc bật lửa cũng muốn chống đối anh, bật mãi cũng không châm được điều thuốc.

Nó khiến cho tâm trạng của anh càng không tốt, anh cục súc, phun ra những từ ngữ mất kiểm soát: "Đ!t mẹ nó!!!"

Nhược Hy nhìn thấy vậy liền sợ hãi, cô sợ khi anh nhìn thấy cô sẽ càng tức giận hơn nên cô vội vàng muốn đi trở về phòng, đợi anh đi làm sẽ xuống ăn sáng sau.

Nhưng vì quá vội nên chân tay cô trở nên lúng túng, vô tình vấp.

"Á!"

Nghe thấy tiếng động, anh liền ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn về phía cô. Cô giả vờ như không nhìn thấy anh, anh cũng không nhìn thấy mình, muốn chuồn lẹ, nhưng anh lại cất giọng lạnh lẽo: "Dì Cao! Không xuống ăn sáng sao?"

Ở trong biệt thự có nhiều người nên cũng không thể lơ anh được, vì vậy cô đành chậm rãi đi xuống lầu, ngẩng đầu nhìn anh, từ đầu đến cuối đầu không dám nhìn anh.

Lôi Kinh Vũ cất điều thuốc vào, anh lấy hai lát sandwich đặt vào đĩa của cô: "Tối qua dì ngủ ngon chứ?"

Cô có hơi giật mình nhưng sau đó thì gật đầu: "Cảm ơn cậu đã quan tâm đến tôi, tôi ngủ rất ngon."

Lôi Kinh Vũ khẽ mỉm cười, tuy anh đã lường trước được là cô sẽ không nhớ gì nhưng anh vẫn cảm thấy hơi thất vọng.

Tối qua anh đã bày tỏ lòng mình, vậy mà cô lại xem đó là một giấc mơ không có thật, đúng là đau lòng.

"Khụ...!khụ...!khụ!" Anh ho vài tiếng, từ sáng anh đã cảm thấy khó chịu, có lẽ là bị lây bệnh cảm từ cô.

"Lúc nãy dì nghe thấy hết rồi đúng không?" Anh hỏi.

Nhược Hy hơi khần trương, cô nhìn anh và mỉm cười: "Tôi rất mong chờ đến ngày đó, lễ đính hôn của cậu."

Anh nheo mắt, cố tìm ra một chút gì đó từ biểu cảm của cô nhưng lại không tìm thấy.

"Ha! Vậy sao? Dì thật sự cảm thấy vui...!khi có một người phụ nữ khác ở cạnh tôi?"

"Sao cậu lại hỏi vậy chứ thiếu gia? Đính hôn, kết hôn, hôn lễ, không phải đều là việc trọng đại trong đời người sao? Không nên vui à?"

Đột nhiên, anh nhào người về phía cô, ánh mắt như đang nhìn thấu hết tất cả: "Vậy cô? Khi cô kết hôn với ba tôi, cô có vui không?"

"Tôi và anh...!không giống nhau." Cô cup mi mắt, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Lôi Kinh Vũ nghiêng răng, anh bóp chặt lấy cằm cô, ép cô phải nhìn mình, giọng nói mang theo sự tức giận: "Thật sự không giống sao? Hay là cô đang dối lòng mình?"

"Tôi...!tôi không hiểu anh đang nói gì."

"Cô không hiểu, vậy tôi sẽ nói cho cô hiểu." Anh dùng ngón tay trỏ chỉ vào ngực trái của cô, nghiêm mặt, anh nói: "Nơi này của cô...!đang che giấu một người, phải không? Người đó..."

Nhược Hy cảm thấy chột dạ, cô đứng phất dậy, gương mặt trở nên trắng bệch, ngay cả hơi thở cũng trở nên nặng nề, mỗi lần nói dối cô đều như vậy: "Anh đừng có đoán bừa, tôi không có che giấu ai cả."

Nếu tôi đã là vợ của ba anh, thì tôi nhất định sẽ hoàn thành nghĩa vụ của một người vợ, sẽ không có những suy không nên có."

Nhược Hy siết chặt tay, cắn chặt môi dưới: "Tôi ăn xong rồi, tôi lên phòng"

trước đây."

Nói xong, cô quay chân bước đi một mạch, vô cùng dứt khoát.

Lôi Kinh Vũ nhìn theo bóng lưng cô, bất lực thở dài, chưa bao giờ anh lại cảm thấy chán ghét bản thân như vậy.

Anh không thể bất chấp tất cả đưa cô rời khỏi chiếc lồng giam này, cũng không có cách nào chống lại mệnh lệnh của Lôi Chí Hào.

Vì nếu anh bất chấp hậu quả thì người chịu thiệt sẽ là cô, anh sẽ khiến cô mãi bị giam cầm trong bóng tối không có lối thoát.

Đó không phải là điều anh muốn..

Chương 54

Vài ngày sau, vào một buổi sáng đẹp trời, Nhược Hy đã nhận được một cuộc điện thoại từ số máy lạ.

Cô chần chừ một lúc, sau đó mới nhấc máy.

"Xin hỏi là ai đó ạ?" Cô cất tiếng hỏi nhưng trong điện thoại lại vang lên một tiếng ồn ào, không có ai trả lời.

Cô nghĩ có lẽ là ai đó đã gọi nhầm số, định tắt máy thì người đó mới lên tiếng, chất giọng khàn đặc, vô cùng dọa người: "Cô là Cao Nhược Hy, chị của Cao Vĩnh An phải không?"

Nhược Hy cảm thấy sợ hãi, sao người đàn ông đó lại biết cô, còn biết cả em trai của cô, có dự cảm không lành, cô cố gắng trấn tĩnh lại và hỏi người đó: "Anh là ai?"

Vẫn với chất giọng khàn đặc đó, anh ta nói: "Cô không biết biết tôi là ai, cô chỉ cần biết, em trai của cô đang nằm trong tay bọn này, nếu muốn cứu em trai của mình thì ngoan ngoãn nghe lời một chút.

Nếu cô mà dám báo cảnh sát..." Anh ta dừng lại một chút, không nói gì nữa, nhưng vài giây sau, trong điện thoại vang lên một tiếng la hét thất thanh, đó là giọng của em trai cô.

"Chị ơi, cứu em...!bọn họ sẽ giết em mất! Em không muốn chết." Cao Vĩnh An ra sức cầu cứu, giọng run rẩy như đang rất sợ hãi, chắc chắn là bọn họ đã làm gì em ấy.

Nhược Hy hoảng cô, cô vội vàng đi tìm một góc không có người, nhỏ giọng, cô nói: "Vĩnh An, em không sao chứ? Em đừng làm chị sợ."

Trong điện thoại vẫn vang lên âm thanh ồn ào nhưng người trả lời lại là người đàn ông lúc nãy, giọng anh ta trầm thấp như đang đe dọa cô: "Hiện tại thì nó vẫn không sao, nhưng về lâu về dài thì không ai biết được."

"Các người...!rốt cuộc các người muốn gì?" Tay đã bắt đầu run, phải cần

điện thoại bằng hai tay mới không bị rớt.

"Muốn gì? Đương nhiên là tiền rồi, chỉ cần tối nay cô đem đủ tiền đến điểm hẹn, tôi sẽ thả em của cô ra.

Bằng không, cô chờ hốt xác của nó đi.

Nhớ, là đừng nên chơi bợm này, nếu mà cô dám báo cảnh sát, người chết đầu tiên chính là em của cô."

Nói xong anh ta liến tít máy, trong điện thoại vang lên tiếng "tút" như bóp nghẹt lòng ngực của cô, khiến cô không thể đứng vững nữa, phải bám lấy tường mới có thể chống cự.

"Sao lại như vậy chứ? Sao lại như vậy?" Miệng Nhược Hy không ngừng lẩm bẫm, trong lòng rối như tơ vò không biết nên làm thế nào.

Sao khi không em của cô lại bị bắt cóc chứ?

Đột nhiên, quản gia xuất hiện, ông ấy thấy cô có gì đó bất thường nên hỏi:

"Phu nhân, cô sao vậy?"

Nhợc Hy bị giật mình, cô vội vàng lấy lại tinh thần: "Không...!không có gì."

Sau đó thì cô nhanh chóng đi lên lầu, cô muốn tự mình giải quyết, không muốn nói cho bất kì ai biết.

Dù sao đây cũng là chuyện gia đình của cô, nếu để Lôi Chí Hào biết lại gây thêm phiền phức.

...

Tối hôm đó, Nhược Hy đã gom đủ tiền mà tên bắt cóc cần.

Cô đã dùng số tiền mà Lôi Chí Hào cho cô mua sắm, từ trước đến nay cô đâu không đụng đến để cứu em trai của cô.

Cô lén lút đi ra ngoài, bắt một chiếc taxi đi đến một nơi vắng vẻ sau đó thì cho taxi dừng lại và đi bộ vào trong.

Đi được mười lăm phút, cô nhìn thấy có một công trường bị bỏ hoang, đó là một toà nhà cao tầng, đã dừng thi công được nhiều năm và bây giờ vẫn bị bỏ hoang.

Nơi đây là nơi tụ tập của những kẻ ăn chơi, hút chích, chỉ cần bước được

vài bước là cô lại nhìn thấy kim tiêm bị bỏ đầy trên đất.

Cô hít một hơi thật sâu, cấn chặt túi ti ền trên tay, sau đó thì bước vào toà nhà ở trước mặt.

Bước vào trong, cảm giác lạnh lẽo bao trùm lấy cô, bóng tối ở phía trước khiến cô không dám bước tiếp.

Chợt, ánh sáng được bật lên, ở bên trong có rất nhiều người đàn ông đáng sợ, trên tay còn cấn theo gậy to, ánh mắt người nào người nấy đều nhìn về phía cô bằng hình viên đạn.

Còn Cao Vĩnh An, em ấy đang được, trói chặt trên ghế, miệng bị bịt bằng băng keo đen, em ấy đang ra sức vùng vẫy, muốn cô cứu em ấy.

Cơ thể cô bất chợt run rẩy, cô mấp máy môi, một lúc sau cổ họng mới phát run rẩy phát ra được âm thanh: "Tôi...!tôi đã đem ti ền đến rồi, các người đã có thể thả em trai của tôi ra được rồi chứ?"

Kẻ cấn đầu hất cằm về phía cô, ra hiệu cho người đến kiểm tra.

Một kẻ thân hình vạm vỡ, một mắt bị che bằng vải đen đi đến, cướp lấy túi ti ền trên tay cô và kiểm tra, khi kẻ đó gậy đầu thì kẻ cấn đầu mới cho người tháo băng keo trên miệng em trai cô ra.

"Chị...!Chị ơi!" Giọng của em ấy mang theo sự nức nở, chắc chắn là đã rất sợ hãi.

Nhược Hy cảm thấy đau lòng, cô lo lắng lao đến, muốn ôm em trai vào lòng vỗ về

Nhưng cô còn chưa chạm được vào người em trai của mình...

"BỐP!!!"

Một âm thanh va chạm vang lên, Nhược Hy lập tức bị ngã xuống, đôi mắt cô mơ màng không nhìn rõ được những thứ xung quanh.

Trước khi mất đi ý thức, thứ cô nhìn thấy chỉ là đôi mắt lạnh lùng của Cao Vĩnh An đang nhìn mình.

Đôi mắt đó vô tình đến mức như đâm vào tim của cô một nhát thật sâu, vô cùng đau đớn.

Là cô đã nhìn nhầm sao?.

Chương 55

Tối hôm đó, Lôi Kinh Vũ trở về chỉ thấy Lôi Chí Hào đang ngồi ở sofa xem tin tức, không nhìn thấy Nhược Hy đâu cả.

Anh lên phòng cô tìm thử cũng không thấy, đã tối như vậy rồi, cô cũng ít khi ra ngoài, vậy mà ông ta lại không có chút lo lắng.

Lôi Kinh Vũ cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng anh chỉ có thể xuống lầu hỏi quản gia: "Cô...!Dì Cao đâu?"

Quản gia hơi ngơ ngác, cũng không rõ lắm, chỉ trả lời cho có lệ: "Phu nhân ra ngoài rồi, hình như là có việc gì đó."

Lôi Chí Hào nghe được, ông ta khàn giọng: "Mày quan tâm đến mẹ kế của mày vậy sao? Hiếm thấy thật đấy!"

Lôi Kinh Vũ nghiến răng, siết chặt tay đi đến, ánh mắt đầy lửa giận: "Ông làm chồng người ta không được thì đừng làm nữa, chỉ khiến người ta thêm khổ mà thôi."

Anh không chỉ đang nói Nhược Hy mà còn nhắc đến người mẹ của mình, nhưng ông ta chủ cảm nhận được sự quan tâm quá mức của anh dành cho người vợ hiện tại của ông ta.

Ông ta nhếch môi, ra vẻ khinh thường: "Tao làm không được, mày làm được sao? Hay là mày có ý gì đó với Nhược Hy?"

Anh không trả lời cũng chẳng né tránh, há miệng định nói gì đó thì tiếng chuông điện thoại bàn vang lên.

Quản gia vội vàng đi nghe máy: "Xin chào, là ai đâu đây vậy?"

Nét mặt quản gia chợt hoảng hốt: "Phu nhân, phu nhân làm sao?"

Cảm thấy có chuyện chẳng lành, Lôi Kinh Vũ vội vàng đến cướp điện thoại từ trong tay quản gia: "Mày là kẻ nào?"

"Tao là ai không quan trọng, muốn cứu người thì mang mười tỷ đến đây, nếu không, tao sẽ giết người phụ nữ này."

Nhớ, đừng báo cảnh sát, con dao trong tay tao không có mắt đâu."

Lôi Kinh Vũ còn chưa kịp nói gì thì bên kia đã tắt máy, anh bực bội ném điện thoại vào tường gây ra âm thanh lớn.

"Mẹ kiếp!"

Quản gia đứng kế bên đã nghe hết, vội vàng nói lại với Lôi Chí Hào.

Ông ta liền thay đổi sắc mặt: "Mười tỷ? Bọn họ bị điên sao? Dễ moi tiền của của Lôi Chí Hào này đến vậy?" Ông ta hất tay, ra lệnh cho quản gia: "Gọi cảnh sát đi."

"Đứng lại!" Lôi Kinh Vũ hét lớn, anh ta không ngờ con người ông ta có thể bực bõ đến mức này: "Ông sao có thể thờ ơ như vậy?"

Lôi Chí Hào nói: "Mày nên học cách bình tĩnh đi, mười tỷ, vì một người phụ nữ? Không đáng.

Cứ để cho cảnh sát vào cuộc đi."

Lôi Kinh Vũ tức giận đến mức bật cười, anh chẳng thèm quan tâm đến lời nói của ông ta.

Bình tĩnh là cái con mẹ gì chứ? Cái gì gọi là không đáng?

Đệt!

Người trong lòng anh mà ông ta lại xem cô chẳng đáng một xu, đúng là đáng hận.

Lôi Kinh Vũ lập tức ra ngoài, lấy điện thoại gọi cho ai đó, dăng vẽ vừa gấp gấp vừa điên loạn vì...!vợ của ba mình.

Ông ta nghiến răng, siết chặt tay, cái cảm giác bị đâm sau lưng, đúng là khiến người ta sôi máu.

Ngay lúc này, ông ta mong Nhược Hy chết luôn đi cho rồi, nếu không, ngày nào đó ông ta bắt gian được tại trận, cô sẽ không được chết một cách thanh thản như vậy đâu.

||||| Truyện đêcử: Nữ H ầu Câm, Em Đứng Lại Đó! |||||

...

Ở toà nhà bị bỏ hoang.

Nhược Hy bị tạt nước cho bừng tỉnh, cô mơ mơ màng màng mở mắt và nhìn xung quanh.

Những tiếng cười chói tai cứ vậy vang lên trong đầu, bọn họ vô cùng đáng sợ khiến cô kinh hãi.

Không những vậy, em cô...! cũng đứng ở đó cũng bọn họ, né tránh ánh mắt của cô.

Nhược Hy trở mắt nhìn Cao Vĩnh An, miệng bị bịt bằng keo, không thể nói chuyện.

Một kẻ nở nụ cười biến thái bước đến tháo băng keo ra cho cô, nắm lấy tóc cô, để cô nhìn cho kỹ em trai mình.

"Nhìn thấy chưa? Em trai ngoan của cô đấy.

Nó đã lừa cô đến đây, phối hợp để bọn tao bắt cóc cô tổng ti ền Lôi gia.

Nhìn rõ rồi chứ?"

Nhược Hy không ngờ mọi chuyện lại như vậy, không ngờ Cao Vĩnh An lại cùng một bọn với những kẻ này.

"Cao Vĩnh An, em không đi học là để đi theo bọn côn đ ờ này?" Nhược Hy vô cùng đau lòng, không ngờ em trai mình lại học theo những kẻ xấu, làm chuyện trái với đạo đức.

"Chát!"

Tên biến thái đó táy cho cô một bạt tay, hắn ta nắm chặt cô kéo ra sau, gằn giọng nói: "Côn đ ờ? Mày nói ai?"

Bọn họ là kẻ xấu nhưng lại không nhận mình là kẻ xấu, đúng là nực cười.

"Tốt nhất mày nên câm miệng lại, nếu không..." Hắn ta k ề dao vào cổ cô:

"Con dao này bén lắm đấy, nếu cắt vào đây, máu sẽ li ền phun ra."

Nhược Hy run rẩy, cô sợ hãi mím chặt môi, nước mắt lưng tròng, không dám động đậy.

Cao Vĩnh An từ đầu đến cuối đầu không nhìn thẳng vào cô, em ấu có chút áy náy, có chút không thoải mái, nhưng đến cuối cùng vẫn không có động tĩnh gì, không chút hối hận.

Cũng không biết tại sao em ấy lại trở thành một người như vậy, một người vô tâm vô ph ế, tàn nhẫn đến mức khó tin, ngay cả chị mình cũng không tha.

Hoặc có thể, em ấy hận cô cũng nên..

Chương 56

Bọn họ đã chờ đợi rất lâu nhưng vẫn chưa có người đến để đưa tiền chuộc, vì vậy bọn họ đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

Một kẻ lại đưa con dao lạnh ngắt vỗ vỗ lên mặt cô: "Mày nói xem, nếu như thật sự không có người đến cứu mày thì sao đây? Hừm?"

Nhược Hy sợ hãi, cơ thể run cầm cập, không dám nói lời nào.

"Ha! Xem ra mà cũng không đáng giá cho lắm, những kẻ giàu đó cũng không đem mày để trong mắt."

Vậy thì tao chỉ có thể tiễn mày một đoạn thôi." Hắn ta dùng giọng điệu trâm thập, đáng và vô cùng rùng rợn.

Vì quá kinh sợ, Nhược Hy đã không kiềm được mà rơi nước mắt.

"Khóc? Mày khóc cũng vô dụng."

Không ai thương hại cho mày đâu." Hắn ta nở một nụ cười rần rết, đưa con dao xuống cái cằm cổ trắng ngần của cô.

Chợt, một ánh sáng loé lên khiến cho hắn ta chói mắt, bất giác quay lại nhìn.

Người ở đối diện từ trong ánh sáng đi ra, cao lớn và vững chãi, còn mang theo rất nhiều vệ sĩ đến, tuy trên tay không cầm vũ khí nhưng lại khiến người ta không rét nà run.

"Mày là thằng nào?" Hắn ta cố nhìn kĩ hơn.

"Thả cô ấy ra." Giọng nói trầm mặc quen thuộc, Nhược Hy vừa nghe thấy đã nhận ra anh là ai.

"Chậc! Xem ra mày cũng có chút giá trị." Hắn ta vỗ vỗ mạnh vào mặt

Nhược Hy, giờ giọng biến thái.

Hắn ta không sợ trời không sợ đất, cầm con dao trên tay đi đến trước mặt Lôi Kinh Vũ: "Tiền đâu?"

Lôi Kinh Vũ siết chặt tay, không nhẫn nhịn thêm được nữa mà nắm lấy cổ tay hắn ta, khiến con dao rơi xuống và đâm cho hắn ta một đâm: "Ai cho mày đụng vào cô ấy?"

Thấy đại ca của mình bị đánh, đàn em của hắn cần vũ khí xông lên.

Hắn ta bực dọc, phun một ngụm máu ra đất, gằn giọng: "Mày chán sống rồi! Đánh nó cho tao! Cướp tiền trong tay nó."

Đàn em của hắn ta cùng lúc xông lên, dùng vũ khí muốn đáng gục Lôi Kinh Vũ, nhưng bọn gà mờ này sao có thể đánh là người của Lôi Kinh Vũ.

Một cuộc hỗn chiến đã xảy ra, người thiệt hại nhiều nhất chính là hắn ta, tên được gọi là đại ca này.

Đúng lúc, cảnh sát đến, bọn họ xanh mặt, lập tức bỏ chạy, nhưng đáng tiếc, người của hắn ta đã bị Lôi Kinh Vũ bao vây.

Cùng đường bí lối, hắn ta nhặt con dao trên đất lên, đi đến không chế Nhược Hy.

"Á!"

Hắn ta kễ sao vào sát cổ của cô, chủ cần bất cẩn sẽ có thể khiến cô bị thương.

"Bỏ vũ khí xuống, dơ tay đầu hàng." Cảnh sát lên tiếng: "Nơi này đã bị bao vây rồi, anh chạy không thoát được đâu."

Hắn ta bật cười, điên khùng siết chặt Nhược Hy trong tay: "Nếu tui mày còn bước tới, tao sẽ giết nó."

Lôi Kinh Vũ nuốt nước bọt, anh căng thẳng đến mức hai hàm cắn chặt, từng giây từng phút đều cảm thấy hồi hộp.

"Mau thả cô ấy ra, đừng làm chuyện khờ dại, nếu không..."

Hắn ta cười to, ngắt lời Lôi Kinh Vũ: "Nếu không thì sao? Có chết tao cũng sẽ kéo con nhỏ này theo cùng."

Ít nhất cũng người bạn nơi tuổi vàng, hưởng thụ khoái lạc."

Lôi Kinh Vũ siết chặt tay thành nắm đấm, trán nổi gân xanh, hận không thể giết hắn ngay tức khắc.

"Ha ha ha! Gì đây? Không lẽ đây là người yêu của mày à? Yêu một con tiện nhân? Trời ơi! Đúng là chuyện nực cười."

Hắn ta vừa dứt lời, người ở phía sau đã cho hắn một gậy vào đầu, ngã khụy xuống đất, cảnh sát nhanh chóng đi đến cùng lấy tay hắn, áp chế hắn.

Người đó là Cao Vĩnh An, có lẽ em ấy đã có chút hối hận nên mới làm

vậy, dù sao thì mục đích của em ấy giúp bọn con đờ này chỉ vì tiền chứ không phải muốn cô chết.

Nhược Hy run rẩy, ngã ở dưới sàn đất lạnh lẽo, Cao Vĩnh An muốn đến đỡ cô nhưng lại bị Lôi Kinh Vũ đẩy ra.

Anh vội vàng cởi áo của mình ra khoác lên cho cô, ôm cô vào lòng vỗ về "Không sao, không sao rồi."

"Đừng sợ, đừng sợ nữa."

Nhược Hy không ngừng run rẩy nép vào trong lòng anh tìm hơi ấm, cô cảm thấy vòng tay của anh thật sự rất an toàn, an toàn đến mức khiến cô bật khóc.

...

Sau khi đến đồn cảnh sát lấy lời khai xong thì anh đã để cô ngồi trên xe, đồng thời anh cũng biết được Cao Vĩnh An là em của cô nên đã dùng mối quan hệ của mình để em ấy được thả.

"Tôi sẽ không biết ơn chú vì đã giúp tôi đâu." Em ấy lạnh nhạt nói, chính là cái kiêu xốc nổi của tuổi trẻ, không sợ bất cứ việc gì.

Lôi Kinh Vũ cảm thấy tức giận, không hiểu sao cô lại có một gia đình và một đứa em như vậy, thật đáng hận.

"Đừng có tỏ cái thái độ đó." Anh trầm giọng, sự rùng rợn đầu tiên hiện hết trên gương mặt khiến em ấy cúi thấp đầu, né tránh ánh mắt của anh.

Anh lại nói: "Còn nhỏ thì nên học hành cho đàng hoàng vào, theo lũ con đờ đó làm việc xấu thì ích lợi gì chứ? Không thấy cuối cùng bọn nó cũng phải ngồi tù sao? Nếu nhóc đã gọi chú một tiếng chú thì nghe chú nhắc nhở đây, phải biết tự chịu trách nhiệm với bản thân và hành động mà mình đã gây ra, đừng đổ lỗi cho bất kì ai."

Nhóc trách chị của mình, ghét chị của mình, làm tổn thương của mình, như vậy đáng không? Nhóc không nhìn thấy được là hôm nay chị của nhóc đã lo lắng cho nhóc như thế nào à? Có đầu óc thì động não một chút đi chứ?" Cao Vĩnh An cứ mãi cúi đầu, cũng không biết là có nghe lọt tai câu nào hay không, nên thôi, anh cũng lười lên giọng dạy đời người khác.

Anh chuẩn bị lên xe thì nhớ gì đó nên nói luôn: "Bây giờ quay đầu vẫn còn kịp, nếu nhóc muốn tiếp tục đi học, chú sẽ cho tiền nhóc đến một một thành phố khác học tập tốt hơn."

Còn không thì cứ lăn lộn đi, sao này rồi lại hối hận vì tuổi trẻ l'âm l'ở."

Cao Vĩnh An lại tr'ần mặc một lúc, khi Lôì Kinh Vũ mở cửa xe, em ấy ch'ợt ng'ang đ'ầu và nói: "Tôi muốn đi học."

Anh mỉm cười và nói một câu, đ'ược, sau đ'ó thì lên xe, cho xe chạy mất..

Chương 57

Cả đường trở về Lôi gia, một câu Nhược Hy cũng không nói, chỉ trầm mặc cúi đầu, đôi mắt mông lung không tiêu cự.

Thật ra đối với cô, cô không phải là một người sợ chết nữa rồi, cái chết đối với cô không đáng sợ, cho dù thật sự không có ai đến cứu cô, cho dù bỏ mạng tại nơi đó cũng chẳng sao.

Đơn giản cô lại cảm thấy, trái tim đầy vết xước của cô lại vỡ vụn một lần nữa, bị chính người thân nhất lừa gạt, thật sự rất đau.

Về đến nơi, Lôi Kinh Vũ cũng không nói gì, chỉ mở cửa xe đưa cô vào trong.

Lôi Chí Hào vẫn chưa ngủ, ông ta vẫn ngồi nghiêm nghị ở sofa, nói ra cũng không phải vì ông ta lo lắng cho Nhược Hy hay là sợ cô xảy ra chuyện, ông ta chỉ cảm thấy, thái độ của Lôi Kinh Vũ lúc này thật quá quái, khiến ông ta tức giận đến mức không thể chớp mắt.

Thấy Lôi Kinh Vũ đưa cô vào trong, trên người cô còn khoác áo của anh, ông ta hơi nheo mắt lại, gương mặt lạnh băng không một cảm xúc.

Nhược Hy cảm nhận được không khí có gì đó không đúng, cô vội vàng gạt bàn tay trên vai của mình ra, trả lại áo cho anh và vội vàng đi đến chỗ Lôi Chí Hào.

Lôi Kinh Vũ từ đầu đến cuối không hề để lộ ra bất kỳ cảm xúc ngổ ngược nào, chỉ lặng lẽ nhìn theo bóng lưng nhỏ bé của cô đi về phía của ông ta.

"Lão gia." Cô đứng trước mặt ông ta, nhỏ giọng gọi một tiếng.

Lôi Chí Hào không để ý đến Lôi Kinh Vũ nữa, ông ta nắm bàn tay lạnh ngắt của cô, nhẹ nhàng mân mê, sau đó lại đột nhiên gắt gao siết chặt, khiến Nhược Hy bị đau, bờ vai khẽ run lên.

"Về là tốt." Ông ta nhìn chăm chăm vào bàn tay bị nắm chặt đến nỗi run rẩy của cô nói thêm một câu: "Nếu không Kinh Vũ nó sẽ lo lắng cho em

lắm."

Thanh âm khàn khàn mang theo chút sát khí và giễu cợt, dường như có ý nhưng dường như lại không có ý gì.

Mơ hồ nhưng lại rõ ràng.

Nhược Hy nuốt nước bọt, há miệng muốn nói gì đó nhưng lại không biết bản thân nên nói gì cho phải.

Chợt, ông ta ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt đen láy không nhìn thấy đáy, lạnh lẽo như một tảng băng, ông ta cất giọng trầm ổn: "Chắc em đã mệt lắm rồi, mau đi nghỉ đi."

Nhược Hy mím chặt môi, cô gật đầu, sau đó thì ông ta buông tay của cô ra, cô liền ngoan ngoãn từng bước từng bước đi lên lầu.

Lôi Kinh Vũ thấy bước đi của cô không vững nên vội đến đỡ lấy eo cô không chút kiêng dè, nhưng Nhược Hy lại trợn mắt, vội vàng đẩy anh ra. Trong lòng cô thầm nghĩ, chắc anh điên rồi mới làm vậy, sao anh có thể thản nhiên ở trước mặt Lôi Chí Hào mà...?

Sau khi Nhược Hy đi lên lầu, Lôi Chí Hào cũng bắt đầu đứng dậy, ông ta đi ngang qua Lôi Kinh Vũ, dừng lại, không ngoảnh đầu mà nói một câu: "Tao vẫn còn chưa chết, mà đừng hòng giở trò."

Lôi Kinh Vũ siết chặt tay, cái gì cũng không nói, chỉ hừ lạnh một tiếng như đang chế giễu.

Ông ta nghĩ ông ta có thể sống bao lâu với bao nhiêu việc ác mà mình đã từng làm?

Bàn tay nhuộm đầy máu, đi lên từ những bộ xương khô chất đống, làm bao nhiêu chuyện xấu xa, tàn ác, cái gia sản ngày hôm nay ông ta có được, số tiền mà ông ta nắm trong tay đầu sạch sẽ sao?

Ông ta nghĩ, trên đời này thật sự không có quả báo, không có nhân quả? Cứ chờ đó đi, chỉ trong sớm muộn thôi, của thiên trả địa, không ai thoát được.

...

Từ ngày hôm đó, Lôi Chí Hào đối với cô không còn như trước, không nhạt không mặn nhưng lại gây cho cô rất nhiều áp lực.

Những lời nói của ông ta như đang đe dọa cô, khiến cô rơi vào hố sâu tăm tối.

Trước mặt Lôi Kinh Vũ, ông ta luôn tỏ ra yêu thương, chi`ều chuộng cô, còn làm những hành động thân mật, ôm ấp, hôn môi.

Mỗi lần như vậy Nhược Hy luôn cắn răng nhẫn nhịn, không dám ngừng đầu lên nhìn Lôi Kinh Vũ dù chỉ một lần.

Không biết tại sao, nhưng cô sợ, cô sợ sẽ nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ và nụ cười giễu cợt của cô.

Đáng lẽ cô nên xem nó là việc đương nhiên mới phải, cơ mà cho đến bây giờ, trái tim cô vẫn không chịu được sự chán ghét từ anh.

Có lẽ sâu thẳm trong thâm tâm cô, cô không muốn anh nhìn thấy cảnh này, không muốn anh hiểu lần lại thêm hiểu lần.

Nhưng từ lâu, cô đã không còn vùng vẫy, chật vật trong vũng bùn lầy này nữa rồi, cô đang lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi một ngày nào đó, khi mở mắt ra, cô phát hiện mình chết, như vậy thật tốt.

Vì vậy, cô đã dần lại cơn đau ở ngực, thản nhiên nở một nụ cười khổ, ép bản thân phải thích nghi, phải chịu đựng.

Vậy mà cô lại không biết, trái tim anh cũng đau nhói, tuy anh luôn ra vẻ không quan tâm, gương mặt không biểu cảm, nhưng sâu thẳm trong trái tim anh như có ai đó đang bóp nghẹt, hận không thể giết chết ông ta ngay lúc này mà đưa cô rời khỏi.

Cơ mà, anh không thể, tạm thời anh không thể lỗ mǎng, không thể xốc nổi như một chàng trai mới lớn.

Vì suy tính cho tương lai, vì để cô hoàn toàn yên tâm mà đi theo anh, anh phải làm một chuyện, một chuyện mà không làm anh nhất định sẽ hối hận cả đời.

Vì vậy, xin cô hãy chờ anh, thêm một thời gian nữa thôi, nhất định anh sẽ nắm tay cô, cùng nhau bước ra ánh sáng..

Chương 58

Gần một tháng trôi qua, mọi thứ dường như không có gì thay đổi, Nhược Hy cứ sống như vậy ngày ngày qua ngày, chờ đợi thời gian qua đi một cách chán nản.

Mỗi ngày của cô lập đi lập lại như một hệ thống, một chút sắc màu cũng dường như là không có.

Mơ mơ hồ hồ nhìn ngắm mặt trời lặn, rồi lại nhìn trăng lên.

Màn đêm buông xuống cũng chính là lúc cô cảm thấy mệt mỏi và cô đơn nhất, chỉ muốn ngủ một giấc ngàn thu, mãi mãi cũng đừng tỉnh lại.

Còn về Lôi Chí Hào, ông ya đối với cô càng lúc càng lạnh nhạt, càng lúc càng chán ghét, ông ta luôn nhắc nhở cho cô biết thân phận của mình, cho cô biết cô chỉ là một món đồ, đừng nên không an phận, đừng nên có những suy nghĩ quá quắc.

Nhưng thật ra ngay từ đầu cô đã như vậy rồi, cô vốn chỉ muốn sống chật vật như vậy cho đến chết, một chút suy nghĩ viển vông cũng không dám nghĩ đến.

Vậy mà không biết vì sao lại vướng vào nhiều chuyện như thế.

Ấy vậy mà cũng may, cũng may là Lôi Kinh Vũ đã không còn động chạm đến cô nữa, anh có vẻ như đã không còn hứng thú với cô, bình thường anh đi ra ngoài từ rất sớm và trở về khi đêm muộn.

Nhiều lúc một tuần cô cũng không nhìn thấy mặt anh.

Cho dù có mặt đối mặt cũng giả vờ như không thấy, anh cũng chỉ nhàn nhạt giả vờ chào hỏi.

Cô không biết là do anh thật sự bận rộn hay là ra ngoài tìm thú vui nhưng cô cảm thấy như vậy rất tốt, cô đã nói với lòng mình như thế.

Hơn nữa, dù sao thì buổi tiệc đính hôn cũng sắp đến rồi, cô không nên có quá nhiều cảm xúc để làm gì, tốt nhất là dẹp hết những dòng suy nghĩ dư thừa kia sang một bên.

Nhưng bất luận có thể nào, nơi trái tim cô...!cũng không dễ chịu.

...

Đạo gầy đây Nhược Hy cảm thấy trong người mệt mỏi, cảm giác khó chịu không muốn ăn mà chỉ muốn ngủ.

Thỉnh thoảng còn có cảm giác buồn nôn.

Lúc ăn cơm tối, cô đã muốn dần cơn khó chịu này lại nhưng cuối cùng vẫn không chịu được mà bỏ bữa, đi vào nhà vệ sinh.

Khi trở ra, cô đã thấy sắc mặt Lôi Chí Hào có chút không tốt, hình như là mất hứng.

"Không khoẻ à?" Ông ấy tiện miệng hỏi, cũng không được coi là quan tâm. Nhược Hy mím môi, khẽ gật đầu: "Em không sao, chỉ là hơi khó chịu một chút."

...

Tối hôm đó, cô vào bếp muốn tìm gì đó ăn, cũng không hiểu sao cô không nuốt trôi cơm nhưng lại thích ăn vặt, còn thêm những loại trái cây có vị chua.

Nhưng trong lúc cô đang lục đục ở dưới bếp thì nghe thấy tiếng thì thầm của người làm trong biệt thự.

"Này, hình như phu nhân cô ta mang thai thì phải."

"Nói bậy gì vậy? Sao mà mang thai được? Với lão gia à?"

"Không biết, nhưng cô ta thường xuyên bỏ ăn, mệt mỏi, còn ngủ nhiều, nghe thấy mùi tanh còn buồn nôn."

Không phải là ốm ghen sao?"

"Được rồi, đừng nói nữa, để lão gia nghe được thì không hay."

Nhược Hy sững sờ ngay tại chỗ, tay cô bắt đầu run lên.

Cô không hiểu bọn họ đang nói ai, cô sao? Có thai? Làm sao có khả năng?

Rõ ràng là trước kia cô luôn uống thuốc tránh thai, cũng đã rất lâu rồi Lôi Kinh Vũ không động vào cô.

Có thai là chuyện không thể nào xảy ra.

Mặt Nhược Hy trắng bệch, cô vội vàng đi lên lầu khoá trái cửa lại, hơi thở hỗn hển như đang chạy trốn đi đâu gì đó, cô ép bản thân không nghĩ nữa. Nhưng khi nằm trên giường cô vẫn trần trọc không cách nào ngủ được, cô tự sờ vào bụng mình, liệu ở trong đó thật sự có một sinh mệnh, thì phải làm sao đây?

Bản thân cô còn chưa gánh vác nổi, sao cô dám gánh thêm một sinh mệnh?

Huống hờ chi, nó vốn không nên xuất hiện, lỡ như là thật, lỡ như để Lôi Chí Hào biết được, cô cà đũa nhỏ sẽ chết không có chỗ chôn thân.

Hoặc là có sinh ra được, cô làm sao nuôi dạy nó? Cô không muốn nó giống như cô, cùng cô chịu khổ, chịu tủ nhục vì không có ba.

Dù sao không sớm thì muộn anh vẫn phải kết hôn, còn cô cũng chỉ như một món đồ qua đường.

Thà rằng cô bị bệnh gì đó sắp chết còn hơn là mang thai.

Đúng vậy, chắc chắn là cô chỉ bị bệnh thôi.

...

Cả đêm cô không thể nào ngủ ngon giấc được, cứ xoay đi xoay lại rồi đứng ở cửa sổ hứng từng đợt gió lạnh, chỉ vậy mới có thể khiến cô tỉnh táo hơn.

Nhưng cuối cùng cô vẫn quyết định đi kiểm tra thử xem sao, cô không để tài xế đưa đi mà bắt một chiếc xe taxi đưa đến bệnh viện tư.

Khi ngồi trước mặt bác sĩ, chờ đợi kết quả, tay cô đã run rẩy siết chặt lấy váy.

Cuối cùng thì kết quả siêu âm đã có, bác sĩ mỉm cười và nói với cô: "Chúc mừng, đứa bé đã được hơn ba tuần rồi."

Cần kết quả trên tay, Nhược Hy run bần bật, cả người như chết lặng, miệng cô hé nở một nụ cười chua chát: "Cái này...! làm sao có thể? Có phải là có sai sót gì đó không?"

Bác sĩ hơi cau mày, những trường hợp như vậy không phải là chưa từng gặp qua nhưng trong lòng vẫn không ngừng cảm thấy phản cảm.

Là một người mẹ, lại chối bỏ đứa con của mình?

"Không đâu, kết quả này rất chính xác."

Bác sĩ khẳng định chắc nịch khiến trái tim Nhược Hy như bị hay bóp nghẹt, sóng mũi hơi cay, vì ần mắt đỏ ửng, tay cô sờ vào bụng, dường như có thể cảm nhận được một sinh linh bé nhỏ đang ở trong này.

Nhược Hy cười khở, chôn mặt vào trong hai lòng bàn tay.

Chợt, cô nghĩ đến giấc mơ ngày hôm đó, thì ra đó không phải là mơ, thì ra cô và anh đã quán quýt với nhau vào đêm đó.

Nhưng, làm sao có thể? Lúc đó anh còn nói yêu cô, hành động cũng rất dịu dàng và nâng niu, không phải chỉ đang bài tiết dục vọng vào cơ thể cô.

Đó là Lôi Kinh Vũ mà cô biết sao?

Nhược Hy lắc đầu, cô không muốn suy nghĩ nhiều nữa, cô không muốn hy vọng vào một thứ mờ mịt không rõ, càng không muốn đặt hết tâm tư vào một thứ không thuộc về mình.

Cô đoán nếu anh biết tin này, anh sẽ lập tức quăng cho cô một số tiền rồi kêu cô đi bỏ đứa bé.

Cũng đúng, dù sao đây cũng là một sai lầm, và đứa bé này vốn không nên xuất hiện ở trong bụng cô, chịu đau khổ cùng cô.

Nhược Hy hít vào một hơi thật sâu, tờ kết quả trong tay cũng đã bị cô siết chặt đến nhăn nhúm, cô hé môi, cố rặn ra từng chữ một: "Tôi muốn phá thai."

Chỉ bốn từ như vậy thôi nhưng lại dày vò cô như muốn chết đi sống lại, trong lòng dâng lên một cảm xúc vô cùng tội lỗi, không ngờ cô lại có thể nói ra những lời tàn độc này, giết chết một sinh mạng còn chưa thành hình. Bác sĩ thở dài, trên gương mặt không biểu lộ một chút cảm xúc gì, cứ như là đã đoán trước được cô sẽ nói như vậy.

Nhưng bác sĩ vẫn mở miệng khuyên ngăn: "Cô thử suy nghĩ lại một chút xem."

Phá thai không phải là chuyện đơn giản, thể trạng cô lại không được tốt, khả năng cao sau này sẽ không sinh con được nữa.

Cô vẫn nên bàn kỹ việc này với người nhà thì hơn, đừng vì một phút suy

ngĩ b ờng bột."

Nhược Hy nuốt nước bọt, nụ cười trên môi còn khó coi hơn cả khóc.

Cô cảm thấy như vậy rất tốt, tốt nhất là không sinh con được nữa.

"Tôi...!đã quyết định r ồi, tôi muốn bỏ đứa bé."

Chương 59

Khi nằm trên bàn mổ, Nhược Hy đã suy nghĩ mông lung rất nhiều chuyện, cô cảm thấy sợ hãi, cả người đều toát mồ hôi lạnh.

Ở trong căn phòng này, cô nhìn thấy ánh chói mắt, nhìn thấy những dụng cụ chuyên dụng cho y tế, nhìn thấy bác sĩ bắt đầu đeo bao tay vào, chuẩn bị cho việc phá thai.

Nhược Hy nuốt nước bọt, cô cố nhắm mắt lại, không muốn nghĩ ngợi lung tung nữa.

Nhưng cô có làm cách nào cũng không thể trấn an được bản thân, nhịp tim cô đập rất nhanh, hơi thở nặng nề như sắp đi vào quỷ môn quan.

Đầu cô kêu "ong ong" vài tiếng sau đó thì không nghe được tiếng của bác sĩ, y tá nữa, cô chỉ thấy bọn họ đang chuẩn bị giúp cô giết chết đứa con của mình.

Khoé mắt cô đỏ lên, bàn tay vô thức chạm vào bụng, cô dường như nghe thấy được tiếng của trẻ con, nó nói: "Mẹ ơi đừng bỏ con."

Nó lại nói: "Tại sao mẹ lại muốn bỏ con? Mẹ không thương con sao?"

Từng âm thanh non nớt vang lên bên tai cô, khiến cô sợ hãi càng thêm sợ hãi, cuối cùng, cô không chịu thêm được nữa mà bước xuống bàn mổ, chạy ra khỏi phòng trước ánh mắt của bác sĩ và y tá.

Cô bỏ chạy, dùng hết sức của mình đã bỏ chạy khỏi nơi đó, cô sợ hãi, đau đớn và thống khổ.

Cuối cùng, cô đã dừng chân lại ở vệ đường, vùi mặt vào hai đầu gối khóc nức nở.

Cô biết bản thân mình nhát gan, yếu đuối, cái gì cũng không dám làm, cái gì cũng không dám đối mặt, chỉ biết trốn chạy khỏi số phận.

Nhưng cô thật sự là không còn cách nào khác, cô không có ai để dựa dẫm,

cô không có một gia đình bình thường, những ngày mà cô sống đều phải chống chọi hết sức, đều rất mệt mỏi.

Cô cảm thấy đau lẫn thể xác và tinh thần.

Một mặt cô không muốn đứa con này sinh ra, có số phận bị ruồng bỏ như cô, nhưng một mặt cô lại không muốn bỏ đứa bé, cô sợ sệt, không muốn giết hại đứa con của mình, một sinh linh bé nhỏ đang tồn tại trong bụng cô. Giá như tất cả có thể quay lại, giá như cô có thể lựa chọn cuộc sống của mình thì tốt biết mấy, cô có thể mặc tất cả, cô có thể ích kỷ, không cần quan tâm đến gia đình thối nát đó, không cần quan tâm đến ánh mắt của mọi người.

Nhưng mà đã muộn rồi, bây giờ cô đã rơi vào đường cùng, vạn kiếp bất phục.

...

Đến tối, cô mới lê lét thân tàn trở về biệt thự, trên gương mặt chỉ hiện lên sự tuyệt vọng và u ám.

Cũng may là Lôi Chí Hào chưa trở về, nếu không cho dù có trăm cái miệng cô cũng không biết phải giải thích thế nào.

Nhược Hy mệt mỏi đi lên lầu, vô tình Lôi Kinh Vũ lại đi xuống, hình như là anh chuẩn bị ra ngoài.

Cô dừng chân, ngẩng đầu lên nhìn anh rồi lại cúi đầu xuống, che giấu hết thảy cảm xúc trong đôi mắt, sau đó thì đi lướt qua anh.

Lôi Kinh Vũ hơi cau mày, anh nhìn theo bóng lưng gầy yếu của cô mà không khỏi xót xa, anh thật sự muốn ôm cô vào lòng, vỗ về cô, trao hơi ấm cho cô.

Nhưng anh đã siết chặt tay, ép bản thân không manh động, vì bây giờ vẫn chưa phải là lúc.

Chợt, có cuộc điện thoại gọi đến, Lôi Kinh Vũ liền gấp gấp nghe máy và đi ra ngoài.

...

Buổi trưa ngày hôm sau, Lôi Kinh Vũ trở về biệt thự, anh chợt nhìn thấy Nhược Hy đang ngồi thờ thẩn ở chiếc xích đu ở trong vườn, đung đưa qua lại, đôi mắt vô tiêu cự nhìn vào không trung.

Bàn tay trái cô khẽ vuốt ve bụng của mình, cũng không biết là đang suy nghĩ đi đâu.

Lôi Kinh Vũ thở dài, anh đi đến bên cạnh cô, khẽ lên tiếng: "Đừng nghĩ ở đây nữa, sẽ bị say nắng đấy."

Giọng anh rất khẽ và vô cùng ôn nhu, nhưng Nhược Hy vẫn bị anh làm cho giật mình.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, sau đó thì ừm một tiếng rất gượng gạo.

Cô cúi đầu, chậm rãi đi lướt qua người anh, tránh né và sợ hãi, anh cảm nhận được đi đâu đó.

Lôi Kinh Vũ không chịu được, anh thật sự khó chịu khi cô luôn như vậy.

Cuối cùng anh cũng không nhịn được mà kéo tay cô lại.

Nhược Hy cau mày, giọng hơi tức giận nhưng lại mang theo sự run rẩy:

"Anh đang làm gì vậy?"

"Tại sao lại không chịu nhìn thẳng vào tôi? Tại sao lại luôn muốn trốn tránh?"

Nhược Hy muốn hất tay anh ra nhưng anh lại siết chặt hơn: "Tôi không trốn tránh gì cả."

Không lẽ anh sắp đính hôn rồi và vẫn muốn làm chuyện đĩ bại với một người như tôi?"

Lôi Kinh Vũ nhíu chặt mày: "Tôi sẽ không đính hôn cùng cô ta."

Cô hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt đó, dường như ẩn nhẫn một sự chân thành mà cô không thể hiểu được là có ý gì, nhưng sau đó cô lại bật cười, cười một cách chua xót: "Như vậy là đủ lắm rồi."

Làm ơn buông tha cho tôi đi, được không?"

Anh khẽ nói lỏng tay, sau đó thì cô rút tay lại và bước vào trong.

Anh không nói gì, chỉ nhìn theo bóng lưng gầy yếu của cô dần khuất.

Trong lòng cảm thấy nhói đau, anh không ngờ cô lại xin anh buông tha cho mình.

Có lẽ cô đã sức cùng lực kiệt rồi, không muốn tiếp tục dây dưa không dứt mà không có bất kỳ kết quả nào.

Cô cảm thấy tội lỗi và dày vò.

Hơn nữa cô dám có bất kì suy nghĩ nào khác, cũng không tin anh sẽ thật lòng quan tâm cô, cô không hiểu cũng không muốn hiểu gì cả. Bởi vì những kí ức không mấy tốt đẹp mà anh cho cô đã khiến cô không dám đối mặt nữa, vì cô biết rõ anh chán ghét cô và khinh thường cô ra sao, tất cả chỉ là xuất phát từ lòng thương hại và một chút lòng trắc ẩn còn sót lại từ anh.

Nó không nói lên được bất kì đi ều gì..

Chương 60

Sau một tuần, Nhược Hy vẫn chưa đưa ra được quyết định cuối cùng, mỗi ngày cô đều ăn không ngon, ngủ không yên, cảm giác thống khổ và dần vật đến tột cùng.

Và ngày hôm nay cũng chính là ngày Lôi Kinh Vũ cùng Trương Đàm Hy - con gái của nhà họ Đàm đính hôn.

Ba của đứa bé đã đính hôn, nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn cô và anh lẫn vị tiểu thư kia đều không có kết cục đẹp đẽ.

Tối hôm đó, tiệc đính hôn được diễn ra nhưng cô lại nói là không khoẻ trong người nên không đi được, Lôi Kinh Vũ cũng không quan tâm mấy, chỉ dặn cô ở lại biệt thự nghỉ ngơi.

Mọi người trong biệt thự đều tất bật lo cho bữa tiệc, đâu bị đi đâu động đi hết, chỉ còn cô ở lại trong căn biệt thự lạnh lẽo này.

Cô ngồi ở trên giường, cầm lọ thuốc ngủ trong tay, ngắm nghía nó như một món đồ xinh đẹp.

Cũng không biết là cô đang nghĩ gì, không hiểu sao lại giương khoé môi, nở một nụ cười méo mó.

Đây không phải là lần đầu tiên cô nghĩ về chuyện tử tử này.

Người ta vẫn thường nói, chết thì dễ nhưng sống mới khó, chết chính là trốn tránh, chính là hèn nhát.

Nhưng những đó có thật sự biết, chết chính là một loại giải thoát không?

Đối với một người, sống không bằng chết, mỗi ngày đều trải qua những chuỗi đau khổ, dày vò, phía trước là một con đường mù mịt không có điểm dừng, không có ánh sáng.

Vậy thì, rốt cuộc sống có ý nghĩa gì.

Nhược Hy sờ sờ vào bụng, thay vì tự tay giết chết đứa con của mình, cô

muốn cùng nó đi xuống địa ngục, không để nó phải cô đơn hay sợ hãi bất kì điều gì.

Cô cũng biết mình làm vậy là khá ích kỷ, nhưng, cô muốn biết là mình có lựa chọn nào khác không.

"Cạch!"

Là tiếng mở cửa.

Nhược Hy vội vàng giắt đi lọ thuốc ngủ ra sau lưng, ngẩng đầu nhìn người kia.

Lôi Kinh Vũ? Sao anh lại ở đây?

Nhược Hy ngơ ngác, cô há miệng, một lúc mới có thể cất tiếng: "Buổi lễ...!kết thúc rồi sao?"

Anh trề mắt: "Vẫn chưa bắt đầu."

Tôi không đến đó."

Nghe giọng anh hơi khàn, hình như là đã uống rượu.

"Tại sao?" Cô hỏi, trong lòng đầy rẫy những bất an.

Anh bước đến một bước, ánh mắt đen láy khẽ nhìn cô: "Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không dính hôn cùng người phụ nữ đó."

Anh không muốn dính hôn thì liên quan gì đến cô? Tại sao anh lại đến tìm cô chứ?

Nhược Hy không nói gì nữa, cô cúi đầu, lẩn tránh ánh mắt của người đàn ông trước mặt.

Đột nhiên anh bước đến, cúi người xuống, chống hai tay lên giường, ghé sát vào gương mặt bất an của cô: "Tại sao không nói gì? Em thật sự muốn tôi dính hôn cùng người phụ nữ đó đến vậy?"

"Tôi không hiểu anh đang nói gì." Cô muốn đẩy anh ra, nhưng sức lực chênh nhau quá lớn, cô không có cách nào trốn tránh được ánh mắt của anh.

Lôi Kinh Vũ nắm lấy cằm cô, ép cô phải nhìn mình: "Em nói dối."

Sao em có thể không hiểu là tôi yêu em chứ."

Nhược Hy tròn mắt vì kinh ngạc, sau đó, cơ thể mỏng manh của cô khẽ run lên, nếu không phải đang ở khoảng cách gần, e là anh sẽ không cảm nhận được.

"Anh say rồi." Cô giả vờ bình tĩnh, hai tay siết chặt vào ga giường, cố để

bản thân luôn trong trạng thái tỉnh táo nhất.

Lôi Kinh Vũ đè cô xuống giường, anh nhẹ nhàng vuốt ve đuôi mắt cô rồi lại chạm nhẹ trên đôi môi mềm mại của cô.

"Em nghĩ tôi say sao? Tôi không hề say, tôi yêu em, tôi muốn em là của tôi, em có hiểu không?"

Không đợi cô nói gì, anh đã cúi người xuống đặt nụ hôn lên cánh môi cô, không phải là nụ hôn như chuồn chuồn lướt mà là nụ hôn rất sâu, rất dịu dàng và nâng niu, từ từ thăm dò, chiếm đoạt hết tất cả của cô.

Khi bàn tay thô ráp và ấm áp luồn vào trong váy cô, lúc này cô mới ý thức được là anh đang làm gì.

Cô dùng hết sức lực của mình đẩy anh ra.

"Anh...!anh không được làm vậy."

Anh khẽ hôn lên đôi mắt ửng ửng nước của cô, giọng nói chứa đầy sự đau xót: "Đừng sợ, tôi sẽ không làm đau em, sẽ nhẹ nhàng với em."

Cô không hiểu là anh đang nói gì cả, cô chỉ lo cho đứa con trong bụng mình, không thể để cho anh tiếp tục, quyết liệt chống đối.

"Anh...!anh mau tránh ra! Đừng chạm vào tôi! Tôi cầu xin anh hãy buông tha cho tôi có được không?"

Lôi Kinh Vũ nắm hay tay cô đè xuống giường, mặc cho cô vùng vẫy, mặc cho cô sợ hãi, cứ vậy mà vùi vào cổ của cô, phả khí tứ nóng hồi khiến cô càng thêm sợ hãi.

Anh khẽ nói: "Em là của tôi, Nhược Hy."

"Hức...!xin anh đừng làm vậy."

Anh đau lòng, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, ánh mắt thâm tình nhưng lại mãnh liệt chiếm hữu, không để cô chạy thoát.

"RẦm" một tiếng, cánh cửa được mở toang.

Lôi Chí Hào cùng một đám vệ sĩ xuất hiện.

Trên gương mặt ông ta tỏ ra một luồn sát khí vô cùng đáng sợ.

"Quả nhiên mày ở đây." Giọng nói ông ta khàn đặc, ánh mắt nheo lại nhìn về phía bọn họ, cổ tỏ ra bình tĩnh nhưng tay ông ta lại hơi run lên.

Lôi Kinh Vũ đứng dậy chắn cho Nhược Hy, lạnh lùng nói: "Tôi sẽ đưa cô ấy đi."

Ông ta bỏ quay lời nói của anh, nhẹ nhàng phất tay.

Đám vệ sĩ hiểu được mệnh lệnh, lập tức hành động, xông vào trong đưa Lôi Kinh Vũ ra ngoài.

Bọn họ quá đông, vì vậy anh không có cách nào phản kháng, cứ vậy mà bị đưa đi.

"Ông muốn làm gì cô ấy? Mau thả tôi ra."

"Nhốt nó lại." Ông ta trăn mặc đến đáng sợ.

Sau đó chậm rãi bước đến chỗ Nhược Hy.

Cô sợ hãi, theo bản năng, cô muốn lùi về phía sau để trốn tránh, nhưng Lôi Chí Hào lại bắt được mắt cá chân của cô, kéo cô về phía mình, bóp chặt lấy chiếc cằm nhỏ xinh của cô.

"Con chó! Tao đã nói với mày như thế nào mày quên rồi à?" Ánh mắt lần giết nói ông ta sắc lạnh như muốn giết chết cô ngay lập tức.

Nhược Hy lắc đầu, cô không biết nên nói gì: "Em...!Lão gia...!em..."

"Chát!"

Lôi Chí Hào tặng cho cô một bạt tay, khiến cô choáng váng mà ngã xuống giường, đầu óc ong ong không suy nghĩ được gì.

"Tao đã bạc đãi với mày sao? Hừm? Tao đối xử với mày không tốt?" Ông ta đột nhiên cười lớn rồi lại nắm lấy cằm của cô: "Vậy mà mày vẫn phản bội tao?"

Đôi mắt Nhược Hy dần mất đi sức sống, cứ như một kẻ điên, cô cong khoe môi, nở nụ cười kì dị.

"Ông giết tôi đi!"

Bị cô khiêu khích, ông ta tức giận ném cô xuống giường: "Ha! Mày muốn chết? Đâu có dễ như vậy."

Tao phải cho mày biết, thế nào là sống không bằng chết."

Cô cười khổ, sống không bằng chết? Cô vốn dĩ đã sống trong đọa ngục từ lâu rồi, còn cần ông ta phải ra tay sao?

"Đưa con tiện nhân này nhốt vào nhà kho."

Chương 61

"Rầm!"

Cánh cửa đóng sập lại, chấm dứt con đường sống của Nhược Hy, chỉ để lại một mảnh đen tối ghê rợn.

Nhược Hy ngã co ro vào một góc, tự ôm lấy bản thân mình, vùi đầu đầu gối, run vai nhỏ bé khẽ run lên.

Sau đó cô lại thở dài, cố nuốt hết những đau đớn vào trong, cô ngẩng đầu nhìn lên chiếc cửa sổ nhỏ duy nhất ở trên cao.

Cô dơ tay lên, muốn chạm vào thứ ánh sáng kì diệu đó, nhưng mãi cũng không thể nào chạm tới được.

Đúng là trở trêu, vốn ở trước mắt nhưng không thể chạm vào.

...

Lôi Kinh Vũ bị nhốt trong một căn phòng khác, không đường liên lạc với bên ngoài, cánh cửa khoá chặt, bên ngoài còn có người canh gác, muốn thoát ra ngoài là một chuyện vô cùng khó.

Anh bực tức đá vào cánh cửa, lớn giọng chửi bậy, nhưng bên ngoài lại không có chút động tĩnh nào.

Chợt, cánh cửa được mở ra, Lôi Chí Hào xuất hiện.

Anh điên cuồng lao về phía ông ta, lớn giọng: "Mẹ nó! Ông làm gì cô ấy rồi?"

Còn chưa chạm được ông ta thì anh đã bị một tên vệ sĩ đá một cú vào bụng, thê thảm ngã xuống đất.

Ông ta không nói gì, chỉ im lặng nhìn anh bằng nửa con mắt, ẩn chứa sự tàn nhẫn và vô tình.

Lôi Kinh Vũ chật vật đứng dậy, lạnh nhạt nhìn ông ta, không hề sợ hãi, không hề trốn tránh.

"Mày đừng nhìn tao bằng ánh mắt đó.

Cho dù mày có cầm hận tao cũng vô dụng thôi, vì trong người mày đang chảy dòng máu của tao."

Anh chẳng quan tâm ông ta nói cái gì, khinh bỉ ra mặt, lại tiếp tục hỏi về Nhược Hy: "Ông làm gì cô ấy rồi?"

Ông ta cười khinh, nhếch môi khiêu khích: "Cô ấy là người của tao, tao muốn làm gì còn phải hỏi ý kiến của mày?"

Anh muốn lao đến nắm cổ áo của ông ta nhưng lại một lần nữa bị đá văng. "Mày nên ngoan ngoãn làm Lôi thiếu gia đi, đừng ngu ngốc nữa."

Là con trai của Lôi Chí Hào tao, không thể vì một người phụ nữ mà nổi điên được." Ông ta bước đến nâng cằm anh lên: "Mày phải học cách tàn nhẫn."

Lôi Kinh Vũ hất tay ông ta ra, dùng ánh nhìn căm ghét nhìn ông ta, đôi mắt còn hằn tia máu.

Ông ta không nói gì nữa, chỉ quay lưng bước đi, nhưng vừa đi ra khỏi cửa, ông ta đã nghe thấy tiếng trầm mặc của anh.

"Tôi không phải là ông."

Cánh cửa một lần nữa được đóng lại, ngăn cách anh với thế giới bên ngoài, không có cách nào thoát ra được.

...

Đã ba ngày trôi qua, Nhược Hy bị bỏ đói, bỏ khát trong căn nhà kho tối đen và ẩm ướt.

Nhưng cô chỉ ngồi một góc, không giãy dụa, không la khóc, cũng chẳng làm ồn ã, chỉ ngồi đó chờ đợi cái chết.

Cô ngã lưng tựa vào bức tường, tựa sờ sờ vào bụng của mình, tựa thì thầm với bản thân: "Để con chịu khổ rồi."

Chợt, cánh cửa được mở ra, một ánh sáng chói mắt xuất hiện khiến cô cảm nhận được đi đâu bất an đang đến.

Nhìn thấy Lôi Chí Hào, cô sợ hãi lùi về sau, sắc mặt trắng bệch đôi môi khô khốc khiến cô càng thêm thảm hại.

Ông ta trích thượng nhìn cô từ trên cao như đang nhìn một con mồi đang giãy dụa dưới chân mình.

Ông ta hơi hất cằm, hai tên vệ sĩ liền đi đến áp giữ cô, không cho cô có bất kì một cơ hội thoát thân nào.

Cô ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ửng ngấn lệ nhìn ông ta, mang theo sự sợ sệt lẫn

kháng cự.

Ông ta bước đến, cúi người bóp lấy cằm cô, giọng nói ôn nhu nhưng ánh mắt lại trái ngược hoàn toàn: "Chặc! Chặc! Sao lại ra nông nổi này chứ? Em như vậy làm tôi đau lòng lắm đấy."

Nhược Hy giãy dụa, muốn thoát khỏi bàn tay của ông ta nhưng không thể.

"Chừng nào thì ông mới giết tôi?"

Khoé môi ông ta cong lên, mày nhíu lại, tỏ ra vô cùng đau đớn: "Sao em lại nói vậy? Sao tôi có thể giết em? Em là vợ của tôi cơ mà."

Cô nở nụ cười trào phúng.

Vợ? Cái từ này nghe ra thật nực cười, ông ta thật sự xem cô là vợ sao? Suy cho cùng cũng chỉ là một kẻ thế thân.

"Nếu em chịu ngoan ngoãn nghe lời thì tốt rồi, như vậy em đâu cần ở nơi này."

Nếu em chịu nghe lời tôi, tôi chắc chắn sẽ cho em hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời.

Sẽ được ăn ngon mặc sướng, được sống trong nhung lụa.

Vậy mà em lại dám phản bội tôi?" Ông ta gặng nói ra từng chữ, gương mặt tỏ ra đau đớn đến tột cùng nhưng đôi mắt lại hiện lên ý cười và sự chế giễu.

Chắc chắn ông ta đang thầm nghĩ, cô là một con đàn bà ngu ngốc nhất thế gian.

Nhược Hy nuốt nước bọt, lâu quá không nói chuyện, giọng cũng khàn đi hẳn, nếu không chú ý sẽ không nghe rõ cô muốn nói gì: "Tôi...!không cần những thứ đó."

"Không cần? Vậy thì em chấp nhận gả cho tôi là vì cái gì? Em quên rồi?"

Đúng vậy, cô vốn là vì tiền nên mới đồng ý thành một cô vợ trợ tử, hầu hạ cho ông ta, vậy mà bây giờ cô lại nói không cần.

Có giả tại quá không?

Nhược Hy cười khô, sau đó thì không nói gì nữa.

Vì có nói cũng chỉ là vô dụng.

Lúc này ông ta mới nghiêm túc đứng thẳng người lên, không diễn trò mèo khóc chuột nữa mà nhàn nhạt cất giọng như đang hỏi tội: "Nó đã cho em những gì? Hay là em thích bị nó chơi qua? Thích bị nó cưỡng đoạt thức sâu vào trong em?"

Cơ thể Nhược Hy bắt đầu run lên, cô thật sự không chịu nổi những từ ngữ chói tai này.

Nó khiến cô trở thành một con ả đê hèn, bản thủ, một chút lòng tự trọng trong cô cũng vì vậy mà bị đánh gãy.

"Được, nếu vậy...!tôi sẽ cho em hưởng đủ.

Năm người, chắc sẽ khiến em thoả mãn." Ông ta hất tay, năm tên vệ sĩ bước đến trước mặt cô.

Nhược Hy thất thẫn, nước mắt bắt đầu rơi ra khỏi hốc mắt, cô sợ hãi, cô đau đớn, chỉ muốn nhanh chóng được chết đi chứ không muốn bị vũ nhục bằng cách này.

Nhược Hy liên tục lắc đầu, cô cố vùng vẫy thoát khỏi hai tên vệ sĩ.

đang giữ lấy mình, sau đó bò đến chỗ của ông ta, ôm lấy chân ông ta, ngẩng đầu cầu xin: "Đừng, đừng làm vậy với tôi, xin ông đấy.

Ông có thể làm gì tôi cũng được nhưng đừng làm như vậy.

Tôi cầu xin ông."

Đôi mắt cô nhoà lệ, không nhìn rõ được biểu cảm của ông ra, chỉ hèn mọn ra sức cầu xin.

Ông ta cúi người xuống, bóp chặt lấy cổ của cô, trong đôi mắt ảm ảm một chút thương xót, bởi vì gương mặt này quá giống người trong lòng ông ta.

Khi khóc, còn đặc biệt giống hơn nữa, làm cho ông ta không khỏi động tâm.

"Đây là do em tự làm tự chịu." Ông ta cau mày, lạnh nhạt nói.

Nhược Hy lắc đầu, giọng nức nở khó nghe ra được đi đâu gì: "Đừng...!xin

ông đó, đừng làm vậy với tôi."

Ông ta siết chặt tay hơn, sau đó đột nhiên buông lỏng và đá mạnh cô ra khỏi chân mình, bước ra đến cửa, ông khơi khựng lại, dường như đang suy nghĩ gì đó.

"Đừng đánh chết."

Ông ta nói một câu không đầu không đuôi rồi bỏ đi, nhưng đám vệ sĩ đã hiểu được lời của ông ta.

Bọn họ bắt đầu lấy roi da ra, chuẩn bị hành hình.

Nhược Hy nhìn chiếc roi da trên tay tên vệ sĩ, khoé môi khẽ mỉm cười, ít ra như cây vắn tốt hơn.

Khi tên vệ sĩ kia vung tay lên, đánh vào người cô, cô đã đau đến mức gương mặt rái xanh, co ro lại tự ôm lấy bụng mình.

Cô muốn bảo vệ đứa con trong bụng mình, cố nhắm chặt mắt, miệng liên tục lầm bầm: "Không sao, đừng sợ."

Cô không phải đang nói với bản thân mà là nói với sinh linh trong bụng mình, cô cũng không biết rằng đứa bé có đau không, có cảm nhận được sự tàn khốc này không nhưng cô vẫn cố trấn an nó, cũng như tự tiếp thêm sức mạnh của bản thân, vì cô biết, trận đòn roi này sẽ không sớm kết thúc.

Từng tiếng "chát, chát" vang lên để lại trên người cô những vết thương đáng sợ, khắp cơ thể đều bị nhuộm lên một màu đỏ xinh đẹp.

Ngay cả chiếc váy màu trắng của cô cũng đã hoá đỏ và rách rưới.

Ý thức của cô dần mất đi, khi cô nhắm mắt lại, giọt nước mắt rơi ra, trên môi ần ần một nụ cười.

Cô cảm thấy, bản thân cứ vậy mà chết đi cũng không sao.

Mấy tên vệ sĩ đó thấy cô ngất liền vội vàng dừng tay, đi đến kiểm tra hơi thở của cô.

Thấy cô vẫn còn hô hấp, bọn họ thở phào, sau đó thì đi ra ngoài.

Một lần nữa, cánh cửa lại được đóng sập lại, bóng tối bao trùm lấy cơ thể của cô gái, nuốt chửng lấy cô, gặm nhấm cô không chút thương tiếc..

Chương 62

Lôi Kinh Vũ vò đầu bứt tai, anh cảm thấy bản thân đã sắp vượt quá giới hạn chịu đựng, sắp nổ tung.

Anh ta không cho anh liên lạc với bên ngoài, nhốt anh ở cái căn phòng quái quỷ này, đã vậy anh còn không biết một chút tin tức nào của Nhược Hy.

Ông ta rõ ràng là đang bức chết anh.

Chợt, anh nghĩ ra gì đó, sau đó thì trở thành kẻ điên loạn và cuồng bạo, không ngừng đập phá đồ đạc ở trong phòng.

Anh muốn phá nát căn phòng chết tiệt này.

Âm thanh đập phá vang lên rất dữ dội, tiếng chửi bậy không ngừng vang lên cứ như là một kẻ bị chạm mạch, thần kinh có vấn đề.

Nhưng những kẻ bên ngoài dường như không quan tâm đến anh.

Một lúc sau, khi quản gia đi ngang qua thì mới tá hoả, chú quản gia sợ hãi liền kêu vệ sĩ mở cửa, vậy mà bọn đầu đứng như tượng.

"Nếu thiếu gia có chuyện gì thì các người có gánh vác nổi không?"
Đến lúc này bọn họ mới dao động, nhìn nhau, sau đó thì thở dài và mở cửa.

Vừa bước vào, chú quản gia đã trông thấy ánh mắt dã thú ghê rợn của anh, trên tay còn bị thương, máu chảy ròng ròng, không ngừng nhỏ từng giọt đỏ tươi xuống đất.

Chú quản gia bước lên một bước, sau đó thì không dám bước lên thêm nữa.

"Còn đứng đó là gì? Gọi cho bác sĩ đến đây.

" Giọng chú quản gia gấp gáp, chú ấy cũng không ngờ là anh lại từ làm mình bị thương.

Anh tr ần mặc: "Gọi Nhạc Thịnh Vũ đến đây.

"

Chú quản gia tiếp lời anh: "Gọi cho bác sĩ Nhạc.

"

Vài phút sau, Nhạc Thịnh Vũ đã có mặt trước cửa phòng anh, anh ta nhìn thấy căn phòng anh thành bãi chiến trường, trên tay còn không ngừng chảy máu, khiến anh ta há hốc m ồm.

"Cậu bị điên à? Làm gì vậy?" Anh ta hơi tức giận với hành động trẻ con của anh, đã bao nhiêu tuổi rồi còn đập đ ờ.

Nhưng anh lại nhàn nhạt nói, giọng lạnh ngắt: "Đóng cửa lại đi.

"

Lúc này thì Nhạc Thịnh Vũ mới phát hiện ra, ở trước phòng anh luôn có vệ sĩ canh gác, anh ta biết, đây là người của Lôi Chí Hào.

Anh ta không nói t ầm phào nữa, nhanh chóng đi vào và đóng cửa, còn cố tình nói cho bọn họ nghe: "Để tôi xử lý vết thương cho cậu, chắc là hơi mất thời gian.

"

Sau đó anh ta đi đến, nhỏ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Ông ta biết chuyện giữa tôi và Nhược Hy rồi.

" Anh lãnh đạm nói, trên gương mặt hiện ra một chút bất lực.

Nhạc Thịnh Vũ không nói gì, anh ta biết sớm muộn gì cũng có ngày hôm nay.

Nhạc Thịnh Vũ vừa băng bó vết thương lại cho anh, vừa bàn bạc gì đó.

Một lúc sau, Nhạc Thịnh Vũ đi ra ngoài, hai tên vệ sĩ vẫn đứng ở trước cửa, không khác gì một bức tượng sống.

Anh ta nhân cơ hội bọn họ không để ý, hai tay cần kim tiêm, tiêm thuốc mê cho bọn họ, chỉ vài giây sau, bọn họ đã gục xuống.

"Cạch" một tiếng, Lôi Kinh Vũ bước ra, anh nhìn hai tên vệ sĩ gục ở dưới sàn liền cảm thán: "Được đó!"

Sau đó Nhạc Thịnh Vũ đi ra ngoài, đánh lạc hướng của quản gia, còn Lôi Kinh Vũ thì đi từ cửa sau.

Nhanh chóng đến nhà kho.

Ở nhà kho có hai tên vệ sĩ đứng canh gác, Lôi Kinh Vũ liền lai đến, đánh gục bọn họ và lấy chìa khoá.

Phía quản gia, sau khi tiễn Nhạc Thịnh Vũ ra khỏi cửa, chú ấy liền đi lên lầu kiểm tra, nhưng khi thấy hai tên vệ sĩ ngất ở trước cửa, chú ấy liền hoảng hốt, lập tức thông báo cho Lôi Chí Hào.

Lôi Kinh Vũ tranh thủ thời gian, anh vào trong nhà họ, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Nhược Hy bị đánh đến ngất xỉu, trên người chằng chịt vết thương, trong lòng anh chợt dâng lên một cảm giác đau xót, trái tim như vỡ vụn thành trăm mảnh, đau đớn khó nói thành lời.

Anh bước đến, nhẹ nhàng vén mái tóc cô, trong chốc lát anh không biết nên bế cô thế nào, bởi vì anh sợ đụng đến vết thương của cô, sẽ khiến cô đau.

Khi anh bế cô ra khỏi nhà kho, Lôi Chí Hào và một đám vệ sĩ ở đằng sau cũng vừa bước đến.

"Mày muốn làm phản?" Ông ta giận dữ, mép miệng giật giật.

"Ông đừng tức giận, tức giận chỉ hại thân thôi.

" Anh nhàn nhạt nói.

"Có phải mày mong tao chết sớm không không? Có phải không hả?" Ông ta quát lớn, giọng khàn khàn.

Anh chọc chọc lưỡi, bày ra vẻ mặt phản nghịch: "Nếu tôi nói đúng thì sao? Không đúng thì sao? Ông tưởng tôi c ần vào sổ gia tài đó của ông à?" Nói xong, Lôi Kinh Vũ tiến lên, muốn bế cô ra khỏi căn biệt thự này, nhưng không ngờ, ông ta lại rút súng ra chĩa thẳng vào đầu anh, ánh mắt tàn nhẫn.

"Nếu hôm nay mày nhất quyết đưa người phụ nữ này đi, tao sẽ giết mày.

" Ông ta nghiêm túc nhưng trong đáy mắt lại có chút lung lay, bởi vì ông ta chỉ có một đứa con trai duy nhất là anh.

Anh nở nụ cười trào phúng: "Ông nghĩ thiên hạ này là của một mình ông sao?"

Vào lúc đó, một giọng nói vang lên từ phía sau: "Chú Lôi, lâu quá không gặp.

"

Là Nhạc Thịnh Vũ, anh ta giúp anh đi đầu động người đến, trên tay bọn họ đều có vũ khí - súng.

Lôi Chí Hào trừng mắt nhìn Nhạc Thịnh Vũ rồi lại nhìn Lôi Kinh Vũ.

Trước cơn thịnh nộ của ông ta, anh tỏ ra vô cùng thản nhiên, thậm chí còn

tĩnh lặng hơn cả nước.

"Mày! "

Ông ta định nói gì đó nhưng bị Nhạc Thịnh Vũ cắt lời: "Chú Lôi, căn biệt thự này đã bị bao vây rồi, chú muốn tiếp tục làm khó dễ Kinh Vũ sao?"

Ông ta đột nhiên bật cười, có lẽ vì quá tức giận nên chỉ có thể cười: "Xem ra tao quá xem thường mày rồi."

"

Anh bước đến, đề bàn tay cầm súng của ông ta xuống: "Ông phải vui mừng vì tôi không giống như ông, không khinh địch."

"

Sau đó, anh rể Nhược Hy bước đi trước mặt của ông ta, cố tình chọc tức ông ta.

Bước ra khỏi cánh cổng Lôi gia, Lôi Kinh Vũ không nhìn lại dù một lần, trực tiếp đưa Nhược Hy lên xe của Nhạc Thịnh Vũ, đưa cô đến bệnh viện.

.

Chương 63

Sau khi đưa Nhược Hy đến bệnh viện, Nhạc Thịnh Vũ đã nhờ một bác sĩ nữ xử lý vết thương và khám cho cô, vì nhiều ngày bị bỏ đói bỏ khát nên cơ thể cô vô cùng suy nhược.

Thậm chí khi Lôi Kinh Vũ bế cô, anh còn không có cảm giác về trọng lượng, nhẹ tênh như là không khí vậy.

Một lúc sau, vị bác sĩ nữ đó đi ra, cô ấy cau mày, nghiêm túc nói: "Vết thương ngoài da đã được xử lý xong, nhưng mà còn...! còn đưa bé trong bụng thì có vẻ không ổn lắm.

Tuy tạm thời không sao nhưng tôi không thể chắc chắn được đi đâu gì.

Vẫn là nên tịnh dưỡng và bồi bổ nhiều hơn mới có hy vọng."

"Đưa bé?" Lôi Kinh Vũ và Nhạc Thịnh Vũ đều đồng thanh, vẻ mặt như không thể tin nổi.

"Sao vậy, người nhà vẫn chưa biết là cô ấy có thai sao?"

Lôi Kinh Vũ không nói gì, hơi thở bất giác trở nên nặng nề trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi đến tột cùng.

Cô đang mang thai đứa con của anh, nếu như anh tiếp tục chậm trễ thời gian, nếu như anh không kịp thời cứu cô thì...! Anh thật sự không dám nghĩ đến cái cảnh đó.

Nhạc Thịnh Vũ vỗ vỗ vai anh, cố an ủi anh: "Bây giờ đã không sao rồi.

Đi đâu quan trọng là cậu nên chăm sóc cô ấy cho tốt."

...

Trong phòng bệnh, Nhược Hy vẫn chưa tỉnh, hai mắt nhắm nghiền.

Còn Lôi Kinh Vũ, anh ngồi ở cạnh giường cô, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn, lạnh lẽo của cô, nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt ở trước mặt.

Lòng anh đau nhói khi nhìn thấy cô như vậy, là do anh không bảo vệ tốt cho cô, tất cả là do anh.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, khẽ hôn lên bờ môi khô khốc của cô. Chỉ một lúc sau, cô đã bị anh làm cho tỉnh.

Cô mở mắt ra, mơ mơ hồ hồ nhìn lên trần bệnh viện, cô có cảm giác khắp cơ thể đều đau nhức.

Cô...!chết chưa?

"Đây...!là địa ngục sao?" Giọng cô khàn khàn, không có sức sống.

Anh nắm chặt lấy tay cô, anh nói: "Không phải, em vẫn còn sống."

Cô nghiêng đầu nhìn sang anh, trong đầu chợt hiện lên những hình ảnh trước khi ngất đi.

Đột nhiên, cô nghĩ đến cái gì đó, vội vàng ngẩng bật dậy, ôm lấy bụng, trên gương mặt hiện rõ vẻ sợ hãi: "Con...!con của tôi...!con của tôi..."

Lôi Kinh Vũ cảm thấy xót xa, anh ôm chặt lấy cô, trấn an cô: "Không sao, không sao, con của chúng ta không sao, em đừng sợ."

Lúc này cô mới hơi bình tĩnh lại được một chút, nhưng cơ thể vẫn còn run rẩy không thôi, tay luôn ôm lấy bụng, bảo vệ cho đứa bé.

Khi cô đã không còn kích động nữa, anh đỡ cô xuống giường, anh nắm chặt hai tay cô: "Tại sao em không nói cho tôi biết?"

Anh không phải muốn tra hỏi cô, nhưng anh không hiểu, rõ ràng cô có thể dựa dẫm vào anh.

Cô im lặng một lúc, sau đó mới nhỏ giọng trả lời: "Tôi...!không định giữ lại đứa bé."

"Gì chứ?" Anh cau mày, cố ghìm xuống sự tức giận.

"Dù sao anh cũng không cần nó, hơn nữa..."

Anh nắm lấy bờ vai cô, có chút kích động: "Sao em biết là tôi không cần? Tôi nói cho em biết, tôi cần em, cần con của chúng ta."

Cô đẩy anh ra, đôi mắt đỏ hoe: "Chúng ta, chúng ta vốn dĩ không nên như vậy."

"Nhược Hy." Anh nhẹ nhàng sờ lên má cô, ép cô nhìn anh: "Anh yêu em, anh sẽ khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất, chỉ cần em chịu tin tưởng anh."

Nhược Hy không hiểu anh đang nói gì, anh nói yêu cô?

Không đợi cô nói gì, anh lại tiếp tục nói: "Anh biết là em cũng yêu anh, chúng ta đừng trốn tránh nữa, cùng nhau đối mặt đi được không?"

Nhược Hy cảm thấy khó tin, nhất thời không chấp nhận được, cô cúi mặt xuống, trong ánh mặt hiện lên sự hoang mang.

Lôi Kinh Vũ không ép cô phải chấp nhận ngay, anh thở dài, sau đó đi đến lấy hũ cháo.

"Anh mới mua cháo cho em, còn nóng, để ăn đút em ăn."

"Anh là vì đứa bé sao?" Cô đột nhiên cất giọng.

Anh hơi khựng lại, anh biết cô lại suy nghĩ lung tung nữa rồi, nhưng cô cũng không thể suy nghĩ lệch lạc như vậy được.

"Nhược Hy, anh biết là trước đây anh đã tổn thương em, khiến em khó chấp nhận tình cảm hiện giờ của anh.

Nhưng em phải tin anh, anh thật lòng yêu em." Anh bước đến, nắm lấy tay phải của cô, đặt lên ngực trái của mình: "Em tự cảm nhận đi, em cho rằng anh đang nói dối sao?"

Nhược Hy hơi hoảng, cô muốn rút tay lại nhưng lại bị anh nắm chặt không buông.

"Tôi...! tôi có gì đáng để anh yêu chứ? Tôi cái gì cũng không có, cái gì cũng không bằng những cô gái ngoài kia.

Đột nhiên anh nói yêu tôi, tôi cảm thấy, dường như anh đang kể chuyện cười cho tôi nghe." Nhược Hy cúi đầu, trong lời nói ẩn chứa sự bi quan và xem thường bản thân, đã từ lâu, cô không còn là một cô gái mang trên người ánh sáng toả nắng nữa rồi.

Cô đã không còn tự tin về chính bản thân mình nữa.

Có lẽ là do cô yếu đuối, mỏng manh, nhu nhược, khiến người ta chán ghét, nhưng cô thật sự đã rất sợ rồi.

Cô sợ bị tổn thương, sợ một ngày nào đó anh sẽ không cần cô, cô sẽ lại bị bỏ rơi, lại trở lại giữa cuộc đời này, lại phải một mình bước đi.

Cô đã không còn cái can đảm để bỏ mặc tất cả, bất chấp hết thảy nữa rồi.

Bởi vì...! trái tim cô đã có quá nhiều vết thương chằng chịt, cô không còn sức để chịu thêm bất kì vết thương nào nữa.

"Không sao cả, anh có thể chờ em.

Chờ em chấp nhận anh."

Chương 64

Sau khi Lôi Kinh Vũ đưa Nhược Hy đi, ông ta tức đến hộc máu, không ngờ là anh là dám làm phản chỉ vì một người phụ nữ.

Mà sức khỏe của ông ta vốn dĩ đã không tốt, có bệnh tim, nên đã được đưa vào bệnh viện.

Lôi Kinh Vũ biết tin, liền đến thăm ông ta một lần, cũng xem như là làm tròn đạo hiếu.

"Mày còn đến đây làm gì? Này đến đến xem tao chết hay chưa à? Tao nói cho mày biết, tao vẫn còn sống, sẽ không để cho mày đắc ý lâu đâu." Ông ta tức giận quát, sức khỏe không tốt còn kích động.

Lôi Kinh Vũ cười nhạt, anh đi đến lấy một trái táo, chơi đùa trên tay, một lúc sao mới cất giọng trầm ổn: "Ông già rồi, còn muốn quản tôi?"

Anh đến đến sofa, ngồi vắt chéo chân, vô cùng thong dong: "Tôi chỉ muốn báo cho ông một tin vui, sợ ông chết bất đắc kỳ tử, không biết mình đã lên chức ông nội."

Ông ta cau mày: "Mày nói cái gì?"

"Ông còn giả vờ không hiểu gì nữa? Ý tôi là...!Nhược Hy mang thai rồi, là con của tôi." Anh thản nhiên nói, một chút cũng không sợ hãi.

Mép miệng ông ta giật giật, giận đến run người: "Mày...!mày đúng là nghịch tử."

Đó là mẹ kế của mày."

"Mẹ kế? Tôi chưa bao giờ xem cô ấy là mẹ kế, hơn nữa, cô ấy bây giờ đã là người phụ nữ của Lôi Kinh Vũ tôi rồi."

Tôi chỉ đến đây thông báo với ông một tiếng thôi." Anh đứng lên, định đi ra ngoài, nhưng chợt nhớ ra gì đó nên nói tiếp: "Phải rồi, ông nên chuẩn bị tâm lý đi, Lôi thị...!sắp không xong rồi."

Lời nói của anh ảm chứa một sự tàn nhẫn và máu lạnh, tựa như giông bão sắp ập đến, cuốn trôi hết thảy mọi thứ, nhấn chìm cả Lôi thị.

"Mày nói vậy là có ý gì?" Ông ta bất an, gương mặt hiện lên những nếp nhăn khó coi.

Nhưng Lôi Kinh Vũ một lời cũng không nói thêm, cứ vậy mà bước đi.

Vừa lúc, chú quản gia vừa đến, chú ấy nhìn rõ sự lạnh lẽo và đáng sợ trong đôi mắt anh: "Thiếu...!thiếu gia."

"A...!Mày...!mày đứng lại đó." Tim ông ta đau nhói, cảm giác khó thở kéo đến.

"Lão gia, lão gia sao vậy?" Chú quản gia vội đỡ ông ta, nhấn vào cái nút ở đầu giường để gọi bác sĩ.

Trong khoảnh khắc đó, ông ta chỉ nhìn thấy bóng lưng lạnh lẽo của anh, một lần cũng chưa từng quay đầu lại nhìn, thật khiến người ta có cảm giác run sợ.

...

Những ngày sau đó, sóng thần đã thật sự nổi lên.

Một tháng nay Lôi Kinh Vũ đã thu thập đủ chứng cứ việc ông ta tham ô, rửa tiền,...!là một gian thương không từ thủ đoạn để kiếm tiền.

Chỉ sau một đêm, mọi chuyện đã được phanh phui, đương nhiên những thương nhân quyền lực khác cũng bị kéo xuống vũng bùn lầy này, cho dù có thể thành công thoát thân nhưng chắc chắn vẫn sẽ bị sình chàm, không thể nào ngóc đầu dậy được.

Mở ra một cuộc thanh tẩy vô cùng ác liệt.

Mà Lôi Chí Hào nghe tin này xong, không tức chết thì cũng sẽ phải ngồi tù một gông.

Mà anh cũng biết rất rõ từ hôm nay, sẽ không còn cái gọi là Lôi thị nữa, tất cả đều sẽ bị chôn vùi vào dĩ vãng, vinh hoa phú quý, quyền lực, tiền bạc đều bị bốc hơi không còn gì.

Nhưng anh không hối hận vì đã làm vậy, bởi những thứ đó, từ đầu đến cuối không phải là thứ anh muốn có, anh không muốn tiếp tục bước đi trên con đường dơ bẩn mà ông ta đã bày ra trước mắt cho anh.

Anh có năng lực, có đủ tài năng để gầy dựng lại thứ thuộc về riêng mình, tương lai không xa, anh cam đoan, mình sẽ làm được.

Sau khi mọi chuyện được dẹp yên, tối hôm đó, anh mới có thời gian đến

bệnh viện thăm Nhược Hy.

Lúc này cô đang ngủ say, hai mắt nhắm chặt, nhưng không biết cô đã mơ thấy gì mà hai mày nhíu chặt, mồ hôi đầm đìa trên trán, tay bấu vào chăn. Lôi Kinh Vũ nhìn thấy mà đau xót, anh bước đến nắm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô.

"Ngoan, đừng sợ, đã có anh ở đây rồi, anh sẽ bảo vệ em, không để em bị tổn thương nữa."

Anh thủ thủ bên tai cô lên nói tâm tình.

Cũng không biết là cô có nghe được không nhưng hai mày đã giãn ra, cơ mặt thả lỏng.

Anh mỉm cười, hôn lên khoé môi cô, trong ánh mắt chứa đựng không biết bao nhiêu là yêu thương và cưng chiều, ngay cả một nửa điếm lạnh lùng cũng không có.

...

Sáng hôm sau, khi Nhược Hy mở mắt đã nhìn thấy anh đứng ở bên cửa sổ, bờ vai rộng, sóng lưng thẳng tắp, vô cùng vững chãi, mang lại một cảm giác an toàn, khiến cô cảm thấy bình yên đến lạ.

Lôi Kinh Vũ xoay người lại, bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn anh, anh liếc mỉm cười, nụ cười dịu dàng nhưng lại nam tính.

Dưới ánh nắng của mặt trời, anh như một thiên sứ cứu vớt cuộc đời cô.

"Sao vậy? Có phải rất đẹp trai không?" Anh nói đùa, muốn chọc cho cô vui, ai ngờ cô lại khóc.

Anh lúng túng, vội vàng bước đến lau nước mắt cho cô.

Anh biết phụ nữ mang thai sẽ dễ xúc động, sẽ nghĩ nhiều, nhưng anh không biết chỉ một câu nói đùa thôi đã khiến cho cô khóc.

"Anh xin lỗi, là anh chọc giận em sao?"

"Anh thật sự...! sẽ không bỏ rơi em sao?"

Anh phì cười, hôn lên trán cô rồi lại ôm cô vào lòng nỉ non: "Đương nhiên rồi, anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em và con."

Đời này kiếp này chỉ yêu mỗi một mình em."

Cô không hoàn toàn tin lời anh, nhưng cô chấp nhận liêu mạng thử một lần.

Cô suy nghĩ kĩ rồi, dù sao cô đã không còn gì để mất, bất quá thì thịt nát xương tan, mãi mãi không được luân hồi.

Có gì đáng sợ đâu chứ.

Chương 65: End

Sau bao nhiêu ngày nằm viện, cái thai đã ổn định hơn nên bác sĩ đã đề nghị ý cho Nhược Hy xuất viện.

Hơn nữa, tâm trạng của Nhược Hy luôn không được ổn định, u uất trong lòng, nhiều đêm còn lên lút khóc.

Vẫn là nên về nhà tịnh dưỡng, để tâm trạng thoải mái hơn, nếu không cho dù có bất kỳ biến cố nào cũng không mập lên nổi một cân thịt.

Tính tới ngày xuất viện thì cái thai đã được hai tháng.

Lôi Kinh Vũ đón cô về biệt thự riêng của mình, thuê một dì giúp việc để cô khỏi động tay động chân.

Tuy dạo gần đây công việc anh rất bận nhưng vẫn luôn về nhà ăn tối cùng cô.

Cơ thể cô vốn gầy yếu, còn mang thai, ăn bao nhiêu đi đâu nôn ra hết, anh nhìn thấy cô như vậy thật sự rất xót xa, chỉ muốn được thay cô chịu đựng hết thảy cực khổ.

Tối hôm đó, Nhược Hy ngồi xem tivi, còn ăn thì gọt trái cây cho cô.

Cô vẫn như trước, ít khi nói chuyện, cũng ít khi nói cho anh nghe về cảm xúc của mình, về những đi đâu cô lo lắng.

Có lẽ cô vẫn chưa thật sự thích nghi được với hiện thực này.

Đối với cô, nó vốn là một đi đâu rất xa xỉ.

Hạnh phúc, tình yêu, những thứ không bao giờ thuộc về cô.

Chỉ có một thứ là chân thực nhất, chính là đứa con trong bụng cô, và đứa con này đã trở thành mục đích sống của cô, là thứ để cô nghĩ đến tương lai sau này.

Cô muốn cho con một gia đình trọn vẹn, có được hạnh phúc và tình yêu

thương vô bờ mà cô luôn khao khát.

Cô sẽ không bao giờ để nó phải giống như mình, phải cực khổ, phải ghen tị với cả em ruột của mình.

Lôi Kinh Vũ gọt xong trái cây, anh đặt đến trước mặt cô, nhưng anh nhận ra, cô đang không vui.

"Sao vậy?" Anh ôm cô vào lòng, giọng trầm ấm và nhỏ nhẹ: "Có việc gì, em có thể nói với anh, đừng một mình chịu đựng."

Anh xoa xoa bụng cô, dường như là không cảm nhận được gì, bởi vì bụng cô rất nhỏ, có thai nhưng lại chẳng mập lên một tí nào, còn bị hành đến mức sụt nửa cân.

"Bây giờ chúng ta đã có con, đã là một gia đình rồi."

Em không cần lo sợ bất kì điều gì nữa hết, vì mọi chuyện đã có anh lo liệu.

Anh sẽ không để em chịu thiệt thòi, chỉ cần em tin anh, chịu dựa dẫm vào anh, có được không?"

Nhược Hy không nói lời nào, cô chỉ ngoan ngoãn dựa vào anh, bờ vai khẽ run.

"Ngày mai chúng ta đi kết hôn đi."

Như vậy thì anh sẽ chính thức trở thành người đàn ông của em, chịu không?" Anh vẫn luôn kiên nhẫn an ủi cô, để cô tin tưởng vào anh.

Nhược Hy suy nghĩ gì đó, cuối cùng cũng chịu gật đầu: "Được."

...

Ngày hôm sau, anh và cô cùng đi đăng ký kết hôn, cũng đã thật sự trở thành vợ chồng hợp pháp.

Nhược Hy nhìn tờ giấy kết hôn đến ngây ngốc, khoé miệng hơi cong lên, có chút tự giễu.

Chưa đến một năm, cô đã đi đăng kí kết hôn đến hai lần.

Lần nào cũng do cô tự nguyện nhưng lại mở ra một con đường khác nhau.

Lần đầu là con đường đầy chông gai, cam chịu và đau khổ.

Còn lần hai...! cô thật sự không biết điều gì đang chờ đợi cô ở phía trước,

chỉ có thể chờ đợi, chỉ có thể hy vọng, đây là một cái kết viên mãn.

Lôi Kinh Vũ véo nhẹ má cô, trên gương mặt anh hiện rõ hai chữ "hạnh phúc" không lẫn vào đâu được.

"Sao vậy? Cảm thấy không chân thật." Anh vẫn luôn hiểu rõ cô, anh biết là cô vẫn chưa nói lòng phồng bị.

Cô khẽ gật đầu, ánh mắt có hơi ẩm ướt.

Lôi Kinh Vũ mỉm cười, anh ôm chặt cô vào lòng, anh trao cho cô sự ấm áp và sự an toàn, khiến lòng cô vững tin hơn.

"Chúng ta...!nhất định sẽ hạnh phúc." Anh nói.

...

Không lâu sau, một hôn lễ đã được diễn ra ở nhà thờ, chỉ có cô dâu, chú rể, cha xứ và Nhạc Thịnh Vũ.

Anh không muốn khiến cho Nhược Hy áp lực, cũng không muốn những người ngoài không biết đầu đuôi câu chuyện mà soi mói.

Tuy đơn sơ nhưng hạnh phúc và tràn ngập niềm vui.

Cha xứ: "Con có đồng ý lấy người phụ nữ này làm vợ không? Dù ốm đau, giàu có hay khó khăn, con sẽ vẫn ở bên cạnh chăm sóc và yêu thương cô ấy chứ?"

Lôi Kinh Vũ nhìn sang cô, không chần chừ mà trả lời: "Con đồng ý."

Cha xứ: "Con có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng không? Dù ốm đau, giàu có hay khó khăn, con vẫn sẽ ở bên cạnh chăm sóc và yêu thương cậu ấy chứ?"

Nhược Hy cuối đầu, cô hơi chần chừ, cất giọng run run: "Con đồng ý."

Cha xứ: "Vậy ta tuyên bố, hai con chính thức trở thành vợ chồng."

Sau đó anh và cô trao nhẫn cho nhau, ấn định lên môi nhau một nụ hôn thắm thiết.

Trong lúc đó, cô đã không kiềm chế được mà rơi nước mắt.

Cô không biết con đường phía trước sẽ như thế nào, nhưng trong khoảnh khắc này cô đã cảm thấy rất hạnh phúc, có thể nói, đây là khoảnh khắc hạnh phúc nhất từ trước đến nay của cô, đã phải đánh đổi rất nhiều mới có được.

Nhạc Thịnh Vũ bước đến, anh vỗ tay chúc mừng hai người: "Chúc chú rể và cô dâu trăm năm hạnh phúc, bạc đầu giai lão."

"Cảm ơn cậu đã đến đây tham dự hôn lễ của chúng tôi." Lôi Kinh Vũ nhận

nhật nói, cũng không phải là cảm kích gì lắm.

"Nhược Hy, mong cô có thể tin tưởng Kinh Vũ."

Tôi cũng có thể lấy danh dự của mình ra để thề, cậu ấy đối với cô là thật lòng, không chút giả dối.

Cô không biết đâu, đây là lần đầu tiên cậu ấy nghiêm túc với một người phụ nữ đến như vậy.

Một khi đã nghĩ đến chuyện hôn nhân, trừ khi cô không cần cậu ấy, nếu không, có chết cậu ấy cũng không chịu buông tay đâu." Nhạc Thịnh Vũ nhiều chuyện muốn nói thêm vài câu, muốn cô tin tưởng Lôi Kinh Vũ hơn, không cần phải lo lắng.

Nhưng Lôi Kinh Vũ lại không biết đi đâu, lạnh nhạt nói một câu: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa."

Nhược Hy không nói gì nhưng cô lại mỉm cười rạng rỡ, ngẩng đầu lên nhìn anh, anh cũng nhìn cô, khẽ mỉm cười.

"Anh yêu em."

"Ừm."

"Ừm là thế nào? Em phải nói rõ ra cho anh."

"Em...!em cũng yêu anh."

"Sao cơ? Anh nghe không rõ."

"Em yêu anh."

Đã nghe rõ chưa?"

"Rõ rồi, vợ yêu."

Chương 66: Lôi An Bảo

Vào một ngày nọ, Lôi Kinh Vũ trở về nhà muộn, anh cứ nghĩ là cô đã ngủ rồi, không ngờ lại nhìn thấy cô ngồi ở sofa.

"Anh đã nói với em là không cần chờ anh rồi mà."

Sao lại không chịu nghe lời? Hử?" Anh đi đến ôm lấy cô, giọng vẫn nhẹ nhàng, không dám trách mắng.

"Em không ngủ được, em không muốn ngủ một mình."

Cô gần như là đang làm nũng với anh khiến anh hơi bất ngờ, sau đó lại vui vẻ ôm chặt lấy cô hơn.

"Sau này anh không về trễ nữa, anh sẽ về sớm cùng mẹ con em."

Anh hứa đấy."

"Nhưng không phải anh rất bận sao?" Cô cuối đầu, có hơi tự trách.

Anh ngồi xuống sofa, xoa xoa bụng cô, đã năm tháng rồi nên bụng cũng to hơn: "Đối với anh, em và con quan trọng hơn."

"Thật sao?" Cô hỏi.

Lôi Kinh Vũ mỉm cười, anh hôn nhẹ lên môi cô: "Đúng vậy."

Ngày ngày anh nghỉ làm đưa em và con đi dạo chơi có được không? Vào thu rồi, cảnh sắc rất đẹp."

Nhược Hy vui vẻ gật đầu, dạo gần đây cô phát hiện ra, dường như bản thân thật sự rất cần anh, chỉ cần anh đi công tác hai ngày thôi cô liền bồn chồn không yên, cả ngày ủ rũ.

Cũng may là anh không bao giờ thấy cô phiền, còn vô cùng chiều chuộng cô.

"Còn bây giờ, anh đưa em lên lầu đi ngủ, thức khuya không tốt cho sức

khoẻ đâu."

Vừa dứt lời anh đã bế cô lên, đưa cô trở về phòng, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường và đắp chăn lại.

"Em ngủ trước đi, anh đi tắm."

Sau khi anh bước ra từ phòng tắm, cô vẫn còn mở mắt nhìn anh, không chịu ngủ.

Anh thở dài bất lực, leo lên giường ôm cô vào lòng vỗ về

"Ngoan nào! Đến giờ đi ngủ rồi."

Mau nhắm mắt lại đi em."

Nhược Hy ôm lấy eo anh, dụi dụi vào ngực anh.

"Có phải bây giờ em rất xấu xí không? Sau này khi xinh con xong sẽ càng xấu xí hơn."

"Không có đâu, em vẫn rất xinh đẹp mà, trong mắt anh em là ngày phụ nữ đẹp nhất.

Đừng suy nghĩ nhiều nữa, mau ngủ đi, anh thương." Anh vuốt ve mái tóc dài của cô, nhẹ hôn lên trán cô.

Lúc này cô mới chịu nhắm mắt, dựa vào ngực anh, hơi thở đều đều, nhưng một lúc sau, cô lại nhỏ giọng, dường như là vẫn còn thức.

"Lỡ như sau này anh hối hận, thì phải làm sao?"

Lôi Kinh Vũ cười cười, anh ôm chặt cô hơn, ngửi ngửi mùi thơm quen thuộc trên tóc cô: "Sẽ không hối hận, có chết cũng không hối hận.

Đời này của anh, đã thuộc về Nhược Hy em rồi."

...

Lại một ngày mới bắt đầu, khi mặt trời lên cao, ánh nắng dịu nhẹ chiếu rọi khắp thế gian, len lỏi vào trong căn phòng tràn ngập hạnh phúc.

Ánh nắng làm cho gương mặt của người phụ nữ đang ngủ càng thêm xinh đẹp và đáng yêu.

Cô bị ánh nắng là chói mắt, cô rúc vào lòng anh, dụi dụi vào ngực anh như mèo con, sau đó lại tiếp tục ngủ say.

Anh mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng cô, để cô yên tâm hơn.

Anh chống tay lên đầu, ánh mắt say đắm nhìn người phụ nữ ở trước mắt.

Hiện tại cô chính là vợ của anh, còn mang thai con của anh.

Chỉ nghĩ thôi trong lòng đã xốn xan, rộn ràng niềm vui.

Cô đã cho anh thứ mà anh hằng mong ước, một gia đình ba người tràn đầy hạnh phúc, thứ mà anh chưa bao giờ nghĩ đến, cũng không dám nghĩ là một ngày nào đó nó sẽ thành sự thật.

Anh khẽ vuốt ve má của cô, hôn lên lên trán cô rồi lại di chuyển xuống mũi, xuống môi, những nụ hôn như cánh hoa lướt trên da nhưng lại khiến cho tim anh đập như muốn nổ tung ra khỏi lồng ngực.

Anh cười cười chọt chọt vào má cô lại mân mê lọn tóc dài của cô, không muốn đánh thức cô nhưng lại phá giấc ngủ của cô, khiến cô cau mày.

"Uhm..."

Cô từ từ mở mắt, mơ mơ hồ hồ trông anh rồi lại rúc vào lòng anh: "Sao anh lại phiền như vậy."

Anh lại cười cười, chọc cô chính là thú vui của anh: "Em chê anh phiền? Vậy giờ anh đi làm đây."

Anh thật sự bước xuống giường, sau đó còn quay đầu lại nhìn cô, nhìn thấy ánh mắt ấm ức giận hờn của cô, anh liền biết là anh sai rồi, lập tức trở lại dỗ cô.

"Anh đùa thôi, đùa thôi."

Anh đã hứa là sẽ đưa mẹ con em ra ngoài, sao anh dám nuốt lời chứ."

"Không sao, anh muốn thì cứ đi đi."

"Giận thật đó à?"

"Không có."

Vậy là cuối cùng anh tự làm từ chịu, phải dỗ dành cô cả buổi thì cô mới chịu ra ngoài cùng anh, cùng anh đi dạo, ngắm cảnh sắc mùa thu.

Xế chiều anh và cô cùng nhau đến công viên, đi dạo dưới tán cây vàng ươm, ngắm lá rơi, ngắm bầu trời trong xanh, kế bên còn có một bờ hồ, cứ như là đi lạc vào tiên cảnh.

"Đẹp thật!"

Có một chiếc lá, rơi lên mái tóc cô, anh nhẹ nhàng vươn tay, lấy nó ra giúp cô, anh nói: "Thật sự rất đẹp."

Anh nhìn cô mà nói, khiến cô hơi đỏ mặt.

"Em nói xem, nên đặt tên cho con trai chúng ta là gì đây?"

"Ừm...!đặt là...!Lôi An Bảo."

"Tại sao?"

"Em mong con sau này sẽ có cuộc sống tự do, an nhiên, không bị ràng buộc với bất cứ thứ gì, có thể bình bình an an mà lớn lên."

Dưới cảnh sắc nên thơ và lãng mạn này, anh không nhịn được mà nâng cằm cô lên, trao cho cô một nụ hôn mãnh liệt, chiếm lấy đôi môi đỏ thắm của cô.

Thậm chí anh còn muốn giấu cô đi, không cho ai nhìn thấy hay chạm vào.

"Vậy thì đặt là Lôi An Bảo đi."

Nhưng còn con gái thì nên đặt tên gì đây?" Anh giương khoé môi, nở nụ cười lưu manh.

"Con còn chưa sinh ra mà anh đã muốn sinh đứa thứ hai?" Cô đáng vào ngực anh, đỏ mặt mím môi, vội vàng bước đi, không thềm nói chuyện với anh nữa.

"Anh chỉ tiện miệng hỏi thôi mà, sao em lại giận nữa rồi?"

Anh vội vàng đuổi theo cô, bắt lấy cô rồi nhấc bổng cô lên.

"Á! Sẽ ngã đó."

"Sợ ngã thì bám chặt vào anh nè."

"Anh, mau thả em xuống đi."

"Sai rồi, phải gọi là gì mới đúng?"

"Chồng...!chồng à."

"Ồ! Anh đây vợ yêu."